Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

INGEBORG ANDREASEN
F. ERICHSEN

BARNDOMSDAGE.

Den 23. September 1924.

INGEBORG ANDREASEN
F. ERICHSEN

Barndomsdage.

Min Nevø JOHN ERICHSEN tilegnet.

De svandt de blide Barndomsdage,
Min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen,
Jeg kun Erindringen har nu tilbage,
Gud, lad mig aldrig, aldrig glemme den.

(Jens Baggesen)

Trykt som Manuskript.
Den 23. September 1924.

Trykt i 250 Eksemplarer i August 1924 i Paris under John ERICHSEN'S Ledelse og unde Medvirkning af Raoul MOLINA, Bogtrykker hos Société Anonyme C. A. ERICHSEN, Paris.

Komposition : LA LINO-RENAISSANCE,
72, Rue de Bondy, Paris.

Trykning : G. SANDRIN,
39, Rue des Trois-Bornes, Paris.

Papir og Omslag : MAUNOURY & Cie,
10, Rue Coquillière, Paris.

Titelblad og Fortale er blevet komponeret af Raoul MOLINA.

Barndomsdagene indeholder de smukkeste Minder, vi har om en Tid, da vi troede, at intet ondt kunde naa os, fordi vi stod under Faders og Moders beskyttende Vinger i Hjemmet, - Skuepladsen for saa meget stort, saa meget lidet, men tillige saa meget smukt og godt.

Barndomsdagene i Hjemmet, - Knyttepunktet for saa megen Inderlighed og Kærlighed, man aldrig møder andre Steder, - forbliver i Erindringen et værdifuldt Eje, der altid vil straale i dets mange Farver, uforandret af Tiden, naar det kaldes frem.

Meningen med denne lille Bog, der fremkommer paa 100 Aars Dagen for min Bedstefaders Fødsel, er at give de Unge i Slægten et Indblik i de tre Hjem, der har spillet en saa stor Rolle i vor Slægts Historie.

Tanken til et saadant Arbejde opstod hos mig, efterhaanden som min og mine Søskendes Interesse for at lære den ældre Generation at kende voksede, men selv kunde jeg intet frembringe, da jeg manglede al Kendskab til de Forhold, der skulde skildres.

Da fik jeg den Ide at henvende mig til min Tante Ingeborg, den ældste af Bedstefaders Børn, hvem jeg ansaa i Stand til at kunne nedskrive, hvad hun af Erindringer om vor Slægt maatte eje i sin Hukommelse.

Jeg skrev til hende derom fra London og fik det Svar, at, da Ideen tiltalte hende, vilde hun tænke over Muligheden af at løse denne Opgave, men det stod hende klart, at det var ikke noget let Hverv, da hun kun havde sin Hukommelse, der kunde svigte, og ikke andre Hjælpekilder at stole paa.

Det blev imidlertid til mere end at "tænke over det", og i Dag foreligger Resultatet i en Række omhyggeligt tegnede Skildringer fra de tre Hjem.

Jeg takker af mit ganske Hjerte min kære Tante Ingeborg, fordi hun saa beredvilligt imødekom mit Ønske, og det er mig i Dag en stor Glæde at kunne forelægge for Familien og dens Venner dette lille Arbejde, der er forsynet med en Række Stamtavler, som det desværre har været mig umuligt trods ihærdig Søgen at vedføje i mange Tilfælde tilfredsstillende og fyldestgørende Oplysninger.

Paris, den 1. September 1924.

JOHN ERICHSEN.

Den fjerde Mai 1850 var der Fest i de store Stuer paa förste Sal, Vestergade No. 10. Her boede Kammerraad Cruse og hans Hustru, födt Bröndsted, og her fejrede de paa denne Dag deres næstældste Datter, Marie Christiane Cruse's Bryllup med den unge Köbmand Carl August Erichsen. Den store Slægt og de mange Venner var forsamlede i det festligt smykkede og oplyste Hjem, Naboer og Genboer illuminerede, og mange og kærlige var de Ønsker, der fulgte det unge Par, som hin Foraarsaften begyndte den lange Livsrejse sammen.

Saare forskellige var de to, — og saare forskellige var de Hjem, hvorfra de gik ud.

Hjemmet paa Vestergade var et Embedshjem med dets afstukne Linjer. Min Moders Fader, den Gang Kammerraad, i de senere Aar Etatsraad Cruse, var Hovedkasserer i Nationalbanken og Embedsmand til Fingerspidserne, samvittighedsfuld og pligtopfyldende som faa.

Dette, men ogsaa hans glade og ligevægtige Sind og Bedstemoders Elskelighed prægede Hjemmet og dets Liv, der sikkert i Erindringen hos de mange, som færdedes der, staar som noget harmonisk og smukt.

Vestergade No. 10, den daværende Gæstgivergaard "Gar-

vergaarden", hvor Bedsteforældrene boede til deres Död, eksisterer nu ikke mere. Det var en af de gamle Gæstgivergaarde, som næsten alle efterhaanden er forsvundne, fordi nye Tider og moderne Forbindelsesmidler har gjort dem overflödige.

De laa som oftest i Gaderne omkring Torvepladserne eller paa selve Torvene. Her tog Bönderne ind, naar de kom til Staden, og herfra bragte de deres Varer til Torvs. Her var Gæsterum til Menneskene og Staldrum til Hestene, og her blev mangen en Handel sluttet og mangt et Bæger tömt.

Fra Morgen til Aften, ja ofte Natten med, var der Liv og Uro og Bevægelse i en saadan gammel Gæstgivergaard. Vognene körte ud og ind, alle mulige Mennesker færdedes der, og der var en stadig Afveksling og altid noget for Börnene at være optaget af.

Bedsteforældrenes store og efter Datidens Forhold herskabelige Lejlighed med den megen Plads til de mange Börn og den store Gæstfrihed, der blev udfoldet, var paa förste Sal i det höje Forhus, men strakte sig ogsaa ind i Sidebygningen.

Naar man kom ind i Porten, förte en bred og magelig Trappe til venstre op i Huset til Bedsteforældrenes Lejlighed saavel som til Lejlighederne oven over, og fra Trappen kom man ind i en stor Forstue med Vindue til Gaarden, — et Værelse, som var taget i Brug hertil, da der sjældent fandtes Entré i Datidens Huse. — I Forstuen var der tre Flöjdöre, en til höjre, en midt for og en til venstre. Gennem den förste kom man ind i den store tre Fags Sal til Gaden, gennem den midterste til Spisestuen, hvis ene Fag Vinduer vendte ud til en smal Gaard eller Smöge mellem No. 10 og Naboejendommen, og den tredje förte ind til Værelserne i Sidebygningen, hvoraf Bedstefaders ikke store og meget

spartansk udstyrede Stue var det forreste. Man kom til Daligstuen, som stödte op til Salen, og som ogsaa var paa tre Fag og til Gaden, enten gennem Salen eller gennem Spisestuen. Denne var ikke særlig stor og om Dagen meget mörk ; hyggeligst var den om Aftenen ved Lys, naar de höjröde Gardiner var trukket for. Fra Spisestuen förte en Dör ud i Sidebygningen til et Skabeværelse, et rummeligt Pigeværelse til de to Piger, det meget lange Kökken med det vældige Ildsted, det hvidskurede Gulv, de hvidskurede Borde og alt det blanke Kobbertöj, og til endnu tre Værelser paa den anden Side af dette. Det var en sammenhængende Række Rum, og al Passage, ligemeget hvorfra, gik gennem de ulykkelige Pigers Værelse — en Nutidens Husassistent vilde sikkert have betakket sig.

Datidens "moderne Bekvemmeligheder" fandtes, indtil de senere Aar, paa Loftet. Den lange Rejse derop fra förste Sal foretog man ad Kökkentrappen bevæbnet med en Kæmpenögle, som hang i Kökkenet, og med en Lygte, hvis det var mörkt. Loftet var meget stort og skummelt, og da Bedstemoder holdt Hönsegaard deroppe, puslede og skrabede det i alle Kroge, Rotterne löb over Gulvet, Vinden tudede gennem Tagvinduerne, — saa egentligt hyggeligt var der nu ikke.

Husets Indretning var vel som i de fleste velstaaende Borgerhjem paa den Tid, — Begyndelsen og Midten af det 19. Aarhundrede. — Der var en egen Hygge over Hjemmene i al deres Enkelthed. Der stilledes ikke de store Fordringer som nutildags, Menneskene var mere nöjsomme og sikkert mere tilfredse. Paa de hvidskurede Gulve laa et Tæppe under Bordet, som stod foran Sofaen ; der var Spejle og Konsoller paa Pillerne, Lysekroner i Lofterne, og Möblerne var af Mahognitræ og i Empire Stil, men der

fandtes intet overflödigt eller unödvendigt.

Den fineste Stue i Huset var Salen, og den blev kun brugt ved höjtidelige Lejligheder, og Dagligstuen er derfor det Sted, hvortil de fleste Minder knytter sig. Der sad man paa Forhöjningen og kigede ud paa Gaden gennem Gadespejlet, — fra denne samme Forhöjning viftede Bedstemoder hver Morgen Farvel til sin kære gamle Mand, naar han sirlig og fin med sin blanke höje Hat og sine stive höje Flipper gik til Banken, — eller man snakkede med den söde, gamle Bedstemoder, der mild og kærlig sad i sin Stol og syede eller strikkede, altid med sit Hörerör ved Haanden, da hun var temmelig tunghör. Hvor syntes man, hun var smuk med sin slanke Skikkelse, de klare blaa Øjne og med den hvide Pibekappe, der var bundet under Hagen, oftest med en lilla Slöjfe. Her i Dagligstuen sad man en Vinteraften i Mörkningen, naar Brændeilden knitrede i den gamle Ovn og lyste langt ud i Stuen ; der var saa lunt og hyggeligt, og Samtalen löd saa stille og dæmpet. Eller man sad rundt om Bordet med Lampen paa Midten, hver med sit Haandarbejde. Bedstefader rög sin Aftenpibe i sin Stol, der stod ved Siden af Piedestalen med det smukke gamle Ur, som nu ejes af min Broder Carl i Paris. Det hændte ogsaa, at Moders ældre Söster, Fru Jensine Möller, læste höjt, hvad hun gjorde udmærket, eller der blev spillet Kort. Bedstefader elskede sin L'hombre, og der blev som oftest spillet i hans egen Stue, hvor der samtidigt blev röget megen Tobak. Hvor husker jeg den tætte Rög, naar vi Börn kom ind for at sige Godnat. Börn skulde dengang tidligt i Seng, og vi blev altid hentet længe för, de voksne bröd op. En Aften, da vi som smaa Börn skulde hjem fra Vestergade til Nörrevold, hvor vi boede, kom der en meget beruset Mand fra Studiestræde og skraaede ud paa Frue-

plads hen mod, hvor vi gik. Vi blev stive af Skræk og klyngede os grædende til vor Barnepige, der sögte at berolige os, men længe, længe efter turde vi ikke komme i Nærheden af Studiestræde, — ja jeg var en stor Pige, da jeg endnu altid undgik denne Gade.

Bedstefader, hvis fulde Navn var Valentin Bang Cruse, vidste mærkeligt nok ikke, hvad Dag, han var blevet födt, og först for ganske nyligt er det blevet oplyst, at det var den 23 Oktober 1797. Derimod vidste han, at han var blevet döbt den 31 Oktober, og denne Dag blev saa fejret i Stedet for hans Födselsdag.

Gennem mange Generationer havde hans Forfædre været Præster, og paa Mödrene Side var han beslægtet med Bang'erne, — den bekendte Minister Peter Bang og Lægen Ole Bang blandt andre, hvis Slægtsregister skal kunne föres meget langt tilbage i Tiden. Han var opkaldt efter sin Bedstefader, Provst Valentin Arnoldsen Cruse, födt 1712, og dennes anden Hustru Karen Sophie Bang, hvis ene Söster blev Moder til Grundtvig, og hvis anden Söster blev Moder til Filosoffen Henrik Steffens.

Hans Fader, Niels Christian Bang Cruse, var Præst ved Köbenhavns Ladegaard. Oprindeligt hörte denne med som Avlsgaard til Frederiksberg Slot, men paa min Oldefaders Tid blev den brugt som Sindsygehospital, og först efter at Patienterne i 1816 var overfört til Bidstrup — St. Hans Hospital — ved Roskilde, blev Ladegaarden anvendt til Tvangsarbejdeanstalt.

Vor Oldefader skal have været et uroligt Hovede, og hans sidste Dage var kun sörgelige ; han var stærkt forfalden til Drik og döde som sindsyg.

Han var fem Aar Patient paa det Hospital, hvor han selv havde været Præst, og blev under Bombardementet

1807 sammen med de andre Syge af Sikkerhedshensyn lukket inde i Frederiksberg Kirke ; men da den forhenværende Præst atter befandt sig i en Kirke, besteg han, formodentligt ganske mekanisk, Prædikestolen og gav sig til at prædike under Bombardementets Rasen for de andre Gale.

Han efterlod sig Hustru, födt Marie Byrholt, og Börn i störste Armod. Hans Enke giftede sig igen med en Præst, der hed Schade, men Ægteskabet blev snart oplöst, og hun antog igen Navnet Cruse. Der var fem Börn, min Bedstefader og hans Tvillingebroder Emil, der begge kom paa Opfostringshuset, to Brödre, Peter og Christian, og en Datter Sophie, der sammen med Moderen ernærede sig ved Syning, indtil hun blev gift med en flink Mand, der var Skrædder og hed Jensen. Broderen Emil blev ogsaa Skrædder ; han var gift med en lille grumset og meget halt Kone, der ved Skæbnens Ironi bar det stolte Navn Aurora, — Onkel Emil og Tante Aurora, som vi kaldte dem.

Paa Opfostringshuset udmærkede Valentin Bang Cruse sig som en flittig og flink Dreng med særlige Anlæg for Regning. Lotteriet blev den Gang som nu trukket af Opfostringshusdrengene. Bedstefader opdagede engang, at der blev snydt og regnede ud, hvorledes dette kunde lade sig göre. Han tog Mod til sig og gik op til Etatsraad — senere Geheimeraad — Jonas Collin og forklarede ham, hvorledes han havde opdaget Snyderiet og Maaden, hvorpaa dette kunde udföres. Collin lod Sagen undersöge, og det viste sig, at Drengen havde Ret. Dette havde to Ting til Følge : Det bidrog til, at Tallotteriet, som brugtes dengang, blev, om end mange Aar senere, forandret til Klasselotteriet, og det fik stor Betydning for Bedstefaders Livsskæbne. Collin fattede Interesse for den kvikke Dreng, og fik ham anbragt i Nationalbanken, og der arbejdede han pligtopfyldende til

det yderste i mere end 60 Aar. Det sagdes, at i alle de mange Aar forsömte han ikke en eneste Dag.

Han var i en lang Aarrække Hovedkasserer i den gamle Bankbygning, — en graa firkantet Bygning Side om Side med Börsen ud mod Slotsholmen og forbunden med Börsen ved en Slags Portbygning, — og han fulgte med til den nye Bygning ved Holmens Kanal. Her gjorde han det Kunststykke som gammel Mand at være med til Overgangen fra Mark og Skilling til Kroner og Øre, da det nye Möntsystem indförtes, og det har sikkert været vanskeligt i hans betroede Stilling at före dette igennem. Ikke saa lang Tid efter tog han sin Afsked, agtet og æret som Menneske og Embedsmand.

Bedstefader var paa ingen Maade hverken nogen fremtrædende eller myndig Mand, heller ikke over for sine Börn, og en kraftigere Haand havde nok været sundere og bedre, da Sönnerne blev store. Han var ret faamælt, men yderst höflig, venlig og forekommende og i al Stilhed hjælpsom, — mange er de, som han i Tidernes Löb har staaet Bi med Raad og Daad.

Bedstefader var vel af Middelhöjde, maaske lidt under, i sine unge Dage slank, men havde i de senere Aar lagt sig noget ud. Ansigtet var snarest bredt og Munden indfalden, da han manglede Tænder. Hans Haar var mörkt og blev aldrig graat, og de milde, brune, gamle Øjne havde været straalende og smukke i hans Ungdom.

Og saa var han saadant et fornöjeligt Menneske, der elskede Ungdom og kunde glæde sig med de Unge, og som elskede Naturen.

Noget af det bedste, han vidste, var at faa en eller et Par af os ud med paa Fodture, helst i Nordsjælland. Egnen omkring Holte, Sölleröd og Hörsholm tiltrak ham især, og

de store Nöddeture om Efteraaret, hvor saa mange af Börn og Börnebörn som muligt var med, gik da ogsaa altid derhen. Disse Skovture var en stor Begivenhed og en stor Fornöjelse, og selv om det regnede — og det gjorde det desværre ofte — morede vi os dog storartet.

Ja, ogsaa smaa Rejser. Jeg husker, for Eksempel, at han engang havde indbudt sin Datter, Fru Valentine Blom, og mig til en Rundrejse paa Fyn. Vi besögte der forskellige Mennesker, blandt andre Lægen paa Brahetrolleborg, der hed Krohn. Denne og Bedstefader havde været Venner, men det laa 50 Aar tilbage i Tiden, og de havde ikke set hinanden siden. Nu var jo det spændende, om Dr. Krohn kunde kende Bedstefader igen. Og virkelig, da de længe havde betragtet hinanden i Tavshed, gik der et Genkendelsens Smil over Dr. Krohn's Ansigt og han udbröd: "Men det er jo dig, din lille Lux." Det hele var meget morsomt, ogsaa at höre dem opfriske Ungdomsminder og Ungdomshistorier, og Dr. Krohn og hans Hustru udviste den störste Gæstfrihed og Elskvædighed mod os. Fra Middelfart gjorde vi en lille Afstikker til Fredericia for at aflægge et Besög hos Familien Ahlmann, men det faldt nu ikke saa heldigt ud, for vi kom og forstyrrede dem i deres Middagssövn, og vi havde ikke Tid til at blive der ret længe.

Vi afsluttede vor Rejse paa Lolland, hvor Sönnen Vigo boede og bor endnu, og efter tre Ugers Forlöb, tre dejlige Uger, kom vi atter tilbage til Köbenhavn.

Saavidt mig bekendt, var Bedstefader kun een Gang i Udlandet, og det var den Gang, han rejste til Hamburg for at hilse paa sin Broder, der med eget Skib laa i Havnen der. Denne Broder forsvandt senere, rimeligvis er han forlist paa Lissabons Rhed under et Jordskælv, men noget sikkert vides ikke om hans Skæbne. Den anden Broder, der ogsaa

fik Skib at före, forliste ved Finland, og efterlod sig Kone og Börn i Köbenhavn.

Nu hörte Rejser, især Rejser for sin Fornöjelse, til Sjældenhederne dengang. Dels var man saa meget fastere knyttet til Hjemmet og kendte ikke saa meget til Udlængsel som nu om Stunder, og dels var en Rejse besværlig og tog lang Tid. Man maa huske paa, at i Bedstefaders Ungdom og förste Manddomstid havde man ingen Jernbaner, men var henvist til at köre med Vogn fra Sted til Sted, og skulde man over Vandet, var det med Sejlbaad. Fik man Modvind, kunde det vare en lille Evighed, för man naaede sit Bestemmelsessted.

Den Bestemoder, jeg för omtalte, var nu ikke vor rigtige Bedstemoder, men vi Börnebörn har aldrig kendt nogen anden. Bedstefader var nemlig gift to Gange, med to Söstre, af hvilke den yngste, Dorthea, blev hans förste Hustru og Moder til alle Börnene. Den ældre Söster hed Maren, men blev senere kaldt Marie, og deres Moder, Madam Bröndsted, var Enke og boede ude i Lyngby sammen med sine Dötre.

Om denne vor Oldemoders Herkomst gaar sære Frasagn. Det menes nu at være bevist, at hendes Forældre hed Möller, og at hun — sandsynligvis sytten Hundrede nogle og halvfems — blev gift med og var Enke efter Jens Nielsen Bröndsted, der var Kammerlakaj hos Christian VII's Livlæge, Chr. Joh. Berger. Denne var af Bernstorf blevet indkaldt til Danmark og skal, efter hvad der fortælles, ogsaa have brugt sin Lakaj som en Art Amanuensis, naar han körte paa Sygebesög, idet han lod Lakajen udföre det grovere Adbejde, om man saa maa sige, Kopsætninger og lignende. "Bröndsted" var et Stednavn, som min Oldefader fik, da han var Soldat. Slægtnavnet var Nielsen, og de

stammede fra Jylland, hvor Slægten endnu findes paa Vejleegnen.

Dorthea Bröndsted, den yngste Datter, var meget smuk; hun havde fine regelmæssige Ansigtstræk, en udtryksfuld Mund, klare blaa Ojne, en rank og statelig Holdning og noget fint og fornemt i hele sin Fremtræden. Naar og hvor Bedstefader lærte hende at kende, ved man ikke, men maaske han paa sine Rideture — som ung Mand holdt han Ridehest — har set hende i Lyngby, og at det har været Begyndelsen til deres Bekendtskab. I alt Fald blev der vist en Bænk under et stort Bögetræ i Udkanten af Sorgenfri Skov, som det fortaltes, at de var blevet forlovede paa.

Kort efter Brylluppet, eller maaske samtidigt, flyttede Moderen og Sösteren ind til de nygifte, og der blev i Tidernes Löb nok for Söster Maren at tage Vare paa. Der kom mange smaa Börn i Ægteskabet, ni, der levede, og et lille dödfödt Barn, som Bedstemoder döde med, og desuden var der megen Sygdom og Svaghed. Navnlig de sidste Aar Bedstemoder levede, var hun overordentlig svag, hendes Lunger var stærkt angrebne, og Omsorgen for Hjemmet hvilede til Slut udelukkende paa Söster Maren. Det var derfor saa naturligt, at Bedstefader et Aar efter sin Hustrus Död, giftede sig med hende, og at hun blev Moder for alle de moderlöse Börn.

Der fortælles, at da han kom ind til sin Svigermoder, Madam Bröndsted, der som sædvanligt sad i sit hyggelige Værelse ved sin Rok og spandt, for at sige hende, at han tænkte paa at gifte sig igen, blev hun yderst forbitret og sagde, at det kunde hun jo ikke forhindre ham i, men saa vilde hun sige ham, at saa forlod hun straks hans Hus. "Ja, men det er jo med Maren," udbröd han. "Naa, det er en anden Sag, saa bliver jeg naturligvis." Og hun var og

blev til sin Död Midtpunktet for alle. Kom der Besög, skulde de först ind at hilse paa Madam Bröndsted; fremmede Börn var lettede, naar det var overstaaet; men Audiensen var sjælden lang; de nejede for hende, og hun spurgte altid, hvordan de havde det hjemme, og naar det var besörget, bad hun dem hilse, og saa gik de.

Vor Stedbedstemoder altsaa var ikke smuk i den Forstand som hendes Söster. For mig staar hun som en gammel Kone, skönt jeg kan huske tilbage til en Tid, hvor hun ingenlunde var gammel af Aar, men dels forekommer de ældre en vist altid, naar man selv er ung, ældre end de er, og dels var man dengang meget tidligt klædt som gammel, især naar man var Bedstemoder. Kunstige Tænder hörte til Sjældenhederne, og naar man mistede sine egne, fik man en indfalden Mund, hvad der just ikke foryngede. Jeg husker hende mild og kærlig, meget beskeden, höflig og forekommende mod alle og meget stille, hvortil hendes tiltagende Dövhed naturligvis bidrog. Hun var lidt over Middelhöjde, rank, med klare blaa Øjne og hvidt Haar. Hun skændte ikke meget paa os Börn, skönt vi langtfra altid var artige, naar vi var samlede paa Vestergade, og hun vilde saa gerne glæde og fornöje os. Jeg husker kun to Gange, hun har skændt paa mig, den ene Gang, da jeg kun var en lille Pige, sagde hun, jeg red ikke den Dag, jeg sadlede, hvad der voldte mig stort Hovebrud at forstaa Meningen af.

Et lille Træk kan maaske belyse hendes Maade at opdrage paa. Min Broder Erik skulde en Gang i Drengeselskab, og da vi boede ude paa Frederiksberg, som man dengang syntes var saa langt borte, at en Dreng ikke kunde komme hjem om Aftenen, skulde han pyntes og overnatte paa Vestergade. Det var moderne at være stærkt pomadiseret, og Erik havde opdaget, at der stod en dejlig stor Krukke Marv-

pomade i Bedstemoders Soveværelse. Som en Tyv sneg han sig derind og havde lige faaet anbragt en stor Klat Pomade i Haaret, da Bedstemoder aabnede Dören. Hun havde selv haft den Tanke at ville salve ham og blev mærkeligt nok ikke forbavset ved at se ham i sit Soveværelse, men gik hen og tog Pomadekrukken, og den ulykkelige Dreng fik en stor Klat Pomade til i Haaret. Men paa en eller anden Maade röbede den daarlige Samvittighed ham, og hun opdagede Sagens Sammenhæng. Hun sagde ikke et Ord, saa blot paa ham med et skuffet bebrejdende Blik, — et Blik, han aldrig glemte, — og gik ud af Stuen.

Min Moders Söskende var alle paa een nær borte fra Hjemmet paa den Tid, jeg kan huske tilbage til. Denne ene, Oluf, den næstældste Sön, var ugift og boede hjemme lige til det gamle Hjem oplöstes. Alle Börnene var mere eller mindre smukke, og han var det ogsaa, men der var noget saa lidet mandigt over ham, syntes jeg, og til Tider kunde han være vrippen og gnaven. Maaske dette sidste laa noget til Familien, jeg har set det hos Bedstefader, naar noget gik ham imod, og ogsaa hos andre Medlemmer. Forresten var Onkel Oluf en god Sön, han tog sig af Huset og moderniserede det paa mange Maader, og det var ham, der ordnede alle Selskaber og meget andet. Paa Grund af Bedstemoders Dövhed var det ofte svært for hende med det store Hus, men han var hende en udmærket Stötte.

Onkel Oluf var Assistent i Nationalbanken og en syg Mand, da han tog sin Afsked. Hans ældste Söster, Jensine, var den af Börnene, der, næst ham, var inderligst knyttet til Barndomshjemmet, og hun og Onkel Oluf var derfor de mest indlevede, og de sympatiserede tillige godt sammen ; hun var den, der trofast til det sidste, var om ham, da han var syg og nedbrudt.

Jeg har hört fortælle, hvor kærlig og god Tante Jensine var derhjemme, hvor moderligt hun som den ældste af Flokken tog sig af sine smaa Söskende, og hvorledes hun först altid sörgede for de andre og sidst for sig selv. Skulde Börnene ud eller skulde der være Fest hjemme, kunde hun ikke faa de andre pæne og fine nok ; paa sig selv tænkte hun först i sidste Minut.

Hendes Kærlighed til Hjemmet varede Livet lang, og da hun var blevet gift, delte hendes Mand denne Kærlighed med hende. Sjældent gik der en Dag, hvor hun ikke var hjemme paa Vestergade, og hun blev der taget med paa Raad i alting.

Hendes Mand, Grosserer Nicolai Philip Frederik Richard Möller, med hvem hun blev gift i 1853, og med hvem hun opnaaede at fejre sit Guldbryllup, var en meget forsigtig, konservativ Mand, der aldeles ikke sympatiserede med alt det nye, der kom frem. Han var en fin Mand af den gamle Skole, og gammeldags Ridderlighed og Hensyntagen var for ham en Lov.

Disse Dyder hörer som saa meget andet — Hjemmefliden f. Eks. — i væsentlig Grad Fortiden til. Vel blev der ikke hos Bedsteforældrene som i en endnu ældre Generation hjemmevævet og hjemmespundet, hvad der brugtes af Uld og Linned, men man strikkede sine Strömper selv, og syede selv alt, — og det i Haanden med fine Sting og fin Traad, for Symaskinen kendte man först langt senere.

Og hvilke smukke Arbejder udförte ikke Kvinderne i de lange Vinteraftener ved en Belysning, der forekommer Nutidsmennesker en Umulighed. Hele Familien sad omkring et Bord oplyst af et, höjst to Tællelys hvis Væge skulde pudses i det uendelige med en Lysesaks, der laa paa en lille aflang Bakke ved Siden af. Det blev bedre, da man

fik Oljelamper, de saakaldte Moderatörlamper, men de havde den Fejl, at Lyset, der til at begynde med var godt, efterhaanden dalede mere og mere, saa at Lampen maatte pumpes op eller reguleres, hvad der kunde hænde flere Gange i Aftenens Löb.

Det Möller'ske Hus var meget gæstfrit og selskabeligt. Man havde altid Følelsen af at være velkommen, ligemeget paa hvad Tid af Dagen, og begge, Onkel Möller saavel som Tante Jensine, vilde gærne glæde andre, hvor de kunde.

Den store Selskabelighed medförte, at der kom en Mængde Visitter; Visitsystemet var tidligere langt mere udbredt end nu, og megen Tid gik til Spilde ved at tage mod de mange Visitter. Tante Jensine derimod tog resolut mod al Skik og Brug et Arbejde i Haanden, medens hun underholt Gæsterne, og i Löbet af et Aar kunde hun alene i den Tid naa at faa et stort Sengetæppe færdigt.

Af Möllers fem Börn lever de tre, — to smaa Piger Hilda og Agnes döde omtrent samtidigt af Skarlagensfeber. — Den ældste Sön, Andreas, bor i Edinburgh og er gift med en engelsk Dame, Eleanor Russell, Aage, den anden Sön, er gift med Fröken Anna Tvermoes ; de ejer Forældrenes Gaard i Dronningens Tværgade No. 5 og bor der, og Datteren Dagmar lever i Mecklenburg, hvor hun er gift med Godsejer Friederich Ziemsen paa Kluss ved Wismar.

Den smukkeste og muntreste af Dötrene paa Vestergade og den, der lignede sin Moder saa meget, hed Camilla. Jeg husker hende ikke, men jeg har saa ofte hört hende berömme af andre.

Hun bar sit Hoved höjt og frit, havde et dejligt regelmæssigt Ansigt og store blaa Ojne ; hun var rank og slank, hendes Gang var let, og dertil var hun glad, söd, munter og slagfærdig. Intet Under, at hun var ombejlet som faa, men

sin Skæbne mödte hun hos Erichsens, min Faders Forældre. Her traf hun paa Ballerne Löjtnant Carl Blom, en ung lovende Officer, og ham skænkede hun sit Hjerte. De blev gift, men Lykken varede kun kort, hun döde et Aar senere efter at have skænket Livet til en lille Pige, der blev döbt Camilla. Denne lille Pige blev opfostret og opdraget af sin Faster, Fröken Elisa Blom, der tog i Huset hos dem, indtil Camillas Fader, der efter Krigen 1864 var gaaet i fransk Tjeneste i Algier, vendte hjem med en yndig Hustru, en Spanierinde med det klangfulde Navn Esperanse Segui de Carreras.

Min Kusine Camilla blev ung forlovet og nogle Aar senere gift med Löjtenant Stephan Ravn, hendes Barndoms og Ungdomskærlighed, og levede med ham et langt og sjældent lykkeligt Ægteskab, til det blev Slut ved hans Död i 1922.

Formodentlig lærte Valentine, den yngste Datter, ogsaa sin Mand at kende i det Erichsenske Hus. Hun blev gift med en Broder til Carl Blom, Laurits, der som dansk Jurist fik Embedet som Politiassistent i Kongens Lyngby.

Lille, fin og spinkel, blond med lyse, blaa Øjne var Tante Valentine alle sine Dage, og dygtig, nöjsom og flittig som faa blev hun som Hustru. Jeg tænker mig, at det var lidt ensomt for hende i Begyndelsen derude i Lyngby, — hun, der var vant til at være sammen med saa mange Mennesker. Hendes Mand, den nidkære Politimand i det store Distrikt, var meget optaget og meget borte hjemmefra. Men anderledes blev det, da Börnene kom, og da de voksede til. Sönnerne, der var to, Gustav og Tage, kom tidligt ud i Livet, men Samlivet mellem Tante Valentine og hendes to Dötre, Helene og Eva, var inderligt og smukt. De elskede hverandre, de arbejdede sammen, de delte godt og ondt og

holdt ubrydeligt sammen, ogsaa naar Onkel Bloms Meninger divergerede fra deres, og det hændte, at han maatte vige for Overmagten.

Onkel Blom var en livlig, interesseret og belæst Mand, der i Embeds Medför var kommet i Beröring med en Mængde Mennesker, lige fra Kejser og Konger til de værste Forbrydere. Han bragte Liv med sig i Hjemmet; der blev disputeret og diskuteret om alle mulige og umulige Emner og Problemer, og ofte gik Bölgerne höjt. Helene, den ældste Datter, var et livligt Hoved og altid meget ivrig i Disputen, hvori hendes Argumenter og Paastande maaske ikke altid var lige uangribelige, men hun var et kærligt, opofrende og uselvisk Menneske, der betöd saa meget for sit Hjem og sine Forældre, for Moderen i den lange haablöse Sygdom og for Faderen til hans Död. Den smukke Tanke, hun havde, til Minde om Forældrene at bevare det gamle Hus ved Kongevejen, hvor de havde boet saa mange, mange Aar, kunde efter hendes Död ikke realiseres.

Den yngste Datter Eva var gift med en Halvfætter, Kaptajn Viktor Blom, men döde för Forældrene.

Jeg ejer to Breve, det ene fra Moders ældste Broder, Ludvig, det andet fra den yngste, Alfred. Onkel Ludvig skriver til mig i Anledning af min Sösters Död, og Brevet er skrevet paa St. Hans Hospital, hvor han var Patient. Det er et saa ömt og godt Brev, at man synes, man maa holde af den, der skrev det. Og det var jo ogsaa saa, at han med sin personlige Elskværdighed forstod at vinde Mennesker. Men han var svag af Karakter og modstandslös over for Livets Fristelser, maaske, eller rimeligvis, belastet med en Arv, der til en vis Grad fritog ham for Ansvaret.

Som Landmand blev han Forvalter paa Geddesdal hos Etatsraad Valentiner og lærte der Caroline Larpent, med

hvem han blev gift, at kende. Ægteskabet blev ulykkeligt og kunde ikke blive andet. Hun, et religiöst, alvorligt og dybtfölende Menneske, var af Væsen noget kold og streng og led usigeligt i Samlivet med den vege, blöde Mand, der til Tider blev bragt hjem i en sörgelig Forfatning, og som til sidst maatte gaa fra Gaard og hjem.

Ægteskabet blev aldrig oplöst, fordi det stred mod hendes religiöse Anskuelser. Hun boede i Köbenhavn og ernærede sig ved Undervisning, og han flakkede om ene og ulykkelig til sin Död. Han döde et eller andet Sted i Australien. Der var naturligvis gjort alt, hvad der kunde göres for at redde ham, og det haablöse heri, blev en usigelig bitter Sorg for hans Forældre.

Brevet fra min Onkel Alfred er skrevet til min Konfirmation nogle faa Maaneder för hans Död. Han fortæller om en lille Fætter, der lige er födt og beder mig gaa op paa Vestergade og sige, at han har det godt, men at den slemme Hoste og Feber endnu plager ham. Onkel Alfred var Landmand og 24 Aar, da Krigen 1864 bröd ud. Han kom med som Officeraspirant og blev saaret ved Fredericia. Senere fik han Tyfus og laa længe syg paa Lazarettet i Odense. Hans Helbred fik her et Knæk, som det aldrig forvandt, saa der var god Bund for den Tuberkulose, som han döde af, og som han formodentlig gennem Arv var disponeret til.

Hos Forpagteren paa Jægerspris saa han og blev forelsket i Camilla Kjeldahl, Distrikslægen, Kammerraad Kjeldahl's Datter, og de blev forlovede. Han fik Christiansminde, en stor Gaard under Jægerspris, i Forpagtning og giftede sig i Mai 1866.

Hvor husker jeg et Par dejlige Sommerferier paa Christiansminde hos de lykkelige Mennesker i det store hyggelige Hus, — og hvor husker jeg Haven, Stikkelsbær-

buskene, Croquetpladsen, Rideturerne, alle vi unge, mine Kusiner Camilla og Helene Blom, min Söster og jeg, de unge Menneker Olufsen og Ravn, Tante Camillas Broder, Johan Kjeldahl, der var Student og meget ældre end vi andre, og — ikke mindst den ubudne Frihed.

Ak Solen gik tidligt ned over al den Lykke og Glæde, Onkel Alfred döde knap 30 Aar gammel, og tilbage sad en sörgende Enke og to smaa Drenge, Otto og Alfred, der begge er döde. I Ægteskabet havde der ogsaa været en lille Pige, der var död. Hans Enke giftede sig senere med Inspektören paa Jægerspris, der hed Schmidt.

Til den förste tydelige Erindring om Onkel Alfred knytter der sig en for mig lidet flatterende Begivenhed. Min Söster og jeg, der gik i Skole paa Vesterbro, kunde vel dengang være omtrent ni og syv Aar. Vi skulde en Dag lige fra Skole ind til Bedsteforældrene paa Vestergade, og mod Sædvane blev vi ikke hentede ; men vi havde naturligvis strenge Ordre om at skynde os og gaa den lige Vej derhen. Nu vilde Skæbnen, at jeg den Dag i Skolen havde fundet en Fire-Skilling, som — jeg havde beholdt. Paa Vejen ind til Byen besluttede min Söster og jeg efter mange Dröftelser og Overvejelser, at vi vilde solde den op, og bestemte os til at ville omsætte den i Anniskugler, for dem fik man flest af for Pengene. Hos en Konditor paa Vesterbrogade köbte vi dem og skulde lige ud af Butikken med vort Bytte, da Onkel Alfred, ung, smuk, glad og munter — jeg ser ham endnu saa tydeligt for mig — traadte ind. "Naa", udbröd han, "Goddag, Smaapiger, det var da morsomt ; nu skal I faa lige saa mange Kager, som I kan spise." Og vi spiste, men den onde Samvittighed og Anniskuglerne i Lommen var som bitter Malurt i de söde Kager. Mærkeligt nok var der ingen, der lagde Mærke til, at vi kom senere, end vi

skulde, og alt gik godt indtil Middag, da Onkel Alfred kom hjem. Uden at ane noget ondt begyndte han at tale om vort Möde hos Konditoren og om alle de Kager, vi havde sat til Livs, og saa, — ja det blev Graad og Tænders Gnidsel hele Eftermiddagen og Forhör og Skænd og Anger, og næste Dag maatte jeg aflevere en anden Fire-Skilling i Skolen og tilstaa min store Forbrydelse.

Den næstyngste Sön hed Thorvald; hans Længsel stod til at blive Sömand, og han tiggede sig Tilladelsen hertil, men döde ude i Vestininden af gul Feber paa sin förste Rejse.

Og saa til Slut min kære gamle Onkel Vigo, opkaldt efter Byen Vigo ved den biscaiiske Bugt, hvor man mente, at hans Farbroder, Skibskaptajnen, var forlist. — Med sin Hustru Caroline, födt Cordua, lever han endnu i Bandholm, hvor de har boet i meget over en Menneskealder. De er begge raske og rörige, og vi var til deres Diamantbryllup den 15 Oktober 1921, en smuk og stemningsfuld Fest, hvor Brudgommen dansede med Liv og Lyst, kom i Seng Klokken tre og var den förste paa Benene næste Morgen. Onkel Vigo er paa sine gamle Dage kommet til at ligne sin Fader meget baade i Skikkelse og Væsen; han er lige saa höflig, venlig og forekommende som Bedstefader var. Af deres syv Börn er der en, min Fætter Julius Cruse, död. Den ældste Datter, Dagmar, er gift med Konsul Paul Podeus i Wismar, den yngste, Elisabeth, med Konsul Hans Christian Hovmand i Bandholm. Der er to Sönner i Köbenhavn, Hjalmar, der er ugift, og den yngste Erik, der er gift med Frk. Gerda Galle. Den ældste Sön, Viggo, er Distriktslæge i Stege og gift med Frk. Anna-Margrethe Wandler, og Axel, der er gift med Frk. Petrea Kamp, Datteren af Godsforvalteren paa Marienborg ved Möen.

Man har sagt om Bedstefader, at han satte megen Pris paa fine og betitlede Folk og vel ogsaa paa sin egen Etatsraadtitel og sine Ordner, og at han var forfængelig af sine smukke Dötre. Moder har fortalt, hvorledes han nöd det, naar han, selv pudset og fin, kendt og hilset af hverandet Menneske, spadserede gennem Byen med de nydeligt klædte unge Piger. Moder havde en Hat, der især klædte hende saa godt, der var lyseblaa Dronningebaand paa, — hvad Dronningebaand var, havde vi ikke Begreb om, men naar Moder fortalte om dem, blev vi helt höjtidsfulde til Mode.

Bedsteforældrenes Hjem, hvor baade de smukke Dötre og Sönnerne voksede op, var ogsaa et muntert Hjem. De var begge glade og fornöjelige Mennesker, og vilde gerne se glade Mennesker om sig, og naar man, f. Eks., kom op paa Vestergade til Middag om Söndagen, og Bedstefader kom ud fra sin Stue for at tage mod en med sit fornöjelige: "Goddag Ihre Leute", fölte man ligefrem hans Glæde ved at se en.

Gæstfrit var Hjemmet baade i Byen om Vinteren og paa Landet om Sommeren. Ude i Lyngby, naar man kommer til Enden af Hovedgaden, hvor Sorgenfri Skov begynder, förer en Vej til Venstre ned til Lyngby Sö, hvor der laa et gammelt Landsted, der hed "Fuglesang". Her boede de i mange Aar hver Sommer og havde gærne Huset fuldt af Gæster. Jeg husker ikke ret meget derfra; jo, Haven, Baadebroen og Baaden i Söen staar for mig som noget vidunderlig dejligt, men selve Huset, som jeg senere har set, var derimod grimt. Bedstefader havde et Enspænder Köretöj, som han körte til og fra Byen i, og det var en Fryd, naar vi fik Lov til at köre ud med ham og blive der nogle Dage. Jeg husker Söndag Morgen, naar Börnene pyntede og

nyströgne stod i Gaarden og spejdede efter Kagekonen, og det Ojeblik, da hun löftede Klædet af sin Kurv, og vi ikke alene skuede alle Herlighederne, men ogsaa fik dem at smage. Og saa husker jeg, at der boede en Familie Güllich vistnok i et Havehus, der hörte til, og at jeg engang blev sendt hen til dem for at invitere dem til Chokolade. De spurgte mig, om det var min Födseldag, hvad det ikke var, og jeg sagde derfor Nej ; men det maa ikke have været med Overbevisningens Styrke — om bevidst eller ubevidst, ved jeg ikke, — for de mödte alle med Gaver, især husker jeg en lille Kurv af Melonkorner og lyseblaa Perler. Jeg blev helt flov ved at modtage alle disse ganske ufortjente Gaver, — og bagefter fik jeg Skænd af Bedstemoder.

Og saa Festerne om Vinteren, — Ballerne, da hele den glade Ungdom var hjemme, — og senere et uforglemmeligt Bal for de store Börnebörn, Juletræet Fastelavnslöjerne, og de fine Selskaber, naar alle Lysekroner og alle Lys var tændte, og som man först fik Lov til at komme med til, naar man var konfirmeret, — og Familiemiddagene, som Börnebörnene ikke altid fandt saa morsomme, og hvor det sommetider kneb lidt at holde Styr paa de vilde Drenge, ja, alt det hörte Vestergade og Hjemmet der til.

Ved Familiesammenkomsterne var det de to Svigersönner Blom, der bragte mest Liv med sig. Onkel Laurits, hvis Specialitet var at holde Taler, og Onkel Carl, der smaadrillede Svigerinderne og disputerede med dem. Især kunde han og Tante Jensine blive ivrige, og det syntes vi Börn var meget morsomt. Man var paa Vestergade stolt af den dygtige, raske Officer, der gjorde saa smuk en Karriere, men som man formodentlig ansaa for at være ærgerrig, for jeg husker, at jeg som lille Pige har hört, at der blev sagt, at Onkel Carl Blom gik med en General i Maven. Denne

Bemærkning var naturligvis noget af det mærkeligste, jeg havde hört, men jeg gik dengang ud fra, at det maatte være noget overordentligt fint og fornemt.

I sit lange Liv var Bedstefader kommet i Forbindelse med en Mængde Mennesker, og mange af disse var blevet Omgangsvenner, saa, foruden Börn, Börnebörn, Svigerbörn, disses ganske Familie og Bedstefaders Slægt, kom der en stor Venneskare paa Vestergade. Deriblandt var adskillige fra Banken, f. Eks. den höje, fine, hvidhaarede og stilfærdige Hr. Thomsen, der vist var Bogholder, og Hr. Westengaard, Bedstefaders Efterfölger i Embedet, der havde en Ejendommelighed og — det maa man gaa ud fra — et godt Kronometer. Han kunde ikke höre nogen nævne et Klokkeslet, för han straks trak Sejerværket frem for at overbevise vedkommende om, at Klokken enten var et Minut mere eller et halvt Minut mindre end som sagt.

Til de tidligste Venner og trofaste Gæster paa Vestergade hörte Familien Liunge, hvis ene Datter, Louise, blev gift med Bedstefaders Brodersön, Kontorchef i Magistraten, Valentin Cruse. Hun lever endnu paa Frederiksberg og er, trods sin höje Alder — hun bliver 94 Aar — rask og aandsfrisk og har bevaret sit livlige, muntre Sind, og hendes Tanker gaar ofte tilbage til Vestergade og alle de Mennesker, hun der færdedes med, fra hun var en ganske lille Pige.

Moder har saa ofte fortalt om nogle andre gode Venner, Dr. Webers i Usseröd, og om de mange dejlige Sommerdage, som de Unge fra Vestergade tilbragte derude, om al den Ungdom, Sværmen, Latter og Lystighed fra den tidlige Morgen til den silde Aften. Det forekommer mig derfor, som om den gamle, med grönt helt overvoksede Lægebolig, der ligger ud til Kongevejen, er omgivet med

en Nimbus af Romantik, og naar det hænder, at jeg kommer forbi, er det med en egen Følelse, at jeg ser paa den, — en Følelse, der blev endnu stærkere da jeg engang var inde i Huset og Haven.

Selv husker jeg flere af Dr. Webers Börn, særlig Gitte, som var Moders Veninde, og som var gift med Stiftsfysikus Bentsen i Viborg. De var begge store Originaler, og der fortaltes mange morsomme Ting om dem. Naar de, f. Eks., var ude paa deres daglige, milelange Spadsereture, gik de aldrig ved Siden af hinanden, men han forrest, og hun mindst seks Alen bagefter. Forresten levede de lykkeligt sammen, og Stiftsfysikusen var en meget klog og interessant Mand.

Der var kun en Sön hos Dr. Webers, Johan, som blev Ejer af Gaarden "Friheden" ved Hörsholm, og som havde været en af Tante Camillas mange Bejlere.

Cruses Bekendtskab med Familierne Blom og Erichsen var af meget gammel Dato. Det stammede fra den Gang, da Börnene i alle tre Familier var smaa, og da de var Naboer i Kronprinsessegade, hvor Cruses boede paa Hjörnet af Gothersgade. Börnene legede sammen i Kongens Have; senere i Livet blev de Skolekammerater og Pigerne intime Veninder, der kom meget i Besög hos hverandre, men jeg tror ikke, at de Ældre omgikkes för efter mine Forældres Forlovelse.

Erichsens boede i Ny Kongensgade No. 6. De havde boet der i mange Aar, og Bedstefader, Grosserer J. F. Erichsen ejede den gamle Gaard siden 1862.

Ny Kongensgade, der nu baade er asfalteret og stærkt trafikeret, var i min Barndom en overordentlig stille og rolig Gade med saa godt som ingen Gennemkörsel. Brolægningen var gyselig med sine toppede og ujævne Sten; der var

Rendestene langs Fortovene dækkede med Rendestensbræd-der uden for hvert Hus, og Husene var, med Undtagelse af nogle enkelte anselige Bygninger, gamle og grimme. Gaden begrænsedes som nu til den ene Side af Frederiksholms Kanal med Töjhusbroen, men til den anden Side havde man den dejlige grönne Vold med sine Bastioner og smukke gamle Træer. Langs Volden, fra Vesterport til Ny Kongensgade, var der en bred skyggefuld Allé, der hed Filosofgangen. Den var kun for Gaaende og Ridende og dannede den ene Side af Vestervoldgade — den anden med alle dens Sidegader saa ud omtrent som nu.

Til de anselige Bygninger i Gaden hörte den gamle, smukke Gaard No. 6, der stammede fra Midten af det 18. Aarhundrede, og oprindeligt kun bestod af to Etager, hvorpaa der senere blev bygget en tredje til mine Forældre.

Naar man kom ind i Porten, var Nedgangen til Portnerboligen lige til Höjre, længere henne var Opgangen til Huset, og saa var der endnu en tredje lille Dör, der förte ned til mine Forældres Viktualiekælder.

Jeg kan ikke tænke paa denne Kælder uden at sætte den i Forbindelse med en vældig, levende Havskildpadde, som Kaptajnen paa et af min Faders Skibe havde bragt hjem, og som blev sat ned i Kælderen for der at afvente Begivenhedernes Gang. Der skulde naturligvis bydes til Gæstebud paa en saadan Sjældenhed, og den gamle Familiekogekone blev hentet. Hun skulde först aflive Dyret og dernæst tilberede det ; men det förste blev en vanskelig Sag, for frivilligt vilde Skildpadden ikke lade sig hashugge, — den eneste Maade, hvorpaa man kunde faa Livet af den. Den forskansede sig sikkert inde i sin Skal, og i mange Dage, ja, jeg tror en hel Uge, maatte den arme Kone staa paa Lur, indtil det endeligt lykkedes hende en Dag, da Skild-

padden formodentligt tænkte, at der var Fred og ingen Fare og derfor stak Hovedet frem, at gribe om det og hugge til.

Fra Porten skraaede man til Höjre over den hyggelige Gaard til Kontoret, der bestod af to Værelser og laa lige ved Jorden i en kort Sidebygning, som stod i Forbindelse med Beboelseslejligheden. Oprindeligt havde Sönnerne, da de var hjemme, haft deres Værelser her, og det var först senere, at Kontoret blev flyttet derned. Gaarden var skildt fra Nabohaven ved en ikke höj, beplantet Mur, hvoropad der om Sommeren stod en grönmalet Bænk.

Til venstre i Gaarden, over for Kontorbygningen, förte en temmelig lang brolagt Smöge hen til en skummel lille Plads eller Gaard. Denne Smöge var til venstre skildt ved en Mur fra Naboejendommens Bagside, og til höjre laa langs den en lav Længe, hvori der fandtes Hestestald til Beboerne, et Snedkerværksted og i Gavlen ud mod selve Gaarden en stor Vognport. Snedkeren, den senere saa bekendte Snedker Oxelberg, först Fader, saa Sön, havde en beskeden Lejlighed over Værkstedet og Brædeoplag paa den omtalte lille Plads. Her havde mine Brödre ogsaa deres Kaniner, og Gaard og Smöge med alt hvad der hörte til, var en brilliant Legeplads for Börnene.

Fra Indgangsdören i Porten kom man op ad en meget smuk lys Trappe, og hvis man standsede ved Stueetagen, saa man af en blankt poleret Messingskildt, at her boede Grosserer J. F. Erichsen. Min Broder Johan, der er opkaldt efter Bedstefader, har nu dette Skildt paa sin Indgangsdör i sin Ejendom, Frederikshols Kanal 20.

Bedsteforældrenes Lejlighed, der i det store og hele var ret upraktisk indrettet, gjorde dog et overordentligt herskabeligt Indtryk. Fra Indgangsdören kom man ind i en

meget bred, lys og lang Korridor, der gik gennem hele Huset, og herfra förte til höjre en Flöjdör ind til den altdominerende Dagligstue.

Denne Dagligstue var nu noget for sig, ikke alene paa Grund af sin enorme Störrelse og Höjde, men ogsaa fordi den var meget sollys og hyggelig, og fordi vi alle elskede den.

Den var anderledes, mere moderne end Stuer plejede at være paa den Tid. Hele det vældige Gulv var om Vinteren dækket med et smukt Tæppe, og i den hvide Porcelainsovn med den aabne Kamin flammede lystigt de store Stykker Birkebrænde. Paa Pillen mellem de to brede Fag Vinduer var der et mægtigt indmuret Spejl over et forgylt Konsol med Marmorplade, og paa den ene Væg en ganske usædvanlig Sofa, fem — sex Alen lang. Det övrige Udstyr og Möblementet var ganske tilfældigt og stillöst, og af Malerier og Kunstsager fandtes der kun faa.

Til höjre for Dagligstuen laa Bedstefaders Værelse, hvorfra der var Udgang til Trappen, og Kontoret, der senere var blevet flyttet ned til Gaarden, havde i Begyndelsen været der.

Til venstre for Dagligstuen laa Spisestuen, der var lige saa lang som denne men saa smal, at en lignende Sofa som den för omtalte — de blev kaldet russiske Sofaer — fyldte fra Væg til Væg i den ene Ende af Stuen. Man kunde ikke komme rundt om Bordet, hvad der var meget ubekvemt, især naar der var fremmede, men Stuen var hyggelig med sit livlige blomstrede Tapet, især om Formiddagen, naar Solen skinnede, — og mange, mange var de glade Maaltider, hvor vi alle var samlet om det gæstfri Bord.

Vor Gren af Familien kunde ikke altid være med, vi maatte dele os med Bedsteforældrene paa Vestergade, men

ellers, saa længe Bedstefader Erichsen levede, var Familien, Voksne og Börn, indbudt hver Onsdag og Söndag ; senere var det kun om Söndagen. Naar Forsamlingen var större end sædvanlig, maatte nogle af Börnene anbringes i Bedstemoders Soveværelse, der stödte op til Spisestuen, og helt stille spændte dette sjældent af, da de ofte gjorde et syndigt Spektakel.

Bag ved Soveværelset, der var stort og rummeligt, laa en Stue uden Vinduer. Lyset fik den gennem nogle Ruder ind til Soveværelset, og det var endda meget sparsomt, — og fra denne förte en Dör ud til Enden af den lange Korridor. Passagen til Spisestuen gik enten gennem disse to Værelser eller gennem Dagligstuen.

Fra Korridoren til Venstre förte en lille Trappe op til to meget lavtloftede Værelser over Kontoret i Sidebygningen, hvor Dötrene havde boet som unge Piger, — jeg husker dem brugt til Gæsteværelse og Pulterkammer.

En anden Trappe, ogsaa til venstre i Korridoren, förte ned til det vældigt store Kökken og Fadebur samt til Pigeværelset til de to Piger og til andre Rum. Midt paa denne sidste Trappe fandtes den indvendige Dör, der forbandt Kontoret med Lejligheden.

Det mere moderne og noget fornemme Tilsnit, der var over Hjemmet, skyldtes sikkert i nogen Grad Bedstemoders Personlighed, men ogsaa det, at det var et Hjem, der skulde representere et stort Handelshus.

Forbindelse med Udlandet, som paa de Tider næsten kun kendtes i Köbmandskredse, og derfor fik större Betydning, bidrog vel ogsaa hertil.

Det store Handelshus, som Hjemmet skulde representere, havde Bedstefader selv skabt. Han var begyndt uden anden Kapital end sin egen Dygtighed og Snille i Forbindelse

med en stor Energi, og Lykken havde staaet ham bi, saa han havde naaet sit Maal. Men et stort personligt Arbejde hörte der til at være Köbmand i gamle Dage, — et Arbejde fra Morgen til Aften, — ofte om Aftenen og om Söndagen tillige. Af alle de tekniske Hjælpemidler, der staar til Raadighed nu om Stunder, fandtes saa godt som intet, alt gik langsomt fra Haanden og Maskineriet arbejdede tungt.

Det var for Resten ikke sunget for Bedstefaders Vugge, at han skulde blive Köbmand. Planen for hans Liv havde været en hel anden.

Hans Fader, Hans Erichsen, födt 1755 i Ølsby i Angelen, kom efter at have tilbragt nogle Aar som Huslærer paa Landet 25 Aar gammel paa Seminariet i Kiel. I 1784 blev han Skolelærer i Haagerup ved Faaborg, seks Aar senere forflyttedes han til Tirsted ved Rödby, men efter i 1822 at have faaet sin Afsked med Pension trak han sig tilbage til Birket ved Nakskov, hvor han boede til sin Död i 1827.

Hans Erichsen ægtede i 1785 Magdalene Elisabeth Hansen, og efter hendes Död i 1815 giftede han sig samme Aar anden Gang med Marie Pedersen, födt Lints, Enke efter Glarmester og Köbmand Pedersen i Nakskov, og hun overleverede ham.

Hans Erichsen havde haft to Brödre, der begge döde unge, den ene var Skolelærer som han selv, den anden fik Faderens Gaard.

Under Opholdet i Haagerup blev den lille Johan Friederich födt den 29 August 1788. Börneflokken var stor, ni Börn ialt, og af disse blev ikke mindre end fem Seminarister som Faderen, en Sömand, en Landmand, og to Dötre blev gift.

Johan Friederich, den tredjefödte i Familien, var en af de fem Seminarister, og han tog, efter i nogen Tid at have

været först paa Birkedommer Dahl's Kontor i Brandstrup ved Rödby og fra Oktober 1804 paa Vesterborg Seminarium ved Nakskov, Skolelærereksamenen i 1807 med förste Karakter. Han var derefter en kort Tid Huslærer paa Höjbygaard ved Rödby, men i Marts 1808 blev han udnævnt til Lærer ved Realskolen i Frederikshald, idet han sammen med andre unge og dygtige Seminarister blev indkaldt til Norge, hvor man var i Færd med at forbedre Skolevæsenet.

I Norge, der endnu hörte til Danmark, og i Sverige sydede og kogte det paa den Tid som overalt i Europa, hvor Napoleon jo havde vendt op og ned paa alting. Svensken var gaaet over Grænsen og trængt ind i Landet, men den danske Statholder i Norge, Hertugen af Augustenborg, Christian August, havde jaget dem ud igen. Dette synes imidlertid kun at have været paa Skrömt, for samme Hertug Christian forstod alligevel at holde sig saa gode Venner med Svenskerne, at disse som Belönning herfor i Aaret 1809 valgte ham til Tronfölger under Navnet Carl August. Denne og ikke mindre hans Broder, Hertug Frederick August, var höjt oplyste og interesserede Mænd, der sögte paa alle Maader at ophjælpe Landet, og som derfor ogsaa havde Blikket henvendt paa det forsömte Skolevæsen.

Tronfölgeren maa ydermere havde lagt Mærke til Bedstefader og set, at han kunde bruge ham, for han antog ham som sin Privatsekretær. Bedstefader maa paa sin Side have sat megen Pris paa Tronfölgeren, for han opkaldte senere sin Sön, min Fader, efter ham, og Navnet er gaaet i Arv til de to næste Generationer.

Tronfölgeren döde imidlertid allerede i 1810, og hvordan og hvorledes Bedstefader saa har faaet den Tanke og Lyst at begynde at handle, ved man ikke. Det er fortalt, at han som Begyndelse opköbte et Parti Sy- og andre Naale, som

han drog rundt paa Landet i Sverige med og solgte. For Overskudet köbte han et nyt Lager, og saaledes voksede Forretningen lidt efter lidt.

Desværre kan man ikke følge Bedstefader paa hans æventyrlige og sikkert meget interessante Löbebane, for man ved saa lidt derom, og de Optegnelser, der existerede, er ved et Uheld gaaet tabt.

Det fortaltes, at en heldig Handel med en Tömmerladning bragte ham til Köbenhavn i 1813, efter at han havde foretaget en Rejse i Tyskland Aaret i Forvejen, og man ved, at han har gjort lange og mange Rejser. Jeg husker nogle store brogede Silketörklæder, vi Börn pyntede os ud med, og som man sagde, at Bedstefader havde bragt med hjem, og nogle vældige Snebriller, som han havde brugt paa sine Slædefarter i Rusland. Det blev ogsaa fortalt, at han engang havde lidt Skibbrud, at han havde været fanget af Sörövere, at han havde været i fransk Krigstjeneste, og at han engang var styrtet ned i Lasten paa et Skib og havde slaaet sit Hoved slemt.

Bedstefader blev, efter at være kommet til Köbenhavn, först Handelsrejsende for Grosserer Gottschalk, men i Efteraaret 1846 tog han Grosserer Borgerskab og drev Forretning under eget Navn.

Bedstefader var en meget egen, indesluttet og vanskelig Mand, der ofte, især paa sine gamle Dage, havde Anfald af dyb Melankoli. Naar disse Anfald kom, sögte han, hvad naturligt var, Tröst hos Fader, med hvem han jo hele Dagen var sammen, og Moder har fortalt, hvor svært det ofte var efter en saadan Dag, naar Bedstefader, der ikke kunde finde Fred og Ro, kom op til dem om Aftenen og sad der i Timer tung og bedrövet.

Hvad jeg selv husker om ham, er mærkeligt nok, for jeg

var dog 12 Aar, da han döde, kun lidt og spredt.

Maaske ligger det i, at han var saa lidt sammen med Familien og som oftest opholdt sig paa Kontoret.

Jeg kan huske ham oppe i vort Börneværelse med det mindste Barn paa Sködet syngende for det, men det forekommer mig ikke, at han gav sig af med os andre. Jeg husker ogsaa, at jeg har gaaet med ham ved Haaden op og ned ad Langebro, og at han ved den ældste Datters, Louises, Bryllup — hun blev sent gift — gik ned ad Kirkegulvet i Holmens Kirke med os to Smaapiger, min Söster og mig. Jeg husker, at vi om Morgenen, da vi boede i Ny Kongensgade, paa Vejen til Skole bankede paa hans Sovekammerdör, der jo vendte ud til Trappen, og, naar vi havde hört hans "Kom ind", aabnede Dören og sagde Godmorgen til ham. Han laa i Sengen og havde en spids, hvid Nathue paa, og han gav os altid noget, — jeg tror, det var Figen.

Og saa ser jeg ham for mig i den store Dagligstue, naar vi sad der samlede efter Middagen, vandrende op og ned ad Gulvet med en Cigar i Munden. Sommetider kom der en lille Bemærkning til en eller anden, og naar Cigaren var röget ud, gik han sin Vej.

Vi var, som för sagt, samlede et Par Gange om Ugen, men jeg tror, at Bedstefader gerne havde set sine nærmeste og kære hver eneste Dag ved sit Bord. Han kunde ogsaa være gæstfri mod andre, der kom i Huset, og der kom mange Mennesker, men nægtes kan det ikke, at var der en eller anden, han ikke sattte Pris paa, saa fik denne det ret ubehageligt at föle.

Allertydeligst erindrer jeg dog hans sidste Sygdom og hans Död.

Det var en Hjernesygdom, han döde af, og han havde

været uklar i nogen Tid, men i de sidste Dage laa han bevistlös hen. Han döde den syvende Februar 1866 om Aftenen og vi var alle samlede om ham, da han drog sit sidste Suk.

Jeg har aldrig set et Menneske græde, som min Fader græd den Aften, og jeg kan huske, at jeg stod og saa paa ham, og at det optog mig mere end alt det andet. Hans Sorg var stor, for han elskede sin Fader, men jeg hörte ogsaa, at der blev hvisket om det store Ansvar for Carl og om den tunge Byrde, han nu var ene om at bære, hvad jeg naturligvis ikke forstod den Gang.

Den store Pengekrise i Europa i 1857 havde ogsaa i höj Grad berört Forretningslivet herhjemme, og mange store Handelshuse var gaaet i Stykker. Det var lykkedes Huset J. F. Erichsen at ride Stormen af, men Tabene havde været store og Tiderne, der fulgte paa havde været og var endnu ved Bedstefaders Död vanskelige.

Bedstefader blev begravet under stor Deltagelse. Holmens Kirke, hvor Provst Münter holdt Talen, var fyldt til sidste Plads, unge Köbmænd og Skibsförere bar Kisten ud og ikke mindre end 60 Vogne fulgte efter den til Kirkegaarden.

Den Gang den unge Johan Friederich Erichsen kom til Köbenhavn, boede han hos Justitsraad Kontorchef Christian Ludwig Rosted. Det var et fint Hus, Husmoderen var "virkelig Frue"; der blev holdt fransk Gouvernante til Dötrene; disse lærte Musik, Dans, Maling og meget andet og fik i det hele taget en efter Datidens Forhold udmærket Opdragelse og Uddannelse. Da Börneflokken var stor — der var ialt 10 Börn, hvoraf en Del döde som smaa — har Hartkornet maaske ikke staaet i Forhold til Finheden, i alt Fald havde de Logerende, og de tre unge Mænd, Johan

Friederich Erichsen, Laurits Winding Grüner og Theodor Brunnemann, der kom til at bo der, om samtidigt eller efter hverandre vides ikke — fik hver en af Husets unge Dötre, Charlotte, Catharina og Mathilde. En fjerde Datter Gjertrud Birgitte, blev gift med Krigsraad, Toldkontrolör i Stege, Sophus Frederik Dreyer. Kun to Sönner naaede at blive Mænd, og de döde endda som unge, Michael og Wilhjelm, der begge var Kopister, den förste gift og bosat i Norge, hvor han, saa vidt jeg ved, ogsaa optraadte som Skuespiller, den anden gift i Köbenhavn.

Dötrene var ikke smukke, temmelig smaa og brede, men de havde friske Farver, var livlige og kvikke. Charlotte, vor Bedstemoder, havde mörkeblaa udtryksfulde Øjne med smukke Omgivelser, og den fine Opdragelse og Dannelse prægede hende. Lille, som hun var, forstod hun at före sig og göre sig gældende, hvor hun kom hen, og jeg har hört sige om hende, at hun var noget af "une grande dame", et Udtryk, der vist ikke passede daarligt. Men ved Siden heraf var hun den udmærkede, kloge Moder og dygtige Husmoder, der forstod at organisere og herske. Alting gik i det store Hus som efter en Snor, uden at jeg kan mindes at have set hende selv tage aktiv Del. Hun herskede med Ro og Værdighed, men der laa en Vilje bag, og alle lystrede hende uden at kny.

Til at belyse hvor lidt dette faldt nogen ind, tjener följende lille Eksempel:

Hos mine Forældre tjente i mange Aar en ellers udmærket Pige, der hed Laurine, som dog til Tider kunde være ret balstyrig. Naar saa Moder ikke kunde tæmme hende, sögte hun Bistand hos Bedstemoder, og denne lod Laurine hente. "Hvad er det, jeg hörer. Du har været uartig mod Din Frue! Du kan bestemt ikke være rigtig rask. Kom her

og faa en Skefuld amerikansk Olie", — og Laurine aabnede Munden uden en Lyd, tog Olien og listede af.

Dötrene blev opdraget til Arbejde, og de skiftedes til at have Tur i Kökkenet og i Huset, og Tante Lise, kære lille Tante Lise, der var Bedstefaders Broderdatter, og som havde været i Huset fra lille Barn, havde ogsaa altid fuldt op at göre, ikke mindst fordi Bedstemoder fordrede megen personlig Opvartning af hende, og de to Tjenestepiger var i Arbejde fra Morgen til Aften.

Af tjenende Aander, der gik og kom, var der Jomfru Emma Thomsen, ung og fiks, som syede nyt og forandrede gammelt, den höje pæne ældre Jomfru Hansen, der lavede Bedstemoders Kapper og oppebar saadan noget som 35 Øre om Dagen, Hanne Andrup, der havde været Barnepige for et af Börnene, Madam Ström fra Vartov, der hjalp til i Kökkenet, — og ved höjtidelige Lejligheder, den gamle Kogekone, Madam Wais.

Det siger sig selv, at en Familie, der kom saa meget sammen, ogsaa blev meget indlevet og tog levende Del i hverandres Ve og Vel, men Forhold og Interesser hos de forskellige Medlemmer divergerede naturligvis, og man kunde godt kritisere og sige hverandre sin Mening, men jeg kan aldrig huske, at der blandt Kvinderne var Uenighed eller Ufred. Var der et eller andet Stridspunkt, indankedes dette for Bedstemoders Domstol; til hende kom de med alle deres Glæder og Genvordigheder, og hun vidste altid at tröste og opmuntre.

Men herskede der Fred og Enighed blandt Kvinderne, kan dette ikke altid siges med Rette om Mændene, for de kunde blive Uvenner til Gavns. Det var heller ikke saa let at faa de stridende Parter forsonede, men det maa siges, at lykkedes det, var alting glemt med det samme, og nogen

Bitterhed bagefter var der ikke Tale om.

Bedstemoder forstod den Kunst at glatte, jævne, mægle og formane, og hun havde Øvelsen, for hun havde saa ofte i sit Ægteskab, naar Bedstefader var paa de lange Rejser, været ene om at opdrage den store Börneflok. Der var noget, der hed at blive taget i Enrum i hendes Soveværelse, og det var noget, man hverken den Gang eller senere holdt rigtigt af.

Men Bedstemoder forstod ogsaa at sprede Hygge og Velvære om sig, saa man uvilkaarligt fik den Følelse, at her kunde intet ondt naa en, naar blot hun var til Stede, hvad jeg i det mindste følte i höj Grad.

Jeg husker, at det var en af de störste Fornöjelser, da vi var Börn og boede paa anden Sal, at faa Lov til at gaa ned til Bedsteforældrene om Aftenen. Fornöjelsen bestod blot i at være der, at sidde ved Siden af Bedstemoder i den lange Sofa, — hun sad altid om Aftenen paa en bestemt Plads i Sofaen og om Dagen altid i en Kurvestol noget tilbage fra det ene Vindue, — og maaske faa Lov til at læse Feuilletonen höjt for hende. Selv sad hun og strikkede fine Törklæder og Shawler, som hun forærede bort; Tante Lise sad over for hende og syede, og dunkelt synes jeg en enkelt Gang at kunne huske Bedstefader med en Avis foran sig. — "Du har vel dit Haandarbejde med dig, min Pige?" Nej, det havde man da ikke, "Aa Lise kom saa med dit Strikketöj", — det var en evig Stribe til et Sengetæppe, — et Sengetæppe, der engang blev to, og som jeg endnu ejer, — "En lille Pige maa aldrig være uden Arbejde".

Traktementet til Aften var varmt Mælkevand og, jeg tror, Tvebakker; vi syntes, det var herligt, og naar vi sagde Godnat og gik, fik vi et "Sovepulver", der bestod af nogle Alteabolsjer — Antallet varierede — svöbt ind i noget

hvidt Papir, som kaldtes Kökkenpapir. Börnene, selv da de var store Börn, fik altid deres Sovepulver, naar de sagde Godnat.

Festerne og Selskaberne uden for Familiesammenkomsterne, hvortil der forresten ofte var indbudt udenforstaaende, har ikke efterladt noget tydeligt Indtryk hos mig. Men hvad der staar som noget uforglemmeligt var Nytaarsaften i Ny Kongensgade.

Forventningsfulde var vi hvert Aar, naar vi Kl. 7 1/2 gennem den lange Korridor, den mörke Stue og Soveværelset kom ind i Spisestuen, hvor der blev budt The og Julekage. Man var saa spændt paa, hvad Aftenen vilde bringe, at man næsten ikke kunde vente, til Dörene blev aabnet ind til den store Dagligstue, hvor det prægtige höje, höje Juletræ med de mange Lys, var stillet foran det store Spejl, og hvor rundt om, paa Borde, paa Klaveret, paa Stole, laa et Hav af Gaver til alle de mange Börn of Börnebörn.

En Nytaarsaften i min allertidligste Barndom husker jeg, at en ung Mand paa Kontoret, der hed Rentzmann, havde tegnet og malet en Mængde Julenisser, der var hængt op rundt omkring; en anden Gang havde han malet et stort Skib, der kom med Gaver fra Hornsyl, hvor Minna, den næstældste Datter i et Par Aar boede som Lægefrue.

Med Hensyn til Gaver, er det underligt, at det ikke altid er de store og dyre Ting, som mest fanger et Barns Interesse. Jeg husker tydeligt en morsom sort Silkepose, som en Slægtning, Tante Lotte Aagesen, en fin gammel Dame med en meget svag, hæs Stemme, havde paa Armen, naar hun Nytaarsaften traadte ind i Stuen. Vi vidste, at der i den Pose var en lille Gave til hver. Det var de störste Ubetydeligheder, men jeg i det mindste var meget mere optaget af den lille Æske, eller hvad det nu var, der vilde tilfalde

mig fra den sorte Pose, end af alle de ofte meget store Gaver, vi ellers fik.

Naar Lysene var brændt ned paa Juletræet, og vi havde faaet vort Kræmmerhus med Godter og havde spist af Kagerne og Syltetöjet, som blev budt rundt, begyndte Lotterispillet, som alle, store og smaa, var med til, og hvor man vandt Pebernödder og Godter og enkelte Smaating, f. Eks. Naalepuder, der altid ved Juletid blev fabrikeret en masse af Jomfru Thomsen.

Kl. 11 gik vi til Bords. Vi fik Skinke, Gaasesteg, Kage, Punch og Vin, og hele Tiden fulgte vi Viserne paa Uret, der stod paa en Konsol i Spisestuen. Efterhaanden som de nærmede sig Kl. 12, kunde man næsten ikke trække Vejret, og medens de tolv Slag löd, var det som Hjertet skulde staa stille af lutter Höjtidelighed.

"Glædeligt Nytaar", glædeligt Nytaar", löd det rundt omkring, og man kyssede og blev kysset, og der var en Stemning over alle og en Fölelse af Samhörighed, der endnu varmer helt ind til Sjælen, naar man tænker derpaa.

I Forsommeren og om Efteraaret, naar Vejret var godt, blev der ofte efter Middagen hos Bedsteforældrene kört en Tur. Naar den smukke rummelige Wienervogn, forspændt med "Klaus" og "Bella" og med Lars Kusk paa Bukken holdt for Dören, var Spörgsmaalet altid hvormange og hvem, der kunde komme med, saa der var altid stor Glæde i Familien, naar de andre, der havde Köretöj, havde bestilt dette til Möde.

"Klaus" og "Bella" blev senere aflöst af "Molly" og "Polly" og Lars Kusk af Anders Kusk.

Allerede da Börnene var smaa, boede Erichsens paa Landet, men til at begynde med gik Rejsen ikke længere end til Blegdammen, den nuværende Blegdamsvej, hos

Handelsgartner Rech, hvis store Have gik ned til Sortedamssöen. Senere boede de i Hellerup paa "Tolvkanten", et stort Landsted, der stammede fra Midten af det attende Aarhundrede, og hvor Struense havde boet, men som den Gang ejedes af Agent Lund. I mange Aar har "Tolvkanten" under Navnet "Store Mariendal" været brugt til Restauration. Nu er det atter i privat Eje og i det Store og Hele ført tilbage til dets oprindelige Skikkelse.

I Haven ud til Strandvejen og den daværende Indkörsel var der en Höj, som findes den Dag i Dag, og hvortil der i Erindringen knytter sig en lille Episode.

Mine Forældre boede et Par Somre til Leje hos Maleren Södring saa nær ved "Tolvkanten", at Haverne stödte sammen, og naar Fader om Morgenen gik derind for at köre til Byen sammen med Bedstefader, fulgte Börnene ham som oftest. En Morgen, uden at nogen lagde Mærke dertil, fandt den lille fire-aarige Ellen paa at löbe efter Vognen, og först helt inde ved Fælleden saa en fremmed Dame den grædende, udmattede lille Pige og bragte hende tilbage. Men Angsten for hende hjemme, og Spændingen havde været saa stor, at den udlöstes i en mindre blid Modtagelse og i en ret kraftig korpolig Astraffelse oppe paa denne Höj.

Vi kendte kun meget lidt til Bedstefaders Familie, der levede paa Falster. Det var nærmest Broderen, Ernst, der ikke saa sjældent kom paa Besög, og hans Börn, vi kom i Beröring med. Af disse var der först og fremmest den eneste Sön, Bernhard, der blev gift med sin Kusine Louise, den ældste Datter i Ny Kongensgade, og af Dötrene Fru Rasmussen — Tante Line, — der i en Aarrække boede i Köbenhavn, og som vi alle kom til at holde meget af. Hendes Datter igen, Constance Rasmussen, var hos Bedstemoder de sidste Aar, hun levede, og plejede hende med stor Kær-

lighed.

Bedstemoders Familie saa vi derimod meget mere til, og hun omfattede selv sin Slægt med störste Interesse.

Hendes Söster Catharina var gift med Pastor Laurits Winding Grüner i Roskilde, hvis Söster igen var Kommandörinde Blom, Moder til Carl og Laurits Blom. Der var mange Börn hos Grüners, og af disse faldt den ældste Sön Harald i 1848, og den yngste, der var Officer, i 1864. Mellem Otto og min Fader bestod der et varmt Venskab, og Carl Blom og Fader var ogsaa meget indgaaede, da de var unge Mennesker, noget, der forresten tabte sig med Aarene.

Fru Mathilde Brunnemann, Bedstemoders anden Söster, var gift med Toldkasserer, Kammeraad Theodor Brunnemann i Nysted, og der var Börneflokken ogsaa stor. Naar Tante Mathilde kom til Köbenhavn med sine Dötre boede de i Ny Kongensgade, ja en af dem, Julie, der var meget höj og forvokset, var der i lange Tider og laa i Strækkeseng, et Torturapparat, man brugte dengang for at göre Folk lige.

De unge Fætre og Kusiner kom meget sammen, og Brödrene Blom og deres Söster Elise hörte snart med til Kredsen, jo Elise Blom og Louise Erichsen sluttede et Venskab, der varede hele Livet.

De gik i samme Skole, og her sluttede de sig til en tredje Kammerat, nemlig Jensine Cruse. Veninderne blev inviterede til hverandre, og de yngre Söstre fik Lov til at komme med. Men intet Sted morede de sig som i Ny Kongensgade, for her tog Börnenes Moder med Liv og Sjæl Del i deres Leg, hvori hun forstod at blande den fornödne Alvor. Naar de f. Eks. lavede Mad, skulde det göres ordentligt; de skulde lære noget ved det, og hun hjalp dem og viste dem til Rette. Naar Maden var færdig, og hun havde

givet sit Bifald til Kende, maatte de dække Bord og rette pænt an for de andre, som saa blev indbudt til at spise.

Mange, mange Aar efter, naar Börnebörnene var inviteret med til Julebagningen i Ny Kongensgade, tog deres Bedstemoder lige saa ivrig Del i deres Arbejde med Kagedejen, som hun i sin Tid havde gjort i deres Moders Leg. De blev anbragt omkring det lange Spisebord, — selv presiderede hun for Enden, — hver med sin Serviet bundet om Halsen, og med et Kagebrædt, lidt Mel og et Stykke brun Kagedej, hvoraf de formede de mærkeligste Ting, og alle Mesterværkerne maatte forevises og bedömmes, inden de blev bragt ned i Kökkenet til Bagning.

Til Charlotte Erichsens Slægt paa mödrene Side hörte de vidt forgrenede Dahlerup'er, — hendes Moders Söster var gift Dahlerup, — af hvilke en Del kom i Ny Kongensgade. Jeg husker saaledes Etatsraad Edward Dahlerup, der var Overlæge paa Frederiks Hospital, Carl, Amtmand i Odense, Justitsraad Henrik Dahlerup, Pastor Dahlerup i Ballerup og Admiral Hans Birch Dahlerup. Denne sidste var som dansk Söofficer gaaet i östrigst Tjeneste, havde udmærket sig i Krigen mod Italien i 1859 og var som Belönning herfor blevet udnævnt til Admiral og Baron, men var vendt hjem igen til Danmark, hvor han endte sine Dage ude paa Frederiksberg. Til en yngre Generation hörte Karl Wilhelm Dahlerup, Sön af Præsten i Ballerup, der var en dygtig Arkitekt og selvanden byggede det nuværende kongelige Theater.

En Söster til de ældre Dahlerupper, Sophie, var gift med Geheimeraad Oluf — kaldet Ole — Lundt Bang, Bedstefader til Forfatteren Herman Bang, der har skildret ham og hans Hjem i "Det graa Hus", og ud af den meget gamle Bang'ske Slægt, hvortil ogsaa min Bedstefader, Etatsraad

Cruse hörte, om end kun paa Spindesiden. Han var en meget anset Læge, Overlæge paa Frederiks Hospital för Dahlerup og en ivrig Forkæmper for koldt Vand som Helbredelsesmiddel.

Som Huslæge hos mine Bedsteforældre saa jeg ham ofte og jeg syntes, at han var en mærkelig lille barsk Mand. Han kom altid farende ud af sin Vogn, farende ind i Stuen som en Raket, smældende Dörene i efter sig med et Brag, og hans Besög var korte, han indlod sig ikke paa Vidtlöftigheder, men han kunde dog nok komme med en lille Spög og se paa en med et venligt Blink i Øjnene, der næsten var skjulte under de ualmindeligt tykke Øjenbryn.

Bedstemoders Fader havde fem Söskende, hvoraf den yngste, Gjertrud Birgitte Rosted i 1796 blev gift med Grosserer Andreas Bodenhoff. Hun var kun 17 Aar gammel og blev Enke samme Aar, men overlevede kun sin Mand i to Aar og döde af en Byld i Øret. Efter den overleverede Fortælling fra Rostederne blev hun, som det brugtes dengang, begravet med en Del Kostbarheder, og da om Natten to Gravrövere, som vidste herom, var i Færd med at plyndre hende og trak en Ørenring ud af Øret, vaagnede hun, der kun var skindöd, til Live igen. Hun tiggede og bad dem om at lade hende beholde Livet, og lovede dem Guld og evig Tavshed, men de var döve for hendes Bönner og lukkede Kisten til igen. Den ene af Forbryderne tilstod alt dette paa sit Dödsleje mange Aar efter.

Sönnerne og Dötrene i Ny Kongengade var ligesom Forældrene dygtige, energiske og selvsikre Mennesker. De var i Besiddelse af en udpræget Slægtsfölelse, og de var trofaste og hjælpsomme.

De fire Sönner blev Köbmænd som deres Fader, og de fælles Interesser bidrog ogsaa til, at der, trods Uenighed

nu og da, var og vedblev at være det stærke Sammenhold mellem dem.

Den ældste Sön, der var opkaldt efter sin Fader, men kaldtes Frits, og var bestemt til engang at overtage Forretningen, döde som ung, og Carl, min Fader, blev hans Arvetager.

Frits Erichsen var meget forvokset rimeligvis foraarsaget ved hans Barnepiges Uagtsomhed, der engang, da han var ganske lille, tabte ham. Selv husker jeg ham ikke, han var död, för jeg blev födt, men der blev fortalt, at han var et meget elskværdigt Menneske, der bar sin Skæbne med stor Taalmodighed.

Min förste tydelige Erdindring om Tante Louise, den ældste af alle Börnene gaar tilbage til jeg var otte Aar, og til den Tid hun blev forlovet og gift med sin Fætter Bernhard Erichsen, der dengang var Forvalter paa Jægerspris under Frederik den Syvende og senere forpagtede den store Gaard af Grevinde Danner. Jeg husker hende maaske ogsaa nok för denne Tid, men kun ganske svagt.

Hun var ikke ung, da hun giftede sig og var den af Börnene, der blev længst i det gamle Hjem. Som Enke vendte hun tilbage dertil med sin Dreng, og hun, som var en velhavende Kone, gav Afkald paa eget Hjem og nöjedes med den ringe Plads, hun kunde faa der, fordi hendes gamle Moder behövede hende, og hun fölte det som en Pligt at bringe dette Offer. Hun var nemlig et Menneske, der ikke gik af Vejen for at göre sin Pligt, hvor og naar i Livet den kaldte, den være sig aldrig saa tung. Og hun var et ærligt, sandt, retlinet om end noget nögternt Menneske.

Hendes Ægteskab var lykkeligt, hun havde en udmærket og dygtig Mand; hun havde gode Kaar og en Sön, som var begge Forældrees Glæde og Stolthed.

Til deres Hjem derude paa Jægerspris i de skönne Omgivelser knytter der sig, ikke mindst for hendes Söster- og Broderbörn, en Hærskare af glade og lyse Minder.

Hvor husker jeg den förste Rejse derud, vist samme Aar, de var blevet gift, og den Sum af Jubel, Spænding, og Forventning for os to smaa Piger, min Söster og mig, da vi med vor Fader en dejlig Sommermorgen rejste med Toget til Roskilde og videre derfra med den lille Damper til Frederiksund. Hvor havde vi haft travlt med Forberedelserne og med at pakke vor Koffert, og hvor mange Formaninger havde vi ikke faaet om at passe godt paa Nöglen — og tænk saa havde vi tabt den, da vi endelig naaede Rejsens Maal. Fra Frederiksund blev vi sat over med en Færge til Jægerspris, og vi spadserede Resten af Vejen gennem den yndige Færgelund. Da vi naaede vort Bestemmelsessted var der saa underligt tyst og stille, de sov allesammen til Middag og havde slet ikke ventet os den Dag.

Dejligt havde man det derude, men Tante var ved Siden af sin Godhed ret striks og holdt os Börn i Ørene, vi matte hver Dag strikke vore bestemte Omgange, der hjalp ingen kære Moder, og egentlig havde vi en syndig Respekt for hende, langt mere end for hendes rare gode Mand, der gav os Lov til alting og kun lo ad os, naar vi gjorde noget, vi ikke maatte.

Deres Gæstfrihed var storslaaet. Hele Sommerferien var Huset fuldt, ja op til tolv Gæster paa en Gang kunde der være, men det hændte vel nok, at Husherren kunde blive træt, — det var jo tilmed midt i Höstens Tid, — og kunde erklære, naar Gæsterne var draget bort, at nu maatte det være sidste Gang. Som en klog General sagde hans Kone ham ikke imod, for hun vidste, at naar den næste Sommerferie nærmede sig var han den förste til at foreslaa, at nu

skulde der skrives til den og den, — det vilde sige til dem alle — om at komme ud.

Jeg har nogle Gange paa Jægerspris været sammen med Grevinde Danner, der, naar hun om Sommeren boede paa Slottet, ret hyppigt meldte sig som Gæst hos sin Forpagter eller andre af sine Undergivne, som f. Eks. hos Lægen, Kammeraad Kjeldahl. Denne havde i sine unge Dage været Teaterlæge, da Grevinden, dengang Louise Rasmussen, var Figurantinde ved Teateret. Den vanskelige Situation ved nu at mödes under saa forandrede Forhold klarede de paa den Maade, at de, som efter en stiltiende Overenskomst, lod, som om de aldrig havde set hinanden för.

Jeg husker hende ganske tydeligt, hendes svære Skikkelse, hendes store grove Ansigt med et Par venlige Øjne, hendes blonde Haar og hendes ualmindelig smukke, hvide Hals og Arme. Men ikke mindst husker jeg, hvor morsomt hun kunde fortælle, hvilke glimrende Rejsebeskrivelser, hun kunde give, og hvor opmærksom og hjælpsom hun var ved enhver Lejlighed.

Efter Moders Död i 1879 flyttede Tante Louise til Tordenskjoldsgade No. 14, hvor hun levede en Række Aar, og hvor hendes Sön, Ernst, voksede op til Mand. Han var et meget elskværdigt, fint og flittigt Menneske, og hans Ægteskab efter Moderens Död med sin Kusine Alvilda Fold, var baade harmonisk og lykkeligt.

De tre Sönner, Carl, min Fader, Herman og Julius var flere Aar paa Kontor i England, og foruden deres merkantile Uddannelse tilegnede de sig alle tre en Del engelske Vaner og stor Sympati for, hvad der var engelsk ; ja den ene, Herman, slog Rod derovre og etablerede sig i Newcastle sammen med en Englænder ved Navn Hunter. Gennem sit Bekendtskab til og Venskab med Geheimeetatsraad

Tietgen kom han senere ind i Store Nordiske og fik Stillingen som Chef i London, hvortil han flyttede med sin Familie. De havde et dejligt stort Hus med en uhyre Have og Park i Upper Tooting, en af Londons Forstæder, og boede der i mange Aar.

Onkel Hermans Hustru var födt Dorthea Suhr, Söster til Etatsraad Ole Suhr i Köbenhavn. Tante Dorthea var alvorlig og noget reserveret af Væsen, men en meget smuk Dame, maaske lidt for svær, men höj og statelig og med det yndigste Smil om den udtryksfulde Mund.

Naar "min Sön Herman" kom til Danmark — og det skete ikke saa sjældent — var det först og fremmest en uendelig stor Fryd og Glæde for hans Moder, og naar hele Familien kom, hvad der hændte nogle Gange, var det naturligvis en stor Begivenhed for alle.

Alt det udenlandske, de engelske Fætre og Kusiner med deres Nurse, den rare Lissie, optog os, men vi kunde ikke lide, naar de kritiserede, hvad der var Dansk, som naar de viste deres Foragt for vore Vandfade og Vandkander, som de fandt saa smaa sammenlignede med de engelske og kaldte for Sukkerskaale og Flödekander.

Som ung Pige var Alice, den ældste Datter, der er gift med Edgar Lucas, Solicitor, og bor i London, tidt i længere Tid paa Besög i Danmark, og det var hendes Söster Dora ogsaa ; ja hun blev gift her i Landet med en Fætter Ole Suhr, der var Landmand, men senere, da hun var blevet Enke, vendte hun tilbage til England med sine to smaa Piger og bor i Oxford. Nelly, den yngste Datter, der ikke var gift, opholdt sig meget i Italien, hvor hun arbejdede paa sin Kunst (hun tegnede og malede), og hvor hun under Krigen gjorde et stort filantropisk Arbejde. Hun döde i Italien for nogle Aar siden. Af de tre Sönner lever kun den

ældste, Herman, der er Barrister og gift med Justina Newson, i London.

Dötrene i Ny Kongensgade var jo af deres Moder blevet vænnet til at bestille noget fra de var ganske unge, og de gik ud fra deres Hjem som dygtige, praktiske og flittige Mennesker. Dette galt ikke mindst Minna — hendes Döbenavn var Wilhelmine, — der blev en udmærket Husmoder og lærte sine tre Dötre at blive det samme. Hendes Mand, Gustav Lorenzen, der var Læge og en overordentlig god og elskværdig Mand, nedsatte sig i Hornsyl ved Horsens, og her fik hun saaledes sit förste Hjem. Det blev dog kun af kort Varighed; de flyttede til Köbenhavn og boede en kort Tid i Kokkegade — den nuværende Walkendorfsgade, — hvor Huset endnu findes.

Deres blivende Sted fik de imidlertid paa Vesterbro, hvor Onkel Lorenzen overtog en Praksis, der meget hurtigt voksede og blev saa stor, at han bogstavelig talt sled sig op. Han var en meget anerkendt og afholdt Læge, som aldrig skaanede sig selv, men var paa Færde Dag og Nat, men det kunde Hjertet ikke holde til ; han döde efter mange Lidelser i en forholdsvis ung Alder.

For sit Hjem havde han ikke haft Tid til at være ret meget, hvorfor alt, hvad der angik dette, hvilede paa Tante Minnas Skuldre, og hun ofrede sig ogsaa ganske og aldeles for sit Hjem og for sine Börn.

Som Læge fik Onkel Lorenzen mange Venner, og dette medförte en Del Selskabelighed. De kom meget ud, og der kom mange Mennesker i Huset, blandt disse flere betydelige Mænd som Carit Etlar (Brosböl), der, foruden at være den bekendte Forfatter, var en dygtig Taskenspiller og underholdt de tilstedeværende Gæster paa det morsomste, — Mathematik Professor Steen, Historie Professor Schiern,

der improviserede ved Bordet, — ikke altid lige godt, — og Georg Brandes, hvis Bekendtskab de havde gjort paa en Rejse til Italien, som de efter Krigen 1871 foretog sammen med deres meget gode Venner, Grosserer Richard Möllers — Moders Söster og Svoger.

Tante Minna var livlig, musikalsk, havde mange Interesser og var et poetisk Gemyt, men hvad der maaske af alt karakteriserede hende mest, var hendes ukuelige Energi, — en Energi, der i hendes Ungdom ude paa Tolvkanten lod hende staa op hver Morgen næsten ved Hanegal for at bade — der var et ikke helt lille Stykke Vej over Marken til Stranden — og öve sig i Klaverspil, för de andre, der ikke var Syvsovere, kom op, — og en Energi, der, da hun blev ældre og gammel, holdt hendes svage Legeme oppe, hvor andre vilde have bukket under.

Mine tidligste Erindringer om Tante Minna gaar tilbage til et kærligt lille Brev, hun havde skrevet til Fanny, mine Forældres förste Barn, og som Fader gemte i sit Skrivebord, men læste for os en Gang imellem, og til den Dag, hun kom tilbage fra Hornsyl med den lille Fætter Johan, der lige netop kunde gaa. Jeg husker hende saa tydeligt i Bedstemoders Dagligstue, og ikke mindre tydeligt husker jeg dette mærkelige Fænomen "en Fætter", der forresten ikke var videre indladende.

Af Lorenzens fem Börn lever de fire. Peter, den næstældste, der blev Læge og var gift med Anna Michelsen, som er död, bor i Hellerup, Charlotte, gift med Professor Starcke, Emmy gift med min Broder Carl, og Helga gift med Fabrikant Schiemann. Min Fætter Johan, der hed Johan Friederich, og var opkaldt efter sin Moders Fader, levede en Del Aar i Amerika, men bevarede en rörende Trofasthed mod alt og alle herhjemme. Han döde der for nogle Aar siden,

og hans Hustru, Marie Friemann, er forblevet derovre.

Det er blevet fortalt, at Julius, den yngste levende Sön — en lille Dreng, der var yngre og hed Axel, var död — som Barn blev forkælet af sin Moder og fik sin Vilje mere end sundt var, og at han som ung Mand, kön, fiks og livlig, blev meget feteret. Sandt var det nok, at han var den mest ubeherskede af alle Börnene og kunde bruse op for Smaating men ogsaa hurtigt fortryde det. Jeg husker, at jeg engang som halvvoksen Pige af Fader var sendt et Ærinde hen til ham paa hans Kontor i Nybrogade. Moder havde Skarlagensfeber hjemme, og ingen havde tænkt paa, hvad vi nok vidste, hvor ganske ovenud angst, han var for Smitte. Øjnene stod da ogsaa stive i Hovedet paa ham af Rædsel, da han saa mig komme, og det förste, han gjorde, var at skubbe et stort Bord hen mellem os, og dernæst blev jeg under en Skylle af vrede Ord rent ud sagt smidt ud, hvad der ikke var særligt behageligt i Kontoristernes Paasyn. Men næste Dag sendte han mig en Mængde smukke Potteplanter, som jeg skulde pynte med for Moder og et kærligt Brev, hvori han gjorde mig en Undskyldning.

Kontoret var i Stueetagen i Nybrogade No. 12, Palæet kaldtes det, et gammelt Hus, og Beboelseslejligheden var i samme Etage. Paa förste Sal boede Kompagnonen og Svogeren, Johannes Wilhjelm, der var gift med Onkel Julius' tre Aar yngre Söster Frederikke. Noget mere forskelligt end disse Mennesker, der ikke desto mindre havde det fornöjeiigt og godt sammen, kan der vanskeligt tænkes. Onkel Julius opbrusende og heftig, et godt Hoved, der altid arbejdede med Projekter, Planer og Ideer, mange sikkert geniale, men som der som oftest ikke kom noget ud af, maaske paa Mangel af saglig Viden, og ved hans Side en Hustru, Tante Julie, födt Clausevitz, den fine, lidt kölige

Dame, men söd, yndig og sart, med et helt andet Syn paa Livet og helt andre Interesser end hans. Og paa förste Sal Onkel Johannes, en höj og smuk Mand, overordentlig godmodig og elskværdig, men noget indolent og magelig, og saa Tante Frederikke, lutter Liv og Foretagsomhed, musikalsk, selv ydende noget ud over det almindelige i den Retning, teaterinteresseret, kunst- og kunstnerinteresseret.

Det var en Lykke for Familien i Stuen, at Ægtefællernes Kærlighed kunde mödes i de to Smaapiger, de havde taget til dem, den ene Christiane Strand, som Plejebarn — hun vendte senere tilbage til sin egen Moder — og Anna, nuværende Pastorinde Blichfeldt, — som Adoptivbarn, og det var en Lykke, at der i det smukke og velhavende Hjem kunde göres saa meget for at mildne Tilværelsen for Tante Julie, hvis Helbred blev svagere og svagere, og som tidligt bukkede under for en uhelbredelig Tuberkulose.

Og det var en Lykke for Tante Frederikke, at hun ejede sin Musik og gennem den fandt saa mange Venner, ellers var Livet efter hendes Mands Död kun blevet tomt og ensomt. Blandt de mange Venner, hun havde, var kongelig Kapelmusikus, den berömte Violoncellist, Frans Neruda, der tillige var hendes Lærer i Klaverspil, og hvis intelligente og beaandede Maade at undervise paa hun forstod at tilegne sig og före videre til de mange Elever, hun i Tidernes Löb selv fik. Det var en stor Nydelse at höre al den dejlige Musik, der gennem hende selv, Neruda og andre, f. Eks. Violonisten Anton Svendsen og kongelig Kammersanger Niels Juel Simonsen saa ofte fyldte hendes Hjem.

De to Familier, Erichsen og Wilhjelm, representerede Ekstravagancen i Slægten, og de to Tanter det moderne og elegante. Og dog — naar man nu tænker paa, hvor beskedent det hele i Virkeligheden var sammenlignet med hvad,

der forstaas ved Elegance og Flothed nu om Stunder, forekommer det en nærmest komisk. Men de ældre rystede dengang ofte bekymret paa Hovedet, hvorimod de unge var i Beundring over dem og over deres næsten oversirlige Hjem.

At blive inviteret derhen til Middag, men helst alene for sig selv, var vidunderligt. Alt var, som det var blæst, Dugen som om der ikke var rört ved den, Sölvtöj og Glas skinnede omkap, og hos Wilhjelms hævede Onkel Johannes hver Dag sit Vinglas, hilste paa sin Kone og sagde "Din Moders Skaal", og hun svarede hilsende med sit Glas "Din Faders Skaal". Saadan noget var man ikke vant til hjemmefra, og heller ikke til at blive taget Hensyn til og blive behandlet, som man var voksen.

Forresten var de to Tanter utroligt söde mod os halvvoksne Pigebörn, hjalp os og glædede os hvor de kunde.

Onkel Julius giftede sig anden Gang med en Söster til Tante Julie, Fru Hanne Liebmann, Enke efter Professor i Botanik Liebmann. De to Söstre var engentlig födte Permin, men som Forældrelöse adopterede, Julie af Justitsraad Clausevitz, Hanne af Professor i Astronomien Olufsen.

Det andet Ægteskab, der begyndte under tilsyneladende lykkelige Auspicier, blev kun sörgeligt. Med Velstanden var det snart forbi, og Onkel Julius blev uhelbredelig sindsyg. Til alt Held var Tante Hanne af en kraftigere Stöbning end Sösteren, og uden at klage bar hun det tunge Kors, baade medens han levede og efter hans Död. Med det lidt, hun havde, var det hendes störste Glæde at hjælpe andre, ja hun gav gerne Særken af Kroppen, som man siger, og selv var hun taknemlig og glad for hver Venlighed, der blev vist hende. Hun var altid meget interesseret i sine mange Venners Ve og Vel og ikke mindst i sine to Plejedötres, Christianes og Annas, og for denne sidste

havde hun mange Ængstelser i de Aar, hun som Præstekone levede i Amerika.

Og til sidst den kære gamle Tante Lise, der er saa nöje knyttet til hver Erindring om Hjemmet i Ny Kongensgade. Hun var, som för fortalt, Datter af en af Bedstefaders Brödre. Som Barn kom hun i Huset og blev der til sin Död fire Aar för Bedstemoders. Hun var lille og meget forvokset med et ganske fint Ansigt, der var indrammet af en hvid Kappe ; hun var mild og venlig, uundværlig for Bedstemoder, og vi elskede hende alle som Husets gode Fe. Jeg husker kun en Gang, hvor jeg var vred paa hende, men det var nu ogsaa til Gavns. Börnene havde pyntet sig med nogle brogede Silketörklæder, som Bedstefader engang havde bragt med hjem fra en Rejse, og vi troede naturligvis, at vi var uimodstaaelige og dejlige. Men da Tante Lise saa os, udbröd hun : "I ser jo ud, som I var tumpede." Dette var dog lidt for meget af det gode, et saadant Fald fra indbildt Storhed kunde ikke saa let glemmes.

Den ottende Maj 1879 lukkede Bedstemoder sine gamle Ojne. Hendes Liv havde været til Velsignelse for mange, og hendes Hjertes varme Kærlighed havde omfattet os alle.

Följende Brev skrev hun til et Barnebarn paa Konfirmationsdagen :

Mit elskede Barn!
Herren velsigne Dig!
Herren lade lyse sit Ansigt over Dig!
Herren löfte sit Aasyn paa Dig og give Dig Fred, Amen!

Saaledes var de sidste Ord, Pastor Warburg udtalte til Dig og alle. Mit elskede Barnebarn, glem aldrig det Löfte, Du gav ham. Lykke, Held följe Dig stedse med Din Gud i Hjertet. Modtag saaledes Din Bedstemoders

Lykönskning.

Medfölgende Gave vil jeg bede Dig modtage til Erindring om Din elskede Bedstefader, Johan Friederich Erichsen, som vist i Dag værner om sit Barnebarn hos Gud Fader, og Din gamle Bedstemoder

Charlotte Erichsen.

Aaret efter, den 27 September 1880 döde vor kære gamle Bedstefader Cruse.

Naar de gamle Hjem lukkes, de gode gamle Hjem, mister man noget af det bedste, man har ejet, noget man aldrig kan faa tilbage, noget uerstatteligt.

Men Mindet, Erindringen om og Taknemligheden for de gamle Hjem og mod de Mennesker, som færdedes der, bevarer man i Hjertet som en dyrebar Skat.

Mine Forældres förste Hjem var paa Christianshavn, i Brogade, hvor de kun boede en kort Tid. Her blev en lille Pige födt, der kom til at hedde Fanny Dorothea, og der var stor Jubel over det lille Barn baade paa Vestergade og i Ny Kongensgade ; det var jo det förste i en ny Generation, og alle, Bedsteforældre, Tanter og Onkler kappedes om at forgude hende, sund og rask, söd og yndig som hun var. Hun döde fire Aar gammel efter et Ulykkestilfælde, og man forstaar den store Sorg og det tunge Slag, det var. Der gik Aar, inden Moder forvandt det, ja, man kan næsten sige, at helt forvandt hun det aldrig.

Ulykken hændte hos Bedsteforældrene i Ny Kongensgade en Dag, da Fanny var paa Besög med sine Forældre. Der var kommet nye Piger i Huset, og Barnet bad, om hun maatte gaa ned i Kökkenet, — der jo var i Kælderen, — for at se dem. Her blev hun staaende midt paa Gulvet, formodentligt forlegen over de to fremmede Piger, og Kokke-

pigen, der kom fra Komfuret med en Gryde kogende Kartofler, stödte mod hende og kom derved til at tabe den ned over hendes lille Ryg. I den förste Forskrækkelse og Forstyrrelse puttede de Barnet ned i en Vandtönde, som stod i Kökkenet, — man havde dengang ikke Vand lagt ind i Husene, — hvad de bagefter fik at vide, var rent galt ; der gik Koldbrand i alle de mange Saar, og hun döde efter fjorten Dages Forlöb under svære Lidelser, ustandseligt jamrende : "Aah, min Ryg, lille Moder", og det ulykkelige Barns Klage blev ved at lyde for Moders Øren mange, mange Aar efter.

Begravelsen foregik fra Hjemmet, hvad der dengang var meget almindeligt, og den lille Kiste stod i Dagligstuen. Det var ikke Skik og Brug, at Kvinder maatte være til Stede ved Begravelser, de opholdt sig gerne i et tilstödende Værelse, eller, som ved denne Lejlighed, bag et Skærmbrædt, der var stillet op i et Hjörne af selve Sörgerummet.

Efter Begravelsen tog Moder over til de gode Venner, Familien Ahlmann, i Fredericia, og den hjertevarme, medfölende Fru Ahlmann gjorde alt for at tröste hende. Bedstefader Erichsen hentede hende sammen med Louise og Minna, og de körte fra Fredericia med Hest og Vogn, — Jernbane fandtes der endnu ikke, — gennem Hertugdömmerne til Hamburg, hvor de blev en lille Tid i Haab om, at de nye Indtryk skulde adsprede Moder.

Moders Sind var tungt og meget fölsomt og havde været det, fra hun var Barn. Hun havde let til Taarer, og ved den allermindste Modgang græd hun. Som ung Pige og senere i Livet var hun altid fuld af store Forventninger, og naar Skuffelsen kom, eller naar den haarde Virkelighed traadte i Stedet for Æventyret, som hun med sit sværmeriske Gemyt drömte om, blev hun ulykkelig og havde ingen

Modstandskraft. Men ved Siden af denne Følsomhed kunde hun blive heftig, — og hun kunde ogsaa være streng over for sine Börn, ligesom ret upaavirkelig i sine Meninger.

Fader var hendes Livs eneste Kærlighed, hun elskede ham, hun saa op til ham og hun beundrede ham; kun Skade, at deres Naturer var saa forskellige.

Fader var klog, dygtig og selvsikker som alle i den Erichsenske Slægt, munter og glad, og han var Optimist og Sangviniker. Sentimalitet, Föleri eller Fordyben sig i Abstraktioner laa ham fjernt, og jeg tror ikke, at han med sin allerbedste Vilje kunde sætte sig ind i eller forstaa Svingningerne i Moders Natur og heller ikke i hendes store Trang til Forstaaelse.

De havde kendt hinanden fra de var Börn, og det var maaske netop Modsætningen, der allerede dengang tiltrak dem.

Moder var 20 Aar og en yndig ung Pige, da de blev forlovede; hun var af Middelhöjde, let og fint bygget, med et alvorligt, smukt Ansigt, dejlige, lidt melankolske eller bedrövede mörke Øjne og med brunt, glat og blankt Haar.

Fader derimod havde glade mörkeblaa Øjne med stærkt markerede Omgivelser og brunt Haar, der tidligt blev graat og faldt af. Som ung var han glatbarberet, men senere anlagde han temmelige lange Whiskers, hvad der formodentlig har været paa Moden; han var over Middelhöjde med en let elastisk Gang, altid meget sirligt og smukt klædt og i det hele taget det mest ordentlige og pertentlige Menneske baade med sig selv og med alt, hvad han fik med at göre.

Han blev födt den 23 September 1824 og kom til at hedde Carl August efter den svenske Tronfölger, som hans Fader havde kendt. Da han var færdig med sin Skolegang i Efterslægtselskabets Skole paa Østergade, kom han paa Kontor,

först herhjemme, senere i Newcastle i England. Opholdet, der varede nogle Aar, udviklede ham meget, og han vendte hjem med en Sympati for, hvad der var engelsk, der aldrig forlod ham, og færdig til at træde ind i Faderens Forretning, först som Handelsrejsende og senere, efter sit Giftermaal, som Kompagnon.

Fra Christianshavn flyttede Forældrene til Nörrevold, hvor de boede to forskellige Steder, sidst i No. 32, — det samme Hus, hvor deres Datter Ellen i 1873 flyttede ind som nygift, og herfra gik Rejsen til Gamle Kongevej.

Herude var der endnu landligt, og til den Villa, vi kom til at bo i, hörte en stor Have omgivet af en Mur. Jeg mindes tydeligt denne Have, der gik ud til Værndamsvejen; der var mange Blomster og megen Frugt, og jeg husker ogsaa tydeligt derfra min Broder Knud paa Armen af sin tyske Barnepige, Augusta, der var stolt af det dejlige Barn, især naar hun kunde faa Lov til at pynte ham og faa ham "so fein, so fein wie Postpapier", som hun plejede at sige. Men bedst husker jeg naturligvis den Morgen, da jeg for förste Gang med Fader ved Haanden skulde i Skole.

Skolen laa paa Vesterbrogade helt ude omtrent ved Sorte Hest, den var lige anlagt af to Damer, Frk. Frederikke Schwartz og Frk. Anna Borring. Den kaldtes Vesterbros Dötreskole og der var kun tre Elever foruden mig. Den var anlagt efter ganske moderne Principper med Anskuelsesundervisning, Billedgloser og lignende, og vi begyndte med at lære Fransk.

Skolen var virkelig god og Frederikke Schwartz, den egentlige Leder, et udmærket og intelligent Menneske, og den voksede med rivende Fart og endte med at blive en stor Skole.

Min Söster Ellen gik ogsaa i den samme Skole, og jeg

ser hende, — det var vist en af hendes förste Skoledage, og vi lidt större havde Eksamen, — komme löbende ude fra Kökkenet, hvor hun havde drukket Vand og ikke havde kunnet faa Vandhanen standset, forfærdet raabe: "Fröken, Fröken, Hönen löber, Hönen löber!"

Efterhaanden som Skolen voksede, kunde Disciplinen vel nok lade et eller andet tilbage at önske, og da jeg var fjorten Aar, fandt Fader og Moder det rigtigt at tage os ud.

Vi fik Privatundervisning hjemme, fem lange Timer hver Dag, vi to Söstre, der ikke engang kunde följes ad, alene med en uhyre grundig, men sjælden kedelig og sippet Lærerinde; det var dröjt, og Ellen drog et Befrielsens Suk, da hun efter min Konfirmation kom i rigtig Skole igen.

Blandt Kammeraterne hos Frk. Schwartz var der en lille Pige, Augusta Weel, der var meget flittig og eksemplarisk i enhver Retning. Hun og jeg begyndte vor Skolegang omtrent samtidigt, og vi holdt meget af hinanden, og Venskabet holder den Dag i Dag, — nu hedder hun Fru Augusta Barth.

Hvorfor vi atter flyttede til Byen fra Gamle Kongevej, ved jeg ikke, men vi boede en kort Tid i Slotsholmsgade No. 12, i en stor og smuk Lejlighed, og her blev min Broder William födt.

Det var altid en stor Begivenhed, naar Storken kom med en lille Broder, — det var altid en Broder; — först var der saadan en underlig Uro og Bevægelse i Huset, saa blev der sendt Bud efter Bedstemoder Erichsen, der kom körende med Haandtaske og Kappekurv belavet paa at blive, og som straks beordrede Ellen og mig sendt tilbage med Vognen til Ny Kongensgade, — og det var nu det bedste af det hele. Det betöd, at der skulde vi blive til Moder blev rask, her fik vi Lov til at ligge i Bedstemoders hyggelige

Soveværelse, hvor der aldrig var mörkt, fordi Gadelygten skinnede ind, og hvor det var saa interessant at være Vidner til Bedstemoders timelange Aften- eller rettere Nattetoilette bistaaet af Tante Lise, der somme Tider i Mellemakterne faldt i Sövn paa en Stol. Det var en Svir for os om Morgenen at faa The i Stedet for Øllebröd, at faa finere Skolemad end vi var vant til, og at faa "Sovepulver" hver Aften. Og saa var det dejligt at komme hjem igen til vor egen söde Moder, og nysgerrige var vi efter at se det lille Individ i Vuggen, som vi var stolte og glade over.

Jeg kan huske, at Moder altid græd saa meget i Tiden, för den lille Broder skulde komme, og at Bedstefader Erichsen tidt var hos os og sad og talte længe alene med hende. Hun har senere fortalt, at det var for at tröste og opmuntre hende, og at han ofte endte med at sige: "Ja, hvorfor sang David for Saul?"

Bedstefader holdt meget af Moder, som ikke saa sjældent kunde faa ham til at göre et eller andet, som ingen andre kunde. Saaledes skyldes det sidste Billede, — det eneste fra en ældre Alder, — hendes Overtalelser. Paa Trods af al Modstand fik hun ham op til en Fotograf, men her skete rigtignok det skrækkelige, at lige som Billedet skulde tages, rev han den Paryk, som han havde brugt i adskillige Aar, af, og da man ikke var vant til at se ham uden, vakte Billedet almindelig Bestyrtelse i Familien.

Endelig havnede vi da i Ny Kongensgade No. 6, hvor der var blevet bygget en Etage paa Huset, som vi skulde bo i, og hvor vi blev en længere Aarrække.

Vor Lejlighed paa anden Sal var i Hovedsagen som den i Stuen, kun var der de to rummelige Værelser over Porten flere, og hos os, ligesom forövrigt paa förste Sal, laa Kök-

kenet samt et Par smaa Værelser i Sidebygningen over Kontorerne.

Vi benyttede den store Stue som Spisestue, men den var ikke strengt möbleret som saadan. Klaveret stod i denne Stue ligesom en Sofa og andre en Spisestue uvedkommende Möbler, og den var hos os som hos Bedsteforældrene det centrale i Lejligheden, det Værelse, vi opholdt os mest i, og hvor Familien sad om Aftenen ved Spisebordet, Fader læsende sine Aviser og Moder med sit Arbejde.

De andre Opholdsværelser, Dagligstuen og Faders Værelse, — det af Værelserne over Porten, der vendte ud til Gaden, — laa til Höjre for Spisestuen, og som oftest stod Dörene aabne mellem dem. Börnene havde den lange smalle Stue, — Bedsteforældrenes Spisestue, — men hos os med direkte Udgang til Korridoren, — til Legeværelse, og Forældrenes Soveværelse, hvor ogsaa det spæde Barn sov, laa ved Siden af. I det "mörke" Værelse, som paa anden Sal ikke var mörkt, fordi man havde kunnet anbringe et Vindue i Taget, og som var meget praktisk indrettet med en Mængde faste Skabe, stod i Regelen fire Barnesenge til Drengene, og da de var smaa, en til deres Barnepige, og i et Rum, der stod i Forbindelse med dette Barnekammer, og som paa en mærkelig Maade var bygget ind i Bagbygningen paa den tilstödende Ejendom, Frederiksholms Kanal 20, fandtes yderligere to store faste Skabe og det efter Datiden meget tidssvarende Toilet.

Fra Korridoren, den samme brede Korridor som i Stueetagen, förte en lille Gang ind i Sidebygningen, og for Enden af Gangen laa det store, udmærkede Kökken, hvorfra Bagtrappen gik ned til Kontorindgangen, og et ualmindeligt Spisekammer, som var delt i to Dele. Til det inderste gemte Moder selv Nöglen, og her fandtes de store Forsynin-

ger af f. Eks. Sukker, Mel og Smör, thi i en större Husholdning köbte man ikke den Gang Smör i Pundevis, nej, man fik sin Forsyning for hele Vinteren direkte fra Landet, og mærkeligt nok kunde Smörret holde sig, da det öjensynligt maa have været behandlet paa en anden Maade end nutildags.

Om Efteraaret var der Travlhed i det store Kökken, thi fra Jægerspris fik man en hel Gris, der skulde parteres, saltes og röges, ligesom der ogsaa skulde laves Pölser.

Ved Juletid var det den store Julebagning og Julepunchen, der skulde brygges, og det af Fader selv. Med den store Potageske i Haanden stod han ved Ilden parat, saa snart Sukkeret var smeltet i den blanke Messingkeddel, til at blande de forskellige Ingredienser deri, og Moder, Börn og Piger stod i spændt Forventning omkring ham ventende paa at smage den söde, varme Punch, saa snart den var færdig.

I den lille Gang var der til den ene Side to smaa Værelser, det nærmest Kökkenet var Pigernes, min Söster Ellen og jeg sov i det andet. Indtil vi var store Piger kom vi tidligt i Seng, men laa altid vaagne, til vi hörte Fader komme hjem fra sin Aftentur, for vi vidste, at han vilde komme ind til os, kysse os og give os et Stykke engelsk Lakrits, han gik altid med Lakrits i Lommen, da vi var Börn.

Til den anden Side var der et Fadebur, en Garderobe og et Kosteskab, og disse Skabe spillede en stor Rolle i vor Tilværelse. De blev nemlig ogsaa brugt som Arrest, naar vi havde været uartige og ikke netop havde fortjent korporlig Afstraffelse. Garderoben var nu ikke saa slem, der kunde man sætte sig ned paa Gulvet og læne sig til alt det meget Töj, som hang der, og godt tage sig en Lur ; men værre var Kosteskabet. Det var et lille trekantet Rum fyldt med

Koste, Börster og Spande ; man maatte staa ret op, og der var yderst ubehageligt derinde, hvorfor man ogsaa skyndte sig med at blive artig for at komme ud igen.

Vi blev temmeligt strengt opdraget, navnlig de ældste af os, — efterhaanden slappedes Töjlerne ikke saa lidt, — og enhver Uartighed, Ulydighed eller Forsömmelse havde uvægerlig Straf under en eller anden Form til Følge. Men dette forstyrrede ikke paa nogen Maade det gode Forhold, der var mellem Forældre og Börn, og vor Barndom var lykkelig. Der blev vaaget over os med den störste Kærlighed, der blev sörget for os paa bedste Maade, og vort Hjem, hvor Moder altid var til Stede og Fader saa meget han kunde, var for os det bedste Hjem paa Jorden.

Men der blev, som sagt, ikke taget med Flöjelshandsker paa os, og vi blev ikke forkælede eller forvænte. Vor Dag var indrettet som efter en Snor ; tidligt op og alle Mand koldt Svampebad, Øllebröd og saa i Skole, de der var store nok. Fader fulgte os Pigebörn, Moder hentede os, og naar vi kom hjem, spiste vi Middag. Der var dækket til os i Börneværelset ved det store Egetræsbord, Fader havde ladet lave, og hvori der var seks Skuffer beregnet til seks Börn ad Gangen, og hvoraf de to, der tilfaldt de ældste, var til at laase. I disse Skuffer havde vi vore Böger og vort Legetöj, og der förtes streng Kontrol med, at vi holdt Orden i dem.

Vi spiste dagligt ikke sammen med vore Forældre, dels fordi det var sundere for os at faa vort Hovedmaaltid, naar vi kom hjem, og dels fordi vi havde bedre af simplere og mere enkel Kost end den, de andre fik. Moder sad altid for Enden af Bordet og passede paa, at vi var artige, spiste pænt og aldrig levnede noget paa Tallerkenen. Hvis dette skete, fik vi Levningerne til Aften, og kolde gule Ærter

eller stiv Klipfisk var just ikke nogen Lækkerbisken.

Om Eftermiddagen læste vi Lektier og legede til vi fik vor Aftensmad, bart Smörrebröd og Mælk, og vi kom meget tidligt i Seng. Kun Lördag Aften fik vi Lov til at blive oppe til The, og saa kom Fader hjem med store flade Honningkager glasserede med Sukker, som han köbte hos Hofbager Bruun i Buegangene, hvor der dengang fandtes enkelte Butikker, og hvor vist ogsaa selve Bageriet var.

Vi var altid ordentlige og hele i vor Klædedragt, men det er Synd at sige, at der blev taget Hensyn til, hvad der var fikst eller, hvad der klædte os. Det gamle skulde bruges op, og de större Drenges Töj gik i Arv til de mindre, indtil der ikke var mere tilbage af det. Jeg husker en Sommerhat, det var en af Faders ; der blev sat et rödt Baand om den, og jeg maatte gaa i Skole med den ; og jeg husker ogsaa Moders aflagte Vinterkaabe, der blev foret med et grönt Gardin, og som en Skolekammerat, Ulrikka Tjörnelund gjorde Nar af, hvorfor Fader sagde, at jeg kunde jo invitere hende hjem til Frokost næste Söndag, saa skulde han nok tale med hende.

Men paa den anden Side fik vi sommetider Ting, som andre Börn ikke havde dengang, f. E. Trækstövler og Regnkappe, og det hændte, — men meget sjældent, — at der blev forskrevet fra England smukke Hatte og Overtöj, som ligefrem vakte Opsigt i Köbenhavn.

Moder var meget sparsommelig, alting blev lappet, vendt og holdt ved Lige, og hun var rörende beskeden og fordringslös, hvad hende selv angik. Jeg husker en sort Moiré Kjole ; hun havde den Aar ud og Aar ind i uforandret Skikkelse og som sin eneste Pynt, indtil endelig Fader fandt, at det var for meget af det gode ; nu havde hun haft den

"vadrede", som han kaldte den, i saa lang Tid, — nu maatte vi köbe hende en ny.

Den "vadrede" endte sin Löbebane som Mifistofelesdragt paa et Karneval.

Den af Börnene, som vist nok blev strengest opdraget var Carl, den ældste Sön. Maaske det var, fordi han var den förste Dreng, der skulde opdrages, at det skulde göres saa grundigt, men han blev straffet for den mindste Forseelse.

En Dag kom Moders Veninde, Frk. Augusta Reimer, Tante Augusta, som vi kaldte hende, — paa Besög og blev opfordret til at blive til Middag, men det kunde hun ikke, fordi hun intet Haandarbejde havde med. "Det kan Carl springe hjem efter", sagde Fader; men hvem, der ikke havde Lyst til at springe, var Carl, og han satte en sur Mine op, hvad han ikke skulde have gjort, for han fik en haard Straf. I Mulm og Mörke maatte Drengen, der ikke var ret gammel, spadsere ud til den anden Ende af Lampevejen — nu Hovitsvej, — som vel at mærke den Gang forekom en at ligge ved Nordpolen, for at finde en Gartner, der havde averteret med nogle Æbler, og hjembringe en Pröve.

Augusta Reimer var et af de sjældne værdifulde Mennesker, som det er en Lykke at have kendt, og som man savner inderligt i saa mange Forhold i Livet, hvor hun kunde have hjulpet og raadet. Af Ydre var hun kantet og ret stedmoderligt behandlet, men hun havde et Hjerte af prövet Guld og var mildtdömmende, undskyldende — hun troede altid saa smukt om andre — finttænkende og utrolig opofrende.

Hendes trofaste Venskab til Jensine og Marie Cruse var ganske rörende og varede hele hendes Liv igennem; hun kunde være gaaet i Ilden for dem, og hun overförte ogsaa

denne Kærlighed paa deres Börn, i hvis Ve og Vel hun gik op med hele sin Sjæl.

Hendes Forældre, Cancelliraad Reimers, havde hört til de gamle Venner paa Vestergade, og hun og hendes Brödre var kommet der fra Barnsben. Faderen döde tidligt, og hun mistede ogsaa sin Moder og to Brödre ; de to efterlevende, hun og hendes Broder, Arkitekt Frits Reimer, der ogsaa var et ganske udmærket, om end noget aparte Menneske, boede paa deres ældre Dage sammen.

Dötrene fra Vestergade var ikke i den Forstand dygtige som Dötrene fra Ny Kongensgade ; de var ikke oplært til at koge og bage og til selv at tage fat, men Moder forstod udmærket at indrette og styre sit Hus og opdrage sine mange Börn, den Gang de var smaa. Det var jo en stor Flok at sörge for, vi var otte foruden Fanny og en lille Broder, der var opkaldt efter Bedstefader Erichsen, men blev kaldet Frits, og som döde ganske lille. Saa længe Moder var rask, gik det let fra Haanden ; sværere blev det, da Kræfterne efter det sidste Barns Födsel ikke mere slog til. Og det var netop paa et Tidspunkt, hvor Fader var meget stærkt optaget af andre Ting, og hvor Börnene, i det mindste nogle af dem, var blevne saa store, at de trængte til mere end til legemligt at blive sörget for. Her kom det til at skorte, og den Udvikling, som hver enkelt personligt burde have haft, fik de hverken da eller senere.

Moder var sund og rask, indtil en næsten upaaagtet Hoste efter det yngste Barns Födsel med rivende Fart udviklede sig til en Tuberkulose. Trods alt, hvad der blev forsögt, tæredes hun hen, og det saa ud, som hendes Liv ikke var til at redde.

Netop paa den Tid var Lægerne begyndt at anvende Arsenik, og Onkel Lorenzen, vor Huslæge, frosögte dette

Lægemiddel paa hende. Det havde en ganske overraskende Virkning, hun tog til i Vægt og bedredes meget hurtigt, og, om hun end aldrig blev helt rask og altid skulde passe paa at være forsigtig, levede hun dog i mere en tyve Aar efter den Tid.

Stakkels lille Moder, det var ikke hendes eneste Lidelse. Nej tusinde Gange værre var den nervöse Uro og Angest, hun vel af og til, lige siden Fanny's Död, havde mærket noget til, men som efterhaanden tog stærk Overhaand. Livet havde jo ogsaa paa mange Maader slidt paa hendes Nerver, og hendes Modstandskraft havde aldrig været stor.

Den lille yngste Dreng, som hun blev syg efter, og som kom til at hedde Herman Gustav Valentin — efter sin Onkel i England og efter sin Bedstefader — var stor og kraftig, da han kom ind i denne Verden, men följte sig aabenbart ikke tilfreds og vilde ikke trives. De förste Par Aar af hans Tilværelse var meget kritiske, og han svævede flere Gange mellem Liv og Död. Det var dengang en selvfölgelig Ting, at man selv passede sine syge og lige saa selvfölgeligt, at den ældste Datter, selv om hun var meget ung, hjalp sin svage Moder under disse Forhold. Hun gjorde ogsaa sit bedste, hvilket ikke altid var lige godt, som da hun blev sendt ud for at fæste Amme til Barnet, og bragte hele syv efter hverandre til Huset, den ene frygteligere end den anden.

Nu om Stunder vilde man synes, at en Sygeplejerske havde været paa sin Plads, men uddannede Sygeplejersker fandtes ikke den Gang. Var nogen meget syg og skulde der vaages, sendte man Bud efter en Vaagekone, som oftest en tarvelig gammel Kone, der ikke havde Skygge af Begreb om Sygepleje, og som vaagede hos den syge, — eller sov, — og drak Kaffe i lange Baner hele Natten igennem.

Jeg husker et Brev fra en forhenværende Barnepige, en gammel Bondekone, der hed Mette, som havde nedsat sig som Vaagekone. I dette Brev bad hun om Hjælp til lidt brune Draaber — Kaffe — og undertegnede sig "Mette, Vovkone".

Ellers hjalp man sig selv, eller, naar det kneb, sögte man Raad og Bistand hos en eller anden Slægtning, — jeg kan saaledes huske, at vi en Aften hentede Tante Jensine, som kom og tröstede Moder og hjalp os med at give det syge Barn Bad.

Det er mærkeligt, at det som oftest gik godt med Datidens mangelfulde og uhygieiniske Pasning af de syge. Da jeg, f. Eks., ikke var fjorten Aar, fik Moder Skarlagensfeber, og vi maatte blive hjemme fra Skole paa Grund af Smitten. Moder laa i den ene Ende af Huset af Skarlagensfeber, og Fader samtidigt i den anden af Lungebetændelse, og jeg passede dem begge, det vil sige, at jeg löb fra den ene til den anden og gav dem, hvad Lægen havde sagt, de skulde have, og en af Pigerne redte deres Senge ; det var hele Pasningen.

Det var alvorlige Aar i Hjemmet den Gang med al den Sygdom, med Moder, der var legemlig og sjælelig syg, med den lille svage Broder og med trykkede Forretningsforhold, som vi for Resten nærmest gættede os til gennem Faders Tavshed og Forstemthed.

Naturligvis hvilede meget paa den ældste Datters Skuldre, og det blev sagt, at det var Synd for hende, og at hendes bedste Aar gik glædeslöse hen, men de, der sagde det, havde absolut ikke Ret. Følelsen af sin Uundværlighed og Stoltheden over sin ret enevældige Stilling i Huset over for de yngre Söskende — der sikkert ikke uden Grund fandt hende vigtig — fyldte hende ganske og gjorde, at hun intet

savnede, men tværtimod var glad og tilfreds med Tilværelsen.

Men var der alvorlige Tider i Hjemmet, var der ogsaa mange glade og lyse.

Fader havde af Naturen et udmærket Humör, og han var en stor Börneven. Især kunde han more sig med at göre Kommers med mindre Börn, baade sine egne og andres, og disse flokkedes altid om ham, naar de saa ham. Börns Fordringer til Fornöjelser var dengang ikke saa store, og en rask Spadseretur, — Fader var en udmærket Fodgænger, — og med ham saa mange af Börnene, der overhovedet kunde gaa, ud til Frederiksberg Have og tilbage igen, var en stor Fornöjelse for os. Gik det meget höjt, kunde der vanke et Glas Vand og en Honningkage hos Kildekonen i Frederiksberg Have, og vi köbte somme Tider Blomster hos Gartneren derude og tog med hjem.

Af andre Fornöjelser var der Sammenkomsterne hos Bedsteforældrene paa begge Sider, Besög hos Fætre og Kusiner, og en sjælden Gang hos en Skolekammerat, men der blev næsten altid svaret Nej til Skoleindbydelser.

Jeg husker tydeligt den förste skriftlige Indbydelse, jeg fik; det S. u., der stod under, mente jeg betöd "sent ude", og dette var for mig det bedste ved det Hele; — om jeg fik Lov til at komme med, husker jeg ikke.

Der var fremdeles de mange Köreture, hvor det især galdt om at komme til at sidde paa Bukken hos Kusken eller mellem denne og Fader. Brödrene havde en smuk gul Nordbak, der hed "Mogens", som de lærte at ride paa, og ofte red en af dem ved Siden af Vognen.

En Sommer, vi boede i Skovshoved, var Knud, den næstældste Sön, nær kommet galt af Sted paa en Ridetur. "Mogens", der ellers var et fromt og skikkeligt Dyr, maa

være blevet sky for et eller andet ; den löb med ham og smed ham af, og Drengen, der var saa uheldig at blive hængende ved Stigböjlen, blev bragt hjem med en alvorlig Hjernerystelse.

I de Aar, vi var smaa, og Forældrene endnu ikke selv boede paa Landet om Sommeren, var vi ofte ude i Lyngby paa "Fuglesang" hos Bedsteforældrene Cruse. Möllers boede ogsaa derude nogle Somre paa "Rustenborg", og Bloms levede jo altid i Lyngby, og Fætrene og Kusinerne morede sig utvivlsomt godt sammen. Selv husker jeg, hvad jeg en Gang för allerede har bemærket, ikke meget fra den Tid, men et af Börnebörnene derudefra har fortalt mig, at for hende var Fader Midtpunktet paa "Fuglesang", thi han var altid fornöjelig og hans Munterhed, hans Legen med Börnene og Spadsereturerne i Sorgenfri Skov med ham, var det, hun glædede sig allermest til.

Saa kom de Somre, hvor vi boede paa Strandvejen, der dengang var fuldstændigt Land med grönne Marker ned til det frie Øresund og med smukke Landsteder. Det længste, vi var ude var Skovshoved, hvor vi boede to forskellige Steder, begge med store Haver lige ned til Stranden og med Badehus og Baad.

Fader havde den Gang selv Skibe paa Söen og fik os Börn til, ligesom han selv, at interessere os levende for Skibe og Skibsfart. Vi blev dygtige til at kende de forskellige Skibes Rigning, og selv de mindre Drenge kunde straks afgöre, om det var en Brig, en Bark, en Skonnert-Brig eller en Skonnert, naar de sejlede forbi.

Naar Fader kom hjem og Vejret var til det, roede han med os ud paa Söen, — og ofte langt ud. En Gang var det dog nær gaaet galt. Han havde sat sig til Maal at ro ud til et Skib, der laa langt ude, men har rimeligvis ikke kunnet

beregne Afstanden, for vel naaede vi derud, men havde nær aldrig vundet hjem igen. Fader var til Slut ganske udmattet af at ro og havde store Vabler paa Hænderne, Baaden begyndte at trække Vand, og vi maatte skiftes til at öse, vi kom næsten ikke frem, og det varede mange Timer, inden vi endelig kom i Land, hvor man havde været i Angest for os.

Sommeren 1868 var den sidste i Skovshoved, men saa traadte Sommerferierne paa Jægerspris i Stedet.

Naar jeg tænker paa Skibene den Gang, er der især tre Billeder, der staar for min Erindring.

Det förste er Billedet af et Skib, som skulde löbe af Stabelen paa et Skibsværft nær ved Odense. Der var mange indbudte Herrer, som rejste dertil, men der var ogsaa nogle Börn, som deres Fader havde taget med for at göre dem en Glæde. Börnene overværede den höjtidelige Del af Festen og saa det store Skib glide ud i Vandet, hvorefter de blev anbragt hos Amtmand Dahlerup for Resten af Dagen.

Der var stort Gæstebud i Byen for alle de tilrejsende Herrer, og Börnene burde aldrig have været med, for den Hjemrejse sent om Aftenen med alle disse annimerede og paa Skibet mere eller mindre sösyge Gæster gjorde et saadant Indtryk paa dem, at det varede længe, för de forvandt det.

Det næste Billede er et prægtigt stort Sejlskib, der skal paa Langfart, og som en varm, næsten vindstille Sommerdag langsomt glider op ad Øresund. Ombord er der foruden Söfolkene en lille Flok unge, der följer Skibet paa Vej. Kaptajnen gör alt for at göre det festligt for dem, og en hel lang vidunderlig Dag varer det, för de naar Helsingör, hvor de bliver sat i Land for at vende tilbage til Hovedstaden med Toget.

Det sidste Billede er af en mere humoristisk Art.

Skibet hed "Psyche" og skulde til Amurfloden ; og Kaptajnen hed Bentsen og var — det troede man — ugift.

Förste Scene foregik en Aften paa Kontoret faa Dage för Skibet skulde sejle. Kaptajnen meldte sig meget beklemt og forlegen, fortalte, at han havde bortfört og ægtet en Nonne, men at Katolikkerne i Köbenhavn nu efterstræbte hende og lurede paa hende allevegne, da de vilde have fat i hendes Penge. Hans Bön var, at han, for at frelse hende, maatte faa Lov at tage hende med paa Rejsen. Vel vidste han, at dette stred imod Regelementet, men i dette Tilfælde maatte Fader lade Naade gaa for Ret, og da "Nonnen" et Øjeblik efter selv indfandt sig, lavede hun en större Scene og kastede sig hulkende og bönfaldende for Faders Födder.

Anden Scene. Fader blev interesseret i Sagen, fik Medlidenhed med de unge Mennesker, samtykkede i at hjælpe dem, gav Tilladelse til, at hun maatte sejle med, lovede at holde et Øje med disse fæle katolske Præster, som netop havde en lille Kirke i Ny Kongensgade, og inviterede Parret til Middag, hvor hun mödte i sort Flöjelskjole med udslaget Haar. Hun var smuk og kunde synge og spille og lod meget lykkelig og forelsket i sin Kaptajn.

Tredje Scene : Fader og Moder för Daggry ved Skibet for at tage Afsked. Det hele Svindel og Bedrag. De var slet ikke gift, og hun var en almindelig Æventyrerske af en meget tvivlsom Art, der aldrig havde haft noget at göre med disse fæle Katolikker, som vi alle syntes have set liste skulende omkring. Fader var blevet narret og taget ved Næsen.

Dette var sikkert ikke den eneste Gang, at han blev det, for han kunde være meget godtroende over for Mennesker,

og der var vel nok de, der misbrugte hans rundhaandede Hjælpsomhed.

I Teateret kom vi aldrig meget og først, da vi var blevet større, men jeg husker derimod et Pantomimeteater, som "Pricerne", den berömte Kunstnerfamilie, havde opfört i de smaa Alléer, som de hed den Gang, omtrent, hvor nu Hovedbanegaarden ligger, og hvor vi saa Pierrot, Harlequin og Colombine, og jeg husker ogsaa en Cirkus i et Telt ved Foden af Volden ud mod Vesterport, hvor vi som mindre Börn var med Fader og Moder.

Moder havde flere Vintre abonneret i det kongelige Teater sammen med forskellige Tanter, og da det den Gang var tilladt, naar man sad paa forreste Række i Logen, at have et Barn staaende foran sig eller siddende paa Sködet, kom jeg paa den Maade förste Gang i Teateret og saa Balletten "Sylphiden". Jeg har ikke set den siden, men husker meget tydeligt Danserinden "Juliette Price", der udförte Hovedrollen og dansede saa graciöst og let som en Sommerfugl.

I et Par Saisoner, men det var langt senere, abonnerede vi hele "Spejllogen" i det gamle kongelige Teater en Aften om Ugen. Denne Loge laa i anden Etage helt henne til den ene Side over Kongelogen men saa langt ind over Scenen, at det hændte, at et Armbaand en Aften faldt ned og trillede hen foran "Barselkonens" Födder. Logen kunde rumme hele Familien, sommetider endda med Gæster, og der var yderligere et Forværelse, hvor man kunde spise sin medbragte Mad eller faa noget bragt op fra Teaterrestaurationen. To Mennesker paa forreste Række kunde baade se og höre alt, hvad der foregik paa Scenen, de to næste kunde se Handlingen i et Spejl — deraf Navnet -- og Resten kunde höre, men saa skiftedes man til at se, og selv de, der

ikke fik set noget, morede sig dejligt. Hele Fornöjelsen var utrolig billig, men det sidste Aar var det lidt uheldigt, idet vi kun kunde faa Logen Onsdag Aften, der ikke var nogen Abonnements Aften. Resultatet blev, at, da de Onsdag Aften kun gav de Stykker, som trak, fik vi det samme Stykke — saavidt jeg husker "Bertran de Born" — syv Gange i Træk.

Selskabeligheden hos os var ikke stor, det var nærmest Familien paa begge Sider, der kom, men desuden havde vi gerne et, höjest to, större Selskaber om Aaret, — jo, og saa en Gang et meget stort Bal. Der var 100 Gæster i alle Aldre, Voksne og Börn, gifte og ugifte, der var lejet eller laant i Studenterforeningen höje, forgyldte Opstandere til Lys. Ballet blev fört op af Husets ældste trettenaarige Datter og Husets Plejesön stud. jur. Otto Ahlmann, og der blev spist ved Smaaborde i alle Værelserne. Jeg husker, hvor Moder den Aften saa ung og smuk ud i en hvid klar Kjole og med en Forglemmigejskrans om Panden, og hvor Fader var munter og glad og den ivrigste Danser af dem alle, og jeg husker, hvilken Opsigt, det vakte, da Kaptajn Carl Blom traadte ind i Salen med sin unge, smukke, spanske Frue, som vi den Aften saa for förste Gang.

Otto Ahlmann var Sön af Forældrenes gode Venner i Fredericia, og han boede som ung Student i nogle Aar hos os. Han var et saare elskværdigt Menneske, fin og hensynsfuld, og han gled ganske ind i Hjemmet og i Familien til begge Sider. For Moder var den Tid af stor Betydning ; hun fandt en forstaaende Sjæl i ham, og al den Frisked, alle de Interesser for Kunst, Litteratur og Teater, hele Pustet fra det glade Studenterliv, som han bragte til Huse, var noget nyt og ukendt for hende. For Fader var han ogsaa en stor Opmuntring — forskellige som de var i Tankesæt

og Livsopfattelse — og han kunde daarligt tænke sig sin Aftentur i de Aar, uden at Otto Ahlmann var med. Naar han havde lukket Kontordören, flöjtede han fra Gaarden op til Studentens Værelse — det andet Portværelse, der havde Udgang til Trappen — og straks kom denne springende, han kendte Signalet og var parat.

Julen var en lang Kæde af Fornöjelser, som begyndte Lille Juleaften med stort Selskab og Juletræ ude paa Vesterbro hos Lorenzen og med Gaver — mange af dem selvforarbejdede — til alle de mange Mennesker. Den fortsattes Juleaften hjemme, förste Juledag paa Vestergade, anden Juledag i Nybrogade, hvor Juletræet med de til hver omsorgsfuldt udtænkte Gaver var paa förste Sal hos Wilhjelms, og det festligt dækkede Julebord ventede os i Stuen hos Erichsens, og den endte Nytaarsaften hos Bedsteforældrene i Ny Kongensgade.

Alle disse Fornöjelser havde for os Börn et mindre behageligt, men vist meget fornuftigt Efterspil, idet vi, efter Nytaar, blev stillet paa Række med Ordre til at aabne Munden, og Moder og en Pige gik saa Rækken igennem, den ene med en Skefuld amerikansk Olie til hver især og den anden med en Skefuld Hindbærsyltetöj for at mildne den vamle Smag.

Der var en Jul, det var 1871, hvor Moder var borte fra Hjemmet, fordi hun var syg. Hun skrev da följende lille Brev til Ellen og mig :

Kære Ingeborg og Ellen!

Ret af Hjertet en glædelig Jul til Eder mine kære Piger. Gud give, at foruden den verdslige Glæde I ret maa föle Juleglæde i Eders Hjærter. Jeg sender Eder her en lille Gave, jeg har arbejdet; jeg ved ikke, om I kender den;

den hedder en Dameplaid. Den bæres i et Kors paa Ryggen, rundt om Livet og puttes ned foran. Jeg ved slet ikke, hvorledes I skal tilbringe Juleaften, men I har vel ikke glemt, at Prehn (en gammel Syjomfru) gerne er hos os. Husk ogsaa Portnerens Börn og Karens Sön paa Möllen og hvem, I ellers kunne glæde. Tak for begge Eders Breve, det glæder mig, at I morede Eder paa Ballet (et Skolebal i Maribos Skole) og fik danset, da I dog var temmelig fremmede. Du havde travlt med at bage Kager, Du lille Husmoder, den anden Dag, hvad var det for Kager? Har Du bagt Peberkager i Aar, og har du faaet Skinken hjem til Jul? Du min kære grönne Abe (et Kælenavn) har jo nok at göre med at læse baade til Præsten og dine Lektier, og det er jeg sikker paa, at du passer godt.

Endnu en Gang glædelig Jul og mange Kys til Eder begge.

Eders Moder Marie.

Vort daglige Liv, var som för sagt, meget roligt og regelmæssigt, og vi levede det hovedsageligt i Börneværelset, her lærte vi vore Lektier, her havde vi vort Legetöj og her legede vi vore Lege. Det var först, da vi var blevet store, at vi havde uhindret Adgang til de andre Værelser. Det var nu ikke ualmindeligt, at Börn den Gang, naar Pladsforholdene da tillod det, ikke til Stadighed var sammen med de Voksne, idet man gik ud fra, at de ikke altid havde godt af at höre paa de Voksnes Samtale. Hændte det, at et Barn var til Stede, og der skulde dröftes et ham eller hende uvedkommende Spörgsmaal, var der gerne en af de tilstedeværende, der pludselig blev törstig, og man blev sendt af Sted efter et Glas Vand, og kom man for hurtigt tilbage, var der

mærkeligt nok en anden, der ogsaa skulde have Vand, — ja, jeg ved om en lille Dreng, der blev yderst fortörnet, da hans Bedstemoder sendte ham ud for at faa sine Sko börstet, for han vidste med sig selv, at de var blanke og pæne.

I det store Hele kom vi godt ud af det sammen, alle vi Söskende, men naturligvis kunde vi, som andre Börn, skændes og blive gode Venner igen, og de store kunde dukse de smaa.

Billedet af Brödrene en Vintereftermiddag i Börneværelset staar tydeligt for mig. Carl, den ældste, siddende oppe paa Bordet travlt beskæftiget med at forarbejde et eller andet mærkeligt Klædningsstykke af nogle gamle Tæppestumper, noget han var dygtig til, hvad han ogsaa var til at lege med os Pigebörn og med vore Dukker, og Knud, den glade gemytlige Dreng med de gode brune Øjne, fuld af Narrestreger og Kommers drillende en af de smaa. Villi, den tredie af de "tre store Drenge", den smukke Villi, ogsaa kaldet Jöden — et Tilnavn, der stammede fra en Bemærkning, som to gamle Damer en Gang i Frederiksberg Alle i Forbigaaende var kommet med, at det var et dejligt Barn, men at det bestemt maatte være en Jödedreng, — görende et svagt Forsög paa at læse sine Lektier, og Erik, saa forskellig fra de andre, et ret vanskeligt og til Tider, naar han ikke fik sin Villie, ganske ubehersket Barn, der paa den anden Side havde arvet saa meget af sin Moders blöde, kærlige og tunge Sind, fordybet i en eller anden spændende Bog. Johan, den lille, fromme, gode Dreng med de gule Kröller og de glade dybtliggende blaa Øjne med sit Legetöj, og lille "Manne", som vi kaldte Herman, i sin Vugge. Senere hen i Livet fik han Tilnavnet "Pip" efter en dresseret Kanariefugl, han havde været henne at se, og som kunde sige: "Mor's egen Pip!" — Han havde et fint regel-

mæssigt Ansigt, store blaa Øjne, men var saa lille og spinkel og blev baade forkælet og drillet ; — men han stod mit Hjerte meget nær, mest maaske fordi jeg havde plejet og passet ham, da han var ganske lille.

Blandt vort Legetöj var nogle tunge Egetræsklodser, baade smaa og store, som ekstra var blevet lavet til os af Snedker Oxelberg, og som vi byggede anselige Huse af. Naar et saadant Hus væltede, skete det med et vældigt Brag, og jeg tror nok, at de Mennesker, der boede under os, ikke var saa glade over Klodserne som vi.

Paa förste Sal boede der skiftesvis en hel Del forskellige, men altid fine og fornemme eller bekendte Familier, og blandt disse var Orla Lehmann, som mærkeligt nok var födt i den Lejlighed og ogsaa döde der. Han var Enkemand og en smuk gammel Mand den Gang med tykt, hvidt, kröllet Haar, men med en underlig tynd pibende Stemme. Hans eneste Barn, Margrethe, der var gift med Gotfred Rode, men senere skilt fra ham og gift med en norsk Socialdemokrat Wullum, var Moder til Ove og Helge Rode. Huset blev styret af en Slægtning, Frk. Beck — Tante Amalie — en elskværdig gammel Dame, og foruden var der en Plejesön, Sön af Lægen, Professor Lehmann, en ung, munter og meget indtagende medicinsk Student, der hed Orla efter Onkelen, og som vi Pigebörn var meget optaget af og kom meget sammen med. Han döde ganske ung, jeg tror ikke, at han naaede at blive Kandidat.

Det var overordentligt venlige Mennesker, ogsaa mod os Börn. Drengene blev inviteret til Börneselskab og spillede "Gnav" med Tante Amalie, og den ældste Datter var som halvvoksen Pige paa voksent Bal hos dem. Forberedelserne til dette Bal var nu imidlertid ikke uden Genvordigheder for hende. Hun skulde jo göres saa fin som mulig, og det var

en saa stor Begivenhed, at hele Familien tog Del i den, og det uhörte skete, at en af Tanterne syntes, at hun skulde "friseres" og var saa flot at forære hende Penge dertil. Hun kom altsaa under Behandling hos en Dame, der boede i en höj Stueetage i Nybrogade, men Resultatet var saa gyseligt, at man var enige om Umuligheden at komme paa Bal med den Frisure. Pigebarnet blev meget ulykkeligt og græd sine modige Taarer. Der blev da hentet en anden Kunstnerinde, som omringet af talrige Tilskuere under Faderens personlige Ledelse, men under Baldamens ivrige Protest, skulde udföre den Ide, han havde faaet, at lade hende frisere efter et Billede af en engelsk Kusine. Det hele gik atter ikke af uden Taarer, og temmeligt medtaget holdt hun sin Entre paa Ballet. Der blev budt hende The og Kage, da hun kom, og forlegen og betuttet stod hun ude paa Gulvet og balancerede med Koppen i Haanden, da hun i sin Befippelse fik den ulyksalige Ide med de hvide Handsker paa, at dyppe Kagen i Theen. Kagen oplöstes og et stort Stykke faldt ned paa det fine, ganske lyse Gulvtæppe, og de hvide Handsker blev ödelagt. Hvilket Ojeblik! Havde der været et Musehul, var hun med Glæde kröbet deri.

Den samme Datter var paa Bal en anden Gang, men det var længe för og hun var kun en lille Pige den Gang. Det var et stort Skolebal, som Efterslægten afholdt i Casino, hvortil hun var blevet indbudt af Grosserer Hedemanns, hvis Sön Henrik var Elev i Skolen. Mærkeligt nok var det ogsaa den Gang Frisuren, der kom til at spille en stor Rolle. Dejlig skulde hun være, og man blev enige om, at Haaret burde kruses, hvad der skulde göres grundigt. Et Par Dage för Festen blev hun anbragt paa en Stol midt paa Gulvet i Bedstemoderens store Kökken, Haaret blev gjort pjaskvaadt med Hvidtöl, hvori der var rigeligt med Sukker,

og de to Tjenestepiger blev beordret til at flette det lige ind til Haarrödderne i en uendelig Mængde ganske tynde, stenhaarde Fletninger, som först maatte löses paa selve Festaftenen. Da endelig denne kom, og Befrielsens Stund nærmede sig for det arme Offer, hvis Hoved var blevet som en Byld, og som ikke havde sovet de sidste Nætter af Pine, ventede der hende noget næsten endnu værre; thi da Haaret blev löst, lignede hun en Vild, saadan stod det om Hovedet paa hende, og Situationen var virkelig kritisk. Den bekymrede Familie sendte i sin Vaande Bud efter en Tante, og paa dennes Raad blev der dænget Eau de Cologne i Flaskevis i det brusende Haar for at dæmpe, og endelig blev hun da i nogenlunde ordentlig Stand sendt af Sted til Ballet. Men, oh Rædsel, efterhaanden som Haaret i den stærke Varme og under Dansen törrede, brusede det værre end nogensinde; hun blev til en hel Seværdighed, og hendes Balkavaler var sikkert ikke stolt over den Dame, han havde med.

Orla Lehmanns Hjem var velhavende, ejendommeligt og meget kunstnerisk indrettet. Han havde en stor og meget udsögt Malerisamling, hver Tomme Væg i den store Stue var bedækket med Billeder, og langs alle fire Vægge löb der hyndebelagte Bænke eller Sæder med lav, polstret Ryg, saa man kunde sidde, hvor man vilde og ret betragte Billederne i den rigtige Belysning. Under det brede indmurede Spejl paa Pillen, var der paa Muren fra gammel Tid malet en höjröd Pappegöje eller Kakkedue i et forgyldt Bur, og Orla Lehmann kunde huske, at han som lille Dreng havde ligget paa Gulvet og leget med den.

I Kvistetagen var der indrettet en mindre Lejlighed, der beboedes af en ældre Præstedatter, Frk. Hansine Bang, og hendes Nevö cand. mag. Christian Bang, med hvem de

ældste af os, efter endt Skolegang, læste Fransk, og som i en lang Aarrække var en god Ven af Huset. Otto Ahlmann og Christian Bang kom meget sammen, og jeg husker, at Fader en Aften, da der var samlet nogle unge Mennesker, deriblandt den senere Geheimekonferentsraad Hagemann, oppe hos Bangs, gennem Ahlmann opfordrede dem til at komme ned og fortsætte Gildet hos os, hvad de ogsaa gjorde under stor Munterhed.

Foruden Bangs Lejlighed var der nogle löse Værelser i Kvistetagen; første Sal brugte nogle af dem, og da Brödrene voksede til, og Pladsen blev for snæver, flyttede et Par af dem derop.

I det hele taget var Hjemmet i Aarenes Löb som Börnene voksede til blevet udvidet paa forskellig Maade, og det havde været nödvendigt at anskaffe nogle Möbler og andre Ting. Alt, hvad der blev köbt, var af bedste Slags, solidt og godt, hvorimod jeg aldrig erindrer, at der er blevet anskaffet det aller allermindste af, hvad unyttige Ting eller Luksus nævnes kan.

Den Undervisning og Uddannelse vi fik afveg vist ikke fra det almindelige. Drengene gik först i en udmærket Forberedelsesskole, "Bondesen's" i Store Kongensgade, og paa Vejen til Skole kom de hver Dag over Töjhusbroen og gennem Töjhusgade, hvor Brolægningen var endnu værre end i Ny Kongensgade. De morede sig da med at löbe om Kap, og den, der först naaede en spids, fremtrædende Sten, som de havde givet Navnet "Valdnöddekongen" havde vundet Væddelöbet.

Da min ældste Broder, Carl, for nogle Aar siden kom til Köbenhavn og en Dag passerede Töjhusgade, genkendte han "Valdnöddekongen", og dette gav Anledning til, at han sammen med min Broder Knud opfriskede Barn-

domsdagene. Og da min Broder Knud for to Aar siden tilfældigt kom igennem Töjhusgaden igen, just som man var i Færd med at bryde den gamle Brolægning op for vistnok at asfaltere Gaden, fik han den smukke Tanke, at "Valdnöddekongen" burde bevares. For et Par Kroner i Drikkepenge fik han en Arbejder til at brække Stenen op, og lod den forarbejde som Brevpresser med en Sölvring om, hvorpaa der blev graveret: "Erindring om de glade Drengedage i Tredserne", og sendte den som Gave til sin Broder i Paris.

Fra Bondesen's Skole kom Carl i Metropolitanskolen med den Tanke, da han var en godt begavet Dreng, at blive Student, men dette blev opgivet, og han kom til Handelen. De andre Drenge gik i Maribo Skole, hvor Bestyreren hed Neve. Om Skolen var god og om Drengenes Flid, tör jeg ikke udtale mig, men jeg tror, at der fra Hjemmets Side ikke blev fört nok Tilsyn, og at der kun var lidt, eller saa godt som ingen Forbindelse mellem Hjemmet og Skolen.

Pigebörn behövede den Gang ikke at kunne saa meget som Drenge, mente man, og der var for deres Vedkommende ikke noget, der hed afsluttende Eksamen, som de heller ikke fik Brug for, men vi havde i flere Fag faaet en virkelig god Undervisning i Skolen. Senere læste vi Fransk med Magister Bang og fik Timer i Religion eller snarere Bibellæsning af en teologisk Kandidat, der, saa vidt jeg husker, hed Hansen, men som ellers ikke har efterladt noget varigt Minde.

Da Konfirmationsalderen kom, gik vi til Præsten, hos Holmens Provst, Pastor Warburg, der var hele Familien Erichsen's Præst. Han var en elskelig Mand, der med sit Venskab til os alle stod os bi ved mange Lejligheder.

Man husker bedst sin egen Konfirmation, Stemningen i Hjemmet Aftenen forud, hvor vi alle var saa höjtideligt

stemte, og hvor Bedstefader Cruse kom og var sammen med os ; og Handlingen i Kirken, der var saa gribende, staar endnu uudslettelig i min Erindring.

Vi — ogsaa Lorenzens Börn — lærte at spille hos en meget kendt Pianistinde, Nanna Sanne, senere Nanna Hornbæk. Hun var af gammel norsk Musikslægt og selv gennemmusikalsk, men hun sled sig op ved at undervise og samtidigt i meget smaa Kaar at passe Mand og Börn. Hun havde för Neruda undervist Tante Frederikke Wilhjelm, og som Lærerinde var hun uovertræffelig, men paa Elevernes Flid og Lyst var der en Del at sige, og ligeledes kunde, for nogles vedkommende, den musikalske Begavelse drages i Tvivl.

Fader og Moder havde imod Danseskoler, og vor Danseundervisning foregik derfor hjemme hver Söndag Formiddag, tre Vintre i Træk. Der var samlet en Del Börn til denne private Undervisning, baade Familiens og fremmede, og jeg husker, hvorledes Spisestuen, Gangen og Trappen saa ud, naar de var gaaet, saa det var et virkeligt Offer fra vore Forældres Side, der blev bragt.

Vor Lærer var Solodanser Scharff fra det kongelige Teater, — jeg kan endnu se ham fortvivlet, lige som i en Ballet, gribe sig med begge Hænder i sit store kröllede blonde Haar, naar vi ikke gjorde vore Pirouetter og Chasséer yndefuldt nok.

Vi to Söstre, Ellen og jeg, holdt meget af hinanden og delte ondt og godt sammen. Hun var saa söd med sit yndige, lidt forlegne Smil, sine dybtliggende blaa Øjne og sit blonde Haar, som hun bar i lange Kröller, og hun var saa let og fin.

Det samme Aar, som Ellen blev födt, fik Moders Söster, Camilla, den lille Pige, efter hvis Födsel hun döde, og

Moder gik i den förste Tid hen og ammede det lille moderlöse Barn, og de to Piger blev derfor paa en Maade Fosterbörn. Deres Livslöb blev ikke ens, og Ellens blev kun kort.

Hun var kun et Barn paa 16 Aar og lige konfirmeret, da hun blev forlovet, og kun 17 Aar, da hun blev gift. Den Mand, hun blev gift med, hed Edouard Petersen, og han var Köbmand. Vi lærte ham först at kende i Aaret 1869, da han lige var kommet tilbage efter et fleraarigt Ophold i Kina. Han var Sön af en bekendt Jurist, forhenværende Herredsfoged i Helsinge Justitsraad Petersen, og hans Stedmoder var en norsk, intelligent og vistnok i sin Ungdom meget smuk Dame. Hvorledes han kom i Forbindelse med Fader, ved jeg ikke, men det endte med, at han gik ind som Kompagnon i Firmaet, og han blev ved förste Øjekast forelsket i Ellen, der kun var en Skolepige den Gang. Men straks efter hendes Konfirmation friede han, — og hun gav den, som vi syntes alt for gamle Mand, sit Ja. Gammel var han nu ikke i den Forstand, han var ikke mere end 32 Aar, men Modsætningen mellem den lidt svære Mand, der saa ældre ud end han var, og Ellen, det fine sarte Barn, forekom saa stor. Personligt var han et overordentligt forekommende, venligt og elskværdigt Menneske, og hans Kærlighed til Ellen var dyb og sand.

Ellen blev i sin Forlovelsestid nærmest forgudet, ikke alene af sin Kæreste, men ogsaa af sin Familie og navnlig af hans Stedmoder, Tante Signe. — "Hun var ikke alene smuk, nej hun var vidunderlig dejlig, hun havde ikke lyst blondt Haar, men guldindspundne Lokker o. s. v.", intet var for godt til hende, og hun fik ikke en Gave ad Gangen, nej ti, og helst hundrede. Intet Under, at alt dette var for meget for hende, og da hun tilmed havde en Del Blegsot, og snart skulde giftes, beordrede Onkel Lorenzen hende en

Tid bort fra Köbenhavn for at komme til Kræfter. Det hændte paa Rejsen til Lolland sammen med Moder og den lille Broder Herman, at medens de var om Bord, bröd et vældigt Uvejr lös. Ellen tog straks sin Kaabe af og pakkede Drengen ind for at beskytte ham ; selv blev hun gennemblödt, hvad der rimeligvis blev skæbnesvangert for hende.

Hun var allerede syg, hendes Lunger var angrebne, da hun den 13. November 1873 havde Stuebryllup i Bedstemoders Dagligstue, som vi saa smukt, som vi kunde, havde omdannet til Kirke, og hvor alle Gæsterne var til Stede. Bag efter var der Middag oppe hos os, og saa drog hun med sin Mand til sit nye Hjem ved Nörrevold i det samme Hus, hvor hendes Forældre havde boet, og hvor hun selv var födt.

Det blev en svær Tid, den korte Tid, hvori hun var gift, og hun led meget, men bar det med englelig Taalmodighed og Gudhengivenhed og lige til det sidste med Haabet om at blive rask igen. Hun var blevet flyttet hjem til os, og her döde hun en dejlig Foraarsmorgen, hvor hele Naturen stod i sin fagreste Pragt.

Ingen Moder kunde med större Kærlighed have lagt sit lille Barn til Hvile end Fader lagde sin elskede Datter til Rette i hendes Kiste den Aften, hvor hun blev fört hjemmefra.

Naar man tænker paa Behandlingen af Tuberkulosepatienter den Gang i Sammenligning med nu, forfærdes man. Det galt först og fremmest om at holde al Luft ude fra Sygeværelset, at der ikke skulde komme et Vindpust til Patienten, og der var kvalmt og lummert, man turde ikke skifte det svedige Töj af Angst for, at de skulde forköles, man kontrolerede ikke deres Næring og Vægt, men man fyldte dem med Medicin. En Tuberkulosepatient var paa

Forhaand saa godt som dödsdömt, og man var ganske ligegyldig med Hensyn til Smitte for de omkringværende.

I 1874 blev Gaarden i Ny Kongensgade solgt til Godsejer Treschow fra Sverige, men der var den Betingelse ved Salget, at Bedstemoder skulde blive boende der lige til sin Död. Da den ny Ejer havde Brug for baade förste og anden Sal, maatte vi rykke, ud og vi flyttede saa til Frederiksberg, hvor vi boede en kort Tid i en Villa paa Thorvaldsensvej, indtil Ejendommen Smallegade 32 blev köbt.

Mest af alt gjorde vor ny Bolig Indtryk af en rigtig hyggelig Præstegaard paa Landet. Huset bestod af en lang lav Længe og to Sidelænger ud til en stor lys grusbelagt Gaard. Lejligheden var meget rummelig og fortrinlig indrettet, der fandtes endogsaa et Badeværelse, noget ret ualmindeligt den Gang, og Dagligstuen gik tvers gennem Huset med Vinduer til to Sider, to Karnapper mod Gaarden og Udgang til Veranda og Have til den modsatte Side. Haven var gammel og stor, og der var en Masse Blomster og Frugt, især Jordbær. En Sommer, hvor det regnede næsten hver eneste Dag i Jordbærtiden, og hvor vi havde en overvældende Höst, maatte vi plukke Bærene ifört Trækstövler, Regnfrakke og Badehætte.

Til Ejendommen hörte et meget gammelt, langt Forhus med en bred Port paa Midten, lukket med et Gitter ud til Gaarden, hvor der skulde ringes, hvis nogen vilde ind til os. I Forhuset boede til den ene Side en gammel Dame, Frk. Tönder, til den anden Side havde Urtekræmmer Marcher sin Butik og i Kvistetagen var der to Lejligheder.

Det var som boede vi helt ude paa Landet, og vi havde da heller ikke saa sjældent en eller anden liggende Gæst, og Fætrene Lorenzen, der var jævnaldrende med de ældste Sönner kom meget ofte ligesom deres Söster Emmy —

senere vor Svigerinde — Ernst Erichsen fra Jægerspris, efter at de var flyttet til Köbenhavn, — min Veninde Elina Sünckenberg — senere Fru Thierry — og andre.

Et helt andet Indtryk gjorde Huset No. 46 i Smallegade, hvor vi af forskellige Grunde efter nogle Aars Forlöb flyttede hen.

Det var et ret moderne Hus, hvori der boede to Familier foruden os, — paa förste Sal Professor Fausbölls, paa anden en gammel Læge, Dr. Nyrup med sin Datter. Vor Lejlighed i Stueetagen med den smukke Karnap paa Midten var stor og god nok, dog langt fra saa landlig som den anden, men der var ogsaa en udmærket Have og et Havehus, hvori der var nogle smaa Værelser.

Fader var en stor Blomsterelsker, og vi havde her et pragtfuldt Rosenflor. Det morede ham om Aftenen, naar vi stod i Forhaven eller nede i Haven ved Laagen ud til Lampevejen at dele Roser ud til Börn, der kom myldrende fra alle Kanter, og det var utroligt mange Buketter vi bar ind til Byen til Slægt og Venner. Haverne, baade denne og den forrige, var særdeles godt holdte, men vi havde jo ogsaa billig Arbejdskraft, og det var utallige Spande Vand, som Drengene maatte bære, naar der om Aftenen skulde vandes.

Den Tid kom jo, hvor det tyndede ud, da Sönnerne den ene efter den anden kom ud i Verden — de, der skulde være Köbmænd for at lære i fremmede Lande, og en William for at lære Landvæsen. Til Slut blev der kun Erik tilbage, — den eneste af de seks Brödre, der studerede.

Det var svært for Moder at sende sine Börn bort, og det kneb især, da den yngste, Herman, Kælebarnet, som hun og vi alle saa nödigt vilde give Slip paa, skulde af Sted. Det maatte jo imidlertid saa være, men hun levede i en stadig Uro og Angst for dem og længtes altid efter dem.

I Aaret 1880 havde jeg Bryllup og hörte derefter ikke mere i egentlig Forstand Hjemmet, og hvad Hjemmets var, til.

Samme Aar blev Carl, min ældste Broder forlovet med sin Kusine, Emmy Lorenzen, en Forlovelse, der ikke kom helt overraskende, og umiddelbart för mit Bryllup drog Petra Woer ind i Huset for at træde i mit Sted. Jeg husker bestemt det Indtryk, hun gjorde paa mig förste Gang, jeg saa hende og talte med hende, især hendes smukke brune Ojne, som jeg begejstret kom hjem og foralte om.

Nu er der gaaet 44 Aar, og i al den Tid har Petra Woer hört til vor Familie og har trofast delt ondt og godt med den, og vi er hende alle taknemlige for, hvad hun var for Moder og vort Barndomshjem.

I Tiden, der laa mellem 1880 og vore Forældres Död, havde Carl, min ældste Broder, etableret sig i Paris og giftet sig med Emmy Lorenzen, og deres tre ældste Börn, Carl August, Jeanne og Gustave var födt. Knud, den næstældste, var kommet tilbage fra Tyskland for at bosætte sig i Köbenhavn, og i 1890 holdt han Bryllup i Dresden med en nydelig, ganske ung, tysk Dame, Martha Pohle, som vi kendte i Forvejen fra et længere Besög. Tante Frederikke Wilhjelm, der paa den Tid var stærkt angrebet af Sukkersyge (hun döde samme Aar) var paa Vejen til Karlsbad stoppet op i Dresden, og hun og jeg, der var rejst med hende fra Köbenhavn, representerede saaledes Familien ved Bryllupsfesten. Aaret efter blev der hos Knuds födt en lille Dreng, der fik Navnet Kai.

Jeg var i Mellemtiden blevet Enke, var flyttet hjem igen, havde taget Eksamen og var begyndt sammen med Mathilde Bournouville, en Datter af Balletmesteren, et Kursus for unge Piger.

Fader döde i Juni 1880, ganske kort efter Knuds Bryllup, og Aaret efter i Mai lukkede Moder sine Ojne.

Lys og Skygge havde vekslet paa vore Forældres Vej, og Rejsen, som de unge og lykkelige havde begyndt hin klare Maidag i 1850, var nu til Ende, og Hjemmet, som de havde skabt, var lukket for bestandigt. Men med tusinde usynlige Traade er Mindet hos deres Börn med Kærlighed og Taknemlighed knyttet til dem og til det Hjem, hvor de som smaa blev værnet, hvor de voksede op sammen som lykkelige Börn, og til hvis Havn de senere i Livet kunde ty, visse paa at blive modtaget med aabne Arme, og visse paa, at Faders og Moders Kærlighed var den samme som i de mange, mange lyse Barndomsdage.

STAMTAVLER

G 1 KLAUS JESSEN ERICHSEN, Gaardejer i Olsby N.-O. for Slesvig, 3 Börn H 1-3.

Börn af Klaus Jessen Erichsen G 1.

H 1 CHRISTIAN ERICHSEN, Skolelærer, död ung.

H 2 KLAUS ERICHSEN, fik Faderens Gaard, död ung.

H 3 HANS ERICHSEN, födt i Olsby 23/7 1755, d. i. Birket v. Nakskov 30/8 1827. 18 Aar gammel Underlærer i Husum, derpaa i Glücksburg, senere i Kværn ell. Qvern (Angelen). 25 Aar gammel til Seminariet i Kiel, hvor han opholdt sig 1780-83. Blev 1784 Skolelærer i Haagerup v. Faaborg og Marts 1790 i Tirsted v. Rödby. Fik 1818 Hjælpelærer, blev afskediget m. Pension 1822 og boede fra 1/5 s. A. i Birket v. Nakskov, hvor han tillige var Organist. G. 1° m. Magdalene Elisabeth Hansen (f. 7/9 1759 i Strukstrup, d. 4/1 1815) Slesvigdatter af Skolelærer Hans Hansen (f. 1726, d. Aug. 1813) i Siseby v. Eckernförde. 2° Dec. 1815 m. Marie Pedersen, f. Lints 1768 i Holmölle v. Slesvig, Dt. af Dyrlæge Lints og Enke efter Glarmester og Köbmand Pedersen i Nakskov, d. Juni 1844. 9 Börn J 1-9.

Börn af Hans Erichsen H 3.

J 1 SIBYLLE CATHRINE ERICHSEN, f. 1787, g. m. Jens

Albæk, Gaardejer, Lolland (2 Börn Christiane og Marie Albæk).

J 2 Hans Christoffer Erichsen, Skolelærer i Flaarup (Lolland). Senere afsat og straffet. Var gift 2 Gange. 4 Börn K 1-4.

J 3 Johan Friederich Erichsen, f. 29/8 1788 i Haagerup u. Brahetrolleborgs Gods, d. 7/2 1866 i Kbhvn. Kom först paa Birkedommer Dahls Kontor i Brandstrup v. Rödby. Fra Okt. 1804 paa Vesterborg Seminarium v. Nakskov. Tog 2/8 1807 Skolelærereksamenen m. förste Karakter. Huslærer paa Höjbygaard v. Rödby. Fra Marts 1808 Lærer v. Realskolen i Frederikshald. 1810 Handelsfuldmægtig i Christiania, rejste 1812 til Tyskland, kom 1813 til Kbhvn. Var Handelsrejsende for Grosserer Gotschalk, etablerede sig som Köbmand, tog Grossererborgerskab 24/10 1846. G. 7/10 1820 m. Charlotte Cecilie Rosted (Stamt. Rosted J 1). 8 Börn K 5-12.

J 4 Peter Frederik Erichsen, Lærer i Vaalse.

J 5 Ditlev Conrad Erichsen, Lærer i Ulslev (Lolland). 2 Börn K 13-15.

J 6 Ernst Nikolai Erichsen, f. 13/6 1796, d. 18/3 1865, Lærer i Overup, sen. Torkildstrup (Falster). G. m. Hanne Bredahl, f. 26/12 1796, d. 9/1 1869, Dt. af Lærer Bredahl, sen. Plejedatter af Rektor Bastholm i Nyköbing. 7 Börn K 15-21.

J 7 Filip Jacob Erichsen, Sömand, omkom til Sös.

J 8 Christian Gotlieb Erichsen, Forvalter paa Rudbjerggaard, döde pludseligt.

J 9 Sofie Erichsen, g. m. en Skytte paa Kjærstrup.

Börn af Hans Christoffer Erichsen J 2.

K 1 CHRISTIAN ERICHSEN, Snedker, död i Amerika.

K 2 JACOB ERICHSEN, Skrædder.

K 3 LISE ERICHSEN, i Huset hos J. F. Erichsen (J 3), f. 10/10 18..., d. 1875.

K 4 MARIE ERICHSEN.

Börn af Johan Friederich Erichsen J 3.

K 5 JOHANNE LOUISE CECILIE MAGARETHE ERICHSEN, f. 29/1 1822, d. 20/10 1897, g. m. Hans Bernhard Erichsen (K 17).

K 6 JOHAN FRIEDERICH, kaldet Frits, ERICHSEN, f. 7/3 1823, d. 1845.

K 7 CARL AUGUST ERICHSEN, f. 23/9 1824, d. 27/6 1890. Fleraarigt Ophold i Udlandet, optoges 1851 i Faderens Forretning, Grosserer 29/1 1857, Medstifter af D.F.D.S. G. 4/5 1850 m. Marie Christiane Cruse (Stamt. Cruse K 8).

10 Börn L 1-10.

K 8 WILHELMINE ELISABETH, kaldet Minna, ERICHSEN, f. 9/10 1826, d. 23/9 1895, g. m. Gustav Lorenzen (Stamt. Lorenzen K 1).

K 9 HERMAN GUSTAV ERICHSEN, f. 6/10 1828, d. 10/12 1890. Rejste 1848 til Newcastle, indgik Kompagniskab omkr. 1850 m. John Hunter, Naturaliseret 1852. G. 9/5 1854 m. Dorthea Suhr (f. 31/1 1827, d. 11/3 1908). Grundlagde sammen m. Etatsraad Tietgen og Kommandör Suenson Dansk-Norsk-Telegraph Co., senere Dansk-Norsk-Russisk-Telegraph-Selskab. Ophævede 1869 Kompag-

niskabet m. Hunter, bosatte sig i London som Direktör for Great Nothern Telegrah Co.

6 Börn L 11-16.

K 10 JULIUS EGMOND ERICHSEN, f. 27/10 1830, Grosserer, Kompagnon til Johannes Wilhjelm (K 11). G. 1° m. Juliane Louise Julie Clausevitz, f. 8/2 1837, d. 9/8 1873, f. Permin, Plejedatter af Justitsraad Clausevitz. 2° m. Johanne Christine, kaldet Hanne, Liebmann, f. 7/8 1832, d. 5/7 1918, Enke efter Professor i Botanik Liebmann, f. Permin, Plejedatter af Professor i Astronomien Olufsen.

1 Adoptivbarn L 17.

K 11 FREDERIKKE CHARLOTTE ERICHSEN, f. 21/2 1833, d. 1/11 1890. G. m. Johannes Wilhjelm, Grosserer, Kompagnon t. Julius Egmond Erichsen, f. 23/6 1833, d. 16/9 1880, Sn. af Læge Wilhjelm i Maribo.

K 12 AXEL CHRISTIAN ERICHSEN, f. 3/7 1840. D.

Börn af Ditlev Conrad Erichsen J 5.

K 13 CHRISTIAN ERICHSEN, Avlsforvalter paa Bremersvold.

K 14 CONRADINE ERICHSEN, g. m. Lærer Wind i Fjelde.

Börn af Ernst Nicolai Erichsen J 6.

K 15 NICOLINE JOHANNE ERICHSEN, f. 22/7 1825, d. 15/3 1906, g. m. Adolph Rasmussen (Stamt. Rasmussen K 1).

K 16 NIELSINE DORTHEA JULIE ERICHSEN, f. 17/7 1827, d. 9/4 1897, g. m. Joachim Warthoe (Stamt. Warthoe K 1).

K 17 Hans Bernhard Erichsen, f. 26/9 1828, d. 28/2 1874. Forpagter paa Jægerspris, g. m. Johanne Louise Erichsen (K 5). 1 Barn L 18.

K 18 Thora Erichsen, f. 7/5 1829, d. 13/11 1896, g. m. Ferdinand Theodor Christian Fold (Stamt. Fold K 1).

K 19 Charlotte Erichsen, f. 4/2 1831, d. ugift.

K 20 Louise Erichsen. G. m. Mads Madsen (Stamt. Madsen K 1).

K 21 Cathrine Marie Erichsen, f. 9/2 1840, d., g. m. Carl Jonsen (Stamt. Jonsen K 1).

Börn af Carl August Erichsen K 7.

L 1 Fanny Dorothea Erichsen, f. 1851, d. 1855.

L 2 Frits Erichsen, f. 1852, d. s. A.

L 3 Ingeborg Erichsen, f. 13/4 1853. G. 1° 29/6 1880 m. Axel Emil Schneekloth (f. 21/11 1850, d. 30/8 1883), 2° 16/10 1898 m. Sören Jensen Andreasen, Lektor, f. 4/8 1858.

L 4 Ellen Erichsen, f. 10/6 1856, d. 13/5 1875, g. 13/11 1873 m. Edouard Petersen (f. 12/9 1840, d. 1896), Grosserer, Kompagnon til Carl August Erichsen (K 7).

L 5 Carl August Erichsen, f. 16/3 1858, Köbmand i Paris, g. 10/7 1884 m. Emmy Harries Lorenzen (Stamt. Lorenzen L 4). Naturaliseret 2 /11 1906. 6 Börn M 1-6.

L 6 Knud Erichsen, f. 24/2 1860, Grosserer 17/4 1888, g. 14/6 1890 m. Martha Emilie Pohle, f. 2/5 1872, Dt. af Karl Pohle, f. 25/2 1846 og Emilie John,

f. 31/7 1844, d. 4/5 1887. 4 Börn M 7-10.

L 7 WILLIAM ERICHSEN, f. 12/1 1862, forhv. Landmand.

L 8 ERIK ERICHSEN, f. 11/7 1864, stud. jur., bosat i Amerika.

L 9 JOHAN FRIEDERICH ERICHSEN, f. 12/5 1866, forhv. amerikansk Vicekonsul, Grosserer 25/1 1894, Kompagnon til Knud Erichsen (L 6). G. 23/9 1909 m. Mary Charlotte Tönder (f. 4/5 1883), Dt. af Kammerherre Oberst Ebbe Holger Valdemar Tönder (f. 17/9 1836, d. 23/11 1921) og Johanne Marie Toft (f. 10/4 1846, d. 26/10 1902). Ægteskabet ophævet Dec. 1922. 1 Barn M 11.
1 Adoptivbarn M 12.

L 10 HERMAN GUSTAV VALENTIN ERICHSEN, f. 17/6 1869, d. 12/4 1918, Grosserer 8/3 1904, G. 20/10 1905 m. Inger Bjerring (f. 25/8 1876), Dt. af Klædehandler Bjerring. 1 Barn M 13.

Börn af Herman Gustav Erichsen K 9.

L 11 ALICE ERICHSEN, f. 7/7 1855, g. m. Edgar Lucas (Stamt. Lucas L 1).

L 12 DORA ERICHSEN, f. 15/1 1861, g. m. Ole Suhr (Stamt. Suhr L 1).

L 13 NELLY ERICHSEN, f. 9/12 1862, Kunstnerinde bosat i England, d. 13/11 1918 i Italien.

L 14 HERMAN ERICHSEN, f. 2/10 1857, Barrister, bosat i London, g. 1898 m. Justina Newson, f. 31/3 1859.

L 15 CHARLES CECIL ERICHSEN, f. 8/12 1864, d. i Nagaski 13/9 1883.

L 16 FREDERICK OLE ERICHSEN, f. 11/8 1869, Ingeniör, g.

1904 m. Elisabeth Woolwright, d. i Sydamerika 1917. 2 Börn M 14-15.

Adoptivbarn af Julius Egmond Erichsen K 10.

L 17 Anna Erichsen, f. 11/9 1868, g. m. Michael Frederik Blichfeldt, f. 4/9 1875, Sognepræst til St. Marcuskirken i Köbenhavn, Sn af Provst Blichfeldt i Helsingör.

Sön af Hans Bernhard Erichsen K 17.

L 18 Ernst Johan Erichsen, f. 26/7 1865, d. 21/10 1920. Assistent v. Rudolph Bergh's Hospital, Fuldmægtig Bispebjerg Hospital, Forvalter Rudolph Bergh's Hospital, g. 14/5 1898 m. Alvilda Emma Amalie Marie Fold (Stamt. Fold L 3).

Börn af Carl August Erichsen L 5.

M 1 Carl August Erichsen, f. 20/6 1885, bosat i Köbenhavn.

M 2 Jeanne Erichsen, f. 12/8 1886, g. m. Gaston Pettelat (Stamt. Pettelat M 1).

M 3 Gustave Erichsen, f. 20/5 1888, Ingeniör, död i Verdenskrigen 12/12 1914.

M 4 Helga Erichsen, f. 24/4 1891, d. 31/7 1891.

M 5 Olga Yvonne Erichsen, f. 5/10 1896, g. m. Régis Pettelat (Stamt. Pettelat M 2). sep.

M 6 Pierre Erichsen, f. 13/8 1898, bosat i Paris.

Börn af Knud Erichsen L 6.

M 7 KAI ERICHSEN, f. 20/2 1891, Grosserer 24/8 1915, g. 21/6 1921 m. Gudrun, kaldet Lolo, Hansen, f. 14/10 1894, Dt. af Höjesteretssagförer Ulf Hansen og Ellen Becker. 1 Barn N 1.

M 8 HARRY ERICHSEN, f. 14/4 1892, d. 18/12 1897.

M 9 JOHN HARRY ERICHSEN, f. 30/4 1899, v. Handelen, cand. phil.

M 10 MARIE EMILIE RUTH ERICHSEN, f. 31/1 1910.

Barn af Johan Friederich Erichsen L 9.

M 11 FANNY MARIE LOUISE CRUSE ERICHSEN, f. 7/6 1911.

Adoptivbarn af Mary Charlotte Erichsen L 9.

M 12 AGNETE ERICHSEN, f. 21/4 1911.

Barn af Herman Gustav Valentin Erichsen L 10.

M 13 KAREN MARIE ERICHSEN, f. 17/3 1907.

Börn af Frederick Ole Erichsen L 16.

M 14-15 Oplysninger mangler.

Barn af Kai Erichsen M 7.

N 1 INGE MARIE ERICHSEN, f. 3/4 1923.

G 1 BERTHEL MICHAEL ROSTED, f. 1729, d. 1785, Amtsforvalter i Roskilde, flere Börn, bl. a. H 1-2.

Börn af Berthel Michael Rosted G 1.

H 1 CHRISTIAN LUDWIG ROSTED, f. 7/2 1766, d. 7/6 1827, Justitsraad, Kontorchef i Admiralitetet, g. m. Magarethe Birch. 9 Börn J 1-9.

H 2 GJERTRUD BIRGITTE ROSTED, f. 8/1 1779, d. 18/7 1798, g. m. Andreas Bodenhoff, Grosserer og Tömmerhandler, f. 17/1 1763, d. 4/6 1796.

Börn af Christian Ludwig Rosted H 1.

J 1 CHARLOTTE CECILIE ROSTED, f. 26/10 1795, d. 8/5 1879, g. m. Johan Friederich Erichsen. (Stamt. Erichsen J 3).

J 2 CATHRINA ANDREA MICHAELINE ROSTED, f. 21/5 1797, g. 26/5 1823 m. Laurits Peter Winding Grüner, Præst i Roskilde. 7 Börn K 1-7.

J 3 GJERTRUD BIRGITTE ROSTED, f. 25/8 1799, g. m. Sophus Frederik Dreyer, Toldkontrolör i Stege.

J 4 MATHILDE HENRIETTE ACHTHONIA ROSTED, f. 19/2 1801, g. 23/12 1825 m. Theodor Brunnemann, Kammerraad, Toldkasserer i Nysted. 7 Börn K 8-14.

J 5 BERTHEL MICHAEL ROSTED, f. 21/2 1804, d. 6/12 1842, Kopist, g. m. Anna Marie Külsen (f. 12/5 1810).

6 Börn K 15-20.

J 6 Lars Birch Rosted, f. 5/1 1806, d. 10/4 1817.

J 7 Hans Wilhelm Engelbrecht Rosted, f. 1/4 1808, d. 28/7 1843, Kopist, g. 23/9 1833 m. Nicoline Christine Lassen. 4 Börn K 21-24.

J 8-9 To Tvillinger, döde knap et Aar gamle.

Börn af Laurits Peter Winding Grüner J 2.

K 1 Laura Magarethe Caroline Louise Gruner, f. 11/4 1824.

K 2 Harald Lauritz Gruner, f. 26/1 1826, d. 1849.

K 3 Otto Peter Fraugolt Gruner, f. 2/1 1828, d. 1864.

K 4 Louise Mathilde Mary Gruner, f. 28/5 1830.

K 5 Ida Christofine Susanne Malteline Gruner, f. 3/4 1833.

K 6 Carl Ferdinand Gruner, f. 27/6 1837, d. 26/9 1839.

K 7 Carl Frederik Wilhelm Ludwig Thorvald Gruner, f. 6/11 1843, d. 16/7 1844.

Börn af Theodor Brunnemann J 4.

K 8 Elisabeth Magarethe Brunnemann, f. 1/11 1826.

K 9 Juliane Mathilde Charlotte Brunnemann, f. 27/3 1827.

K 10 Theodor Brunnemann, f. 2/8 1831, d. 2/12 1831.

K 11 Christian Emil Brunnemann, f. 29/4 1833.

K 12 Ludwig Waldemar Brunnemann, f. 15/12 1835.

K 13 Louis Otto Brunnemann, f. 20/2 1840, d. 10/5 1840.

K 14 Mathilde Theodora Brunnemann, f. 7/10 1844.

Börn af Berthel Michael Rosted J 5.

K 15 Louise Magarethe Birgithe Rosted, f. 9/11 1832.
K 16 Anna Mathilde Maria Carita Rosted, f. 9/12 1834.
K 17 Charlotte Wilhelmina Rosted, f. 4/5 1836, d. 19/5 1845.
K 18 Christian Ludvig Rosted, f. 5/2 1837.
K 19 Ole Johan Frederik Rosted, f. 9/8 1840, d. 4/12 1842.
K 20 Michaeline Marie Cathinka Laurette Rosted, f. 26/11 1842, d. 3/5 1843.

Börn af Hans Wilhelm Engelbrecht Rosted J 7.

K 21 Wilhelm Sophus Rosted, f. 2/12 1834, d. 7/2 1837.
K 22 Charles Nicolai Ludvig Rosted, f. 14/5 1837.
K 23 Ida Maria Magarethe Wilhelmine Rosted, f. 6/8 1838.
K 24 Bianca Jenny Cathinca Rosted, f. 11/10 1840.

FAMILIEN CRUSE.

E 1 Henrik Cruse, boede 1717 i Holbæk, hvorfra 1 Sön (F 1) kendes.

Barn af Henrik Cruse E 1.

F 1 Arnold Henriksen Cruse, f. 10/10 1682, Sognepræst

i Hagested og Gislinge, Provst i Tudse Herred, d. 28/10 1753. G. 14/6 1703 m. Birgitte Jacobsdatter Borch, Dt. af Köbmand Borch i Roskilde, Stifter af Borch's Collegium i Köbenhavn.

8 Börn G 1-8.

Börn af Arnold Henriksen Cruse F 1.

G 1 Ubekendt.

G 2 VALENTIN ARNOLDSEN CRUSE, f. 21/8 1712 i Hagested, 1739 Sognepræst til Grevinge i Odsherred, fra 1761 tillige Provst i Herredet, d. 14/6 1774 paa Ledreborg. G. 1° 18/11 1739 m. Ingeborg Pekel, Apothekerdatter fra Helsingör (d. 7/6 1752) (7 Börn H 1-7). 2° m. Karen Sophie Nielsdatter Bang (f. 1735, d. 1794), Dt. af Niels Christian Bang (1697-1760), Forvalter fra 1728 over de kgl. Godser i Odsherred, Kammerraad. 10 Börn (H 8-17).

17 Börn H 1-17.

Börn af Valentin Arnoldsen Cruse G 2.

H 1-9 Ubekendt.

H 10 NIELS CHRISTIAN BANG CRUSE, f. 1/6 1757 i Grevinge, cand. theol. 1782, Lærer v. Opfostringshuset, fra 1788 Præst v. St. Hans Hospital i Köbenhavn. Blev 1803 indlagt paa Hospitalet som sindsyg, d. 19/12 1808. G. m. Maren ell. Marie Byrholt (f. 1765, d. 20/6 1857), der anden Gang blev gift 12/3 1812 m. Jörgen Schade, Lærer v. Opfostrings-

huset (f. 17/8 1770 i Ribe, d. 26/10 1841 i Odense). Ægteskabet oplöst 1839. 5 Börn J 1-5.

H 11-14 Ubekendt.

H 15 CATHRINE MARIE CRUSE, f. 18/10 1763, d. 29/3 1839, g. 27/9 1782 m. Joachim Æmilius Bang (f. 5/12 1755, d. 9/2 1827), Assistent i Asiatisk Kompagnis Tjeneste i Tranquebar til 1779, etablerede sig senere som Köbmand i Hilleröd, köbte Oldsgaarden i Holbæk og byggede Slotsmöllen sammest.

H 16-17 Ubekendt.

Börn af Niels Christian Bang Cruse H 10.

J 1 OLUF LUND BANG CRUSE, f. 1792, Skibsförer, forliste sporlöst m. sit Skib formodentlig udfor Lissabons Rhed under Jordskælvet 1833. G. m. Christiane Dorothea Sievertsen (f. 25/2 1801, d. 1880). 5 Börn K 1-5.

J 2 VALENTIN BANG CRUSE, f. 23/10 1797, Etatsraad, Hovedkasserer i Nationalbanken, d. 27/9 1880, R D. D M. G 1° 19/11 1825 m. Else Kirstine Karen Dorothea Bröndsted (f. 11/8 1804, d. 1/12 1843) Dt. af kgl. Lakaj Jens Nielsen Bröndsted (f. 31/12 1806) og Marie Möller (d. 28/2 1852). (9 Börn). 2° m. Maren, kaldet Marie, Bröndsted (f. 30/10 1797, d. 5/10 1875, Söster til ovenn. 9 Börn K 6-14.

J 3 EMIL CRUSE, f. 23/10 1797, Skræddermester i Kbhvn., Hustru Aurora. 3 Börn K 15-17.

J 4 En Sön, ogsaa Skibsförer, nærmere mangler udover, at han ejede eget Skib og engang kom til Ham-

burg, hvor Broderen Valentin (J 2) besögte ham.

J 5 Sophie Cruse, g. m. Skræddermester Jensen, 1 Barn K 18.

Börn af Oluf Lund Bang Cruse J 1.

K 1 Christiane Caroline, kaldet Line, Cruse, f. 17/10 1823, d. 1900.

K 2 Niels Christian Cruse, Skibsförer, f. 11/4 1826, d. 1902, g. 1° m. Elisabeth Acmilda Sievertsen (f. 1828, d. 1858), (1 Barn L 1), 2° m. Sophie Rebecca Fich, d. 1912, (4 Börn). 5 Börn L 1-5.

K 3 Marie Sophie Cruse, f. 1828, d. 1835.

K 4 Valentin Emilius Cruse, Kontorchef i Magistraten, f. 23/5 1830, d. 20/7 1880, g. m. Louise Ljunge, f. 3/12 1830.

K 5 Peter Nicolai Cruse, f. 1832, d. 1885, Provianteringsforhandler i Philadelphia, g. 1° m. Pamalia Morozzo (d. 1874) (1 Barn L 6), 2° m. Mary Gilder (1 Barn). 2 Börn L 6-7.

Börn af Valentin Bang Cruse J 2.

K 6 Jensine Haraldine Cruse, f. 29/8 1826, d. 18/10 1910, g. m. Nicolai Philip Frederik Richard Möller (Stamt. Möller K 1).

K 7 Ludvig Cruse, f. 13/11 1827, d. 23/1 1880 (ell. 1879) g. m. Caroline Larpent (f. 12/10 1828, D, 1892).

K 8 Marie Christiane Cruse, f. 26/9 1828, d. 26/5 1890, g. m. Carl August Erichsen (Stamt. Erichsen K 7).

K 9 Oluf Bang Cruse, f. 23/8 1832, d. 26/12 1890, Fuldmægtig i Nationalbanken.

K 10 Hulda Camilla Cruse, f. 16/11 1833, d. 26/11 1856, g. m. Jan Carl Blom. (Stamt. Blom K 1).

K 11 Augusta Valentine Cruse, f. 19/8 1835, d. 24/6 1911, g. m. Hans Peter Lauritz Blom (Stamt. Blom K 2).

K 12 Hermann Vigo Valentin Bang Cruse, f. 25/6 1837, Köbmand i Maribo, Konsul i Bandholm, g. 15/10 1861 m. Caroline Adolfine Cordua (f. 31/12 1840) Dt. af Johan Adolph Cordua, Landmand, (f. 5/5 1796, d. 25/4 1840), og Caroline Rickmann (f. 30/3 1809, d. Juni 1879). Hendes Söster gift Ziemsen paa Klusz. 7 Börn L 8-14.

K 13 Thorvald Cruse, f. 29/9 1840, gik til Sös, d. i Bahia.

K 14 Alfred Cruse, f. 15/8 1842, d. 4/7 1870, Landmand, Forpagter af Christiansminde u. Jægerspris, g. m. Camilla Kjeldahl, Dt. af Justitsraad Kjeldahl, og Hustru f. Olufsen. 2 Börn L 15-16.

Börn af Emil Cruse J 3.

K 15 Valentine Cruse, g. m. Bagermester Teudt paa Nörrebro. 2 Börn L 17-18.

K 16 Emilie Cruse, g. m. Manufacturhandler Nielsen paa Ostergade. 1 Barn L 19.

K 17 Marie Cruse ugift.

Barn af Sophie Jensen J 5.

K 18 Dorothea Jensen, g. m. 1° Adjunkt Toepfer, 1

Barn (L 20), 2° m. Pastor Hoffgaard.
1 Barn L 20.

Börn af Niels Christian Cruse K 2.

L 1 Elisabeth Acmilda, kaldet Elise, Cruse, f. 1858.
L 2 Vilhelm Cruse, f. 1866, d. 1910 i Amerika, g. m. Lina Gravesmühl.
L 3 Harald Cruse, f. 1870, Grosserer i Köbenhavn.
L 4 Marie Christiane Cruse, f. 1872.
L 5 Fanny Cruse, f. 1878.

Börn af Peter Nicolai Cruse K 5.

L 6 Peter Wiliamson Cruse, f. 1870, bosat i Amerika.
L 7 Herbert Cruse, f. 1878, bosat i Amerika. g.
1 Barn M 1.

Börn af Hermann Vigo Valentin Bang Cruse K 12.

L 8 Viggo Valentin Carl Cruse, f. 25/7 1862, Distriktslæge i Stege, g. 4/11 1893 m. Anna Margrethe Wandler, f. 28/10 1870. 4 Börn M 2-5.
L 9 Julius Bang Cruse, f. 30/4 1864, d. 12/6 1893.
L 10 Axel Bang Cruse, f. 12/8 1865, forhv. Forpagter, g. 4/7 1879 m. Bodil Petra Jensen Kamp, f. 4/7 1882.
2 Börn M 6-7.
L 11 Dagmar Cruse, f. 30/6 1871, g. 1/10 1895 m. Ingeniör, Fabrikant, Kommerzienrath, Konsul Paul Ernst Heinrich Ludwig Podeus, f. 29/9 1869.
5 Börn M 8-12.

L 12 HJALMAR BANG CRUSE, f. 26/3 1873, Grosserer.

L 13 ELISABETH CRUSE, f. 15/5 1875, g. 16/5 1908 m. Hans Christian Hovmand, Mægler og Konsul i Bandholm, f. 20/11 1870. 4 Börn M 13-16.

L 14 ERIC BANG CRUSE, f. 18/12 1880, Ingeniör, g. 6/9 1907 m. Gerda Galle, f. 21/9 1885, Dt. af Edvard Valdemar Galle, Chokoladefabrikant (f. 12/2 1844, d. 25/12 1900), g. 29/9 1882 m. Alma Johanne Frörup (f. 21/10 1862, d. 7/12 1921). 3 Börn M 17-19.

Börn af Alfred Cruse K 14.

L 15 OTTO CRUSE, Löjtnant i Husarerne, udvandrede til Madagascar, giftede sig efter sin Hjemkomst m. Sophie Ulrich, bosatte sig senere i Siam.

L 16 ALFRED CRUSE omkom v. et Vaadeskud.

Börn af Valentine Teudt K 15.

L 17-18 Oplysning. mangler.

Barn af Emilie Nielsen K 16.

L 19 1 Sön, vistnok Boghandler i Aarhus.

Barn af Dorothea Toepfer K 18.

L 20 GEORG TOEPFER, Grosserer.

Barn af Herbert Cruse L 7.

M 1 Rex Cruse, f. 1904, bosat i Amerika.

Börn af Viggo Valentin Carl Cruse L 8.

M 2 Ebba Cruse, f. 9/9 1894, g. 23/3 1918 m. Einar Caröe, Köbmand i Stege, f. 12/5 1890. 2 Börn N 1-2.
M 3 Kaj Cruse, f. 4/7 1896, d. 12/10 1896.
M 4 Ellen Anina Cruse, f. 19/12 1897.
M 5 Mogens Viggo Cruse, f. 23/4 1904.

Börn af Axel Bang Cruse L 10.

M 6 Vita Bang Cruse, f. 22/2 1900, g. 16/10 1919 m. Lorenz Faxe, Ingeniör, f. 14/7 1888. 2 Börn N 3-4.
M 7 Aage Kamp Cordua Bang Cruse, f. 1903, d. 29/5 1904.

Börn af Paul Ernst Heinrich Ludwig Podeus L 11.

M 8 Ursula Podeus, f. 19/7 1896, g. 13/7 1918 m. Walther Bredt, forh. Marinelöjtnant, Köbmand, f. i Köln 27/6 1891. 2 Börn N 5-6.
M 9 Paul Heinrich Podeus, f. 17/12 1897, Köbmand.
M 10 Else Podeus, f. 2/2 1899, g. 15/9 1922 m. Johannes Georg Klamroth, Köbmand, f. 12/1 1898 i Halbestadt. 2 Börn N 7-8.
M 11 Ester Podeus, f. 3/12 1901, d. 15/7 1902.
M 12 Paul Viggo Podeus, f. 5/3 1903, Landmand.

Börn af Hans Christian Hovmand L 13.

M 13 Alfred Hovmand, f. 25/2 1909.

M 14 Gregers Hovmand, f. 23/6 1910.

M 15 Hans Christian Hovmand, f. 13/12 1911.

M 16 Erik Hovmand, f. 12/7 1914.

Börn af Eric Bang Cruse L 14.

M 17 Jörgen Bang Cruse, f. 14/9 1910.

M 18 Vibeke Bang Cruse, f. 6/6 1912.

M 19 Bent Erik Bang Cruse, f. 21/2 1916.

Börn af Einar Caröe M 2.

N 1 Finn Caröe, f. 26/1 1919.

N 2 Jörgen Caröe, f. 5/10 1921.

Börn af Lorenz Faxe M 6.

N 3 Magaretha Elly Faxe, f. 31/8 1920.

N 4 Adolph Lorenz Axel Faxe, f. 2/11 1921.

Börn af Walter Bredt M 8.

N 5 Horst Walther Bredt, f. 9/4 1919.

N 6 Johan Peter Bredt, f. 11/9 1921.

Börn af Johannes Georg Klamroth M 10.

N 7 Barbara Klamroth, f. 25/8 1923 i Halberstadt.

N 8 Ursula Klamroth, f. 17/7 1924 i Halbestadt.

K 1 GUSTAV LORENZEN, f. 3/12 1826, d. 6/10 1876, Sn. af Sproglærer Lorenzen, Læge, g. m. Wilhelmine Elisabeth, kaldet Minna, Erichsen. (Stamt. Erichsen K 8). 5 Börn L 1-5.

Börn af Gustav Lorenzen K 1.

L 1 JOHAN FRIEDERICH LORENZEN, f. 31/7 1857, d. 25/9 1921, Massör, g. m. Marie Friemann, bosat i Amerika. 1 Barn M 1.

L 2 PETER AUGUST LORENZEN, f. 15/12 1858, Læge, Dr. med. g. m. Anna Michelsen Dt. af Ordens-Hofjuveler Michelsen, f. 10/7 1858, d. 14/9 1920. 4 Börn M 2-5.

L 3 CHARLOTTE KATHRINE LORENZEN, f. 20/12 1860, g. 14/4 1882 m. Carl Nicolai Starcke, Professor i Filosofi, Sn. af Grosserer Starcke, f. 28/3 1858. 6 Börn M 6-11.

L 4 EMMY HARRIES LORENZEN, f. 2/11 1862, g. m. Carl August Erichsen (Stamt. Erichsen L 5).

L 5 HELGA HERMANNA LORENZEN, f. 7/10 1866, g. Sept. 1899 m. Emil Schiemann, Fabrikant, f. 1/6 1866, Sn. af Maskinfabrikant Schiemann. 2 Börn M 12-13.

Barn af Johan Friederich Lorenzen L 1.

M 1 Axel Lorenzen, andre Oplysn. mangler.

Börn af Peter August Lorenzen L 2.

M 2 Gustav Lorenzen, f. 26/8 1888, cand. phil. Direktör.

M 3 Ida Lorenzen, f. 27/1 1891, g. 1916 m. Helge Andresen (f. 17/12 1888) Direktör, bosat i Göteborg. 2 Börn N 1-2.

M 4 Emil Lorenzen, f. 10/3 1892, Assurance Assistent, bosat i Liverpool, Hustru Nanny, f. 16/2 1893. 2 Börn N 3-4.

M 5 Olga Lorenzen, f. 20/9 1896, g. 1920 m. Jacob Malte Jerichau, Landmand, f. 7/1 1890, bosat i Argentina. 1 Barn N 5.

Börn af Carl Nicolai Starcke L 3.

M 6 Emmy Starcke, f. 17/9 1881, g. 11/2 1902 m. Viggo Blom, f. 18/2 1874, cand jur, Direkt. for et Patentbureau. 4 Börn N 6-9.

M 7 Ulla Starcke, f. 14/4 1883, g. 1917 m. Johannes Witt, Missionær, bosat i Mukden (Kina). 3 Börn N 10-12.

M 8 Holger Starcke, f. 30/5 1886, Kasserer v. Vridelöse, g. m. Helga Madsen (f. 10/9 1894). Dt. af Köbm. Wilhelm Madsen og Anna Riis. 4 Börn N 13-16.

M 9 Gustav Starcke, f. 3/12 1887, Læge i Helsinge, g. 10/9 1921 m. Gudrun Djörup Strandholm (f. 14/2 1892) Dt. af Proprietær Strandholm.

M 10 Viggo Starcke, f. 13/3 1894, Læge, g. 1921 m. Doris Mannicke, f. 3/3 1896. 1 Barn N 17.

M 11 Henrik Starcke, f. 16/4 1899, Kunstner.

Börn af Emil Schiemann L 5.

M 12 Minna Schiemann, f. 12/9 1900, g. 15/4 1924 m. Povl Dich, Læge, f. 24/3 1895, Sn. af Malermester Dich.
M 13 Birgith Schiemann, f. 13/4 1907.

Börn af Helge Andresen M 3.

N 1 Lisette Andresen, f. 26/10 1917.
N 2 Allan Andresen, f. 18/5 1922.

Börn af Emil Lorenzen M 4.

N 3 Gyni Ida Lorenzen, f. 4/1 1914.
N 4 Inger Olga Lorenzen, f. 4/9 1915.

Barn af Jacob Malte Jerichau M 5.

N 5 Anna Lise Jerichau, f. 20/12 1923.

Börn af Viggo Blom M 6.

N 6 Vibeke Blom, f. 7/8 1903, d. 8/9 1909.
N 7 Karen Blom, f. 9/10 1904.
N 8 Agnete Blom, f. 15/6 1906.
N 9 Otto Frederik Blom, f. 15/10 1912.

Börn af Johannes Witt M 7.

N 10 Lorenz Witt, f. 3/3 1919.
N 11 Ida Witt, f. 26/11 1920.
N 12 Bodil Witt, f. 30/11 1922.

Börn af Holger Starcke M 8.

N 13 Jörgen Starcke, f. 28/1 1918.
N 14 Karen Charlotte Starcke, f. 16/9 1919.
N 15 Gerda Starcke, f. 17/9 1920.
N 16 Rigmor Starcke, f. 11/1 1922.

Barn af Viggo Starcke M 10.

N 17 Vibeke Starcke, f. 26/8 1922.

FAMILIEN MØLLER.

H 1 Christopher Nicolai Möller, f. 26/7 1765, d. 1843 i Stade, 1798 Grosserer i Köbenhavn, 1808 i Hamburg, Toldintendant i Stade, g. 9/5 1788 i Frederiks tyske Menighed paa Christianshavn m. Anne Magarethe Jensen (f. 21/4 1763, d. 1/9 1849).
2 Börn J 1-2.

Börn af Christopher Nicolai Möller H 1.

J 1 Elise Margarethe Möller, f. 28/3 1789 i Kbhvn. d. 15/2 1825 i Hannover, g. 7/10 1814 m. Justus Philip

Rose, f. 13/12 1787, d. 12/10 1849, Jurist, Regeringssekretær i Stade, Geheimekabinetsraad, Medlem af den tyske Rigsdag 1848.

J 2 ANDREAS THOMAS MÖLLER, f. 9/8 1792, d. 21/10 1861, Grosserer i Kbhvn. 1821, g. 4/2 1819 m. Cathrine Caroline Claudia Wulff f. 19/7 1800, d. 1/10 1840. 4 Börn, hvoraf K 1.

Börn af Andreas Thomas Möller J 2.

K 1 NICOLAI PHILIP FREDERIK RICHARD MÖLLER, f. 16/3 1824, d. 30/5 1907, Sekondlöjtnant, 1854 Premierlöjtnant i Köbenhavns borgerlige Infanterikorps, afskediget i Naade 1857, Grosserer 1862, g. 24/9 1853 m. Jensine Haraldine Cruse (Stamt. Cruse K 6). 5 Börn L 1-5.

K 2-4 Oplysn. mangler.

Börn af Nicolai Philip Frederik Richard Möller K 1.

L 1 HILDA KIRSTINE CLAUDIA MÖLLER, f. 29/6 1854, d. 13/12 1860.

L 2 AGNES ANDREA MARIE MÖLLER, f. 14/5 1856, d. 27/1 1860.

L 3 ANDREAS THOMAS MÖLLER, f. 3/12 1859, Grosserer 1893, siden 1913 bosat i Edinburgh, g. 10/6 1885 m. Margaret Eleanor Russell (f. 18/1 1862) Dt. af Henry Russell, Köbmand og Silkefabrikant i London (f. 24/7 1825, d. 11/6 1885) og Ann Man-

field White (f. 25/8 1835, d. 10/5 1906).
3 Börn M 1-3.

L 4 Valentin Emil Aage Möller, f. 1/2 1863, Grosserer 1893, g. 8/9 1894 m. Anna Margrethe Tvermoes, f. 12/7 1866, Dt. af Bankdirektör Rudolph Lauritz Madsenius Tvermoes (f. 8/5 1832, d. 2/6 1912) og Rosine Caroline Margrethe Francisca Show (f. 23/11 1836, d. 18/4 1871). 4 Börn M 4-7.

L 5 Dagmar Elisa Rose Möller, f. 8/9 1864, g. 17/5 1890 m. Friederich Christoph Ernst Ferdinand Ziemsen, f. 20/5 1864, Landmand, Ejer af Kluss og Steffin v. Wiesmar. 2 Börn M 8-9.

Börn af Andreas Thomas Möller L 3.

M 1 Maud Gwendoline Russell Möller, f. 25/8 1887, g. 25/6 1918 m. Georg Martin Andersen, f. 4/4 1885 i Kbhvn., bosat i Birkenhead v. Liverpool.
1 Barn N 1.

M 2 Asta Winifred Russell Möller, f. 27/11 1890, Student v. Edinburgh Universitet 1916, B. Litt. (Magister) Graden v. Oxford Universitet 1923.

M 3 Effie Margaret Russell Möller, f. 31/1 1897.

Börn af Valentin Emil Aage Möller L 4.

M 4 Fritze Rosine Möller, f. 19/1 1897, g. 10/7 1920 m. Frederik Carl Pontoppidan, f. 21/1 1886, Sn. af Grosserer kgl. Translatör Otto Ludvig Pontoppidan og Augusta Bendixen, Kaptajn i Marinen.
1 Barn N 2.

M 5 Ellen Inger Möller, f. 7/2 1899, d. faa Dage efter.
M 6 Bertha Ermegaard Möller, f. 5/2 1901 Student 1920.
M 7 Helene Benedicte Möller, f. 30/8 1906.

Börn af Friederich Christoph Ernst Ferdinand Ziemsen L 5.

M 8 Harald Alwin Ziemsen, f. 25/3 1892, Forpagter af Faderens Ejendom Kluss, g. 20/10 1923 m. Augusta Carlota Elfriede Bickel (f. 5/8 1903).
M 9 Carita Emerentzia Ziemsen, f. 13/9 1899, g. 21/11 1919 m. Christian Dietrich Peters, f. 28/6 1893, Landmand i Mecklenburg. 2 Börn N 3-4.

Barn af Georg Martin Andersen M 1.

N 1 Betty Yolanda Russell Andersen, f. 4/5 1923.

Barn af Frederik Carl Pontoppidan M 4.

N 2 Börge Frederik Pontoppidan, f. 10/5 1921.

Börn af Christian Dietrich Peters M 9.

N 3 Viebeke Peters, f. 11/9 1920.
N 4 Helga Peters, f. 3/1 1924.

FAMILIEN BLOM.

F 1 Jan Haagesen Blom, f. ca. 1676, d. 1/2 1741, Gaardejer

i Hurum (Norge), g. 30/9 1709 m. Kirsten Engel Hansdatter Undal (f. ca. 1682, begr. 26/9 1766).
9 Börn bl. a. G 1.

Börn af Jan Haagesen Blom F 1.

G 1 GUSTAVUS BLOM, f. 11/7 1713, d. 14/1 1777, Gaard-Skovbrugsejer i Hurum (Norge), g. 1° 10/2 1739 m. Susanne Reth (f. 2/9 1715, d. 21/3 1771) 15 Börn, hvoraf H 1, 2° 17/2 1775 m. Anne Christiane Krefting, ingen Börn.
G 2-9 Oplysn. mangler.

Börn af Gustavus Blom G 1.

H 1 EMANUEL BLOM, f. 20/5 1747, d. 17/2 1826, Stiftsamtmand i Viborg, R & D M, g. 1° 22/5 1785 m. Anne Marie Elisabeth Würmfeldt (f. 21/8 1757, d. 28/5 1795 (7 Börn, hvoraf J 1), 2° 27/4 1798 m. Charlotte Christiane von Arenstorf (f. 15/1 1775, d. 15/3 1826, 10 Börn.

Börn af Emanuel Blom H 1.

J 1 EMANUEL BLOM, f. 10/2 1788, d. 1/2 1853, Kommandör i Marinen, g. 5/12 1819 m. Christophine Joachime Grüner (f. 9/11 1795, d. 30/1 1858), Söster til Lauritz Peter Winding Grüner (Stamt. Rosted J 2).
Bl. a. 4 Börn K 1-4.

Börn af Emanuel Blom J 1.

K 1 JAN CARL BLOM, f. 11/8 1827, d. 1916 Sekondlöjtn. 1844, deltog i Krigen 1848-50, Generalstabschef u. Krigen 1864, Tjeneste i den franske Hær 1868-70, u. Maréchal Mac Mahon 1866/67, Kommandant paa Bornholm til 1892, Afsked 1887, G 1° 3/11 1855 m. Hulda Camilla Cruse (Stamt. Cruse K 10), 1 Barn L 1, 2° 14/11 1867 m. Esperance Victoire Belilaire Françoise Sequi de Carreras, Dt. af Antonio Sequi de Carreras, forhv. spansk. Officer, og Esperanca Jovera, f. 8/11 1845 d. 1/1 1912. 6 Börn. 7 Börn L 1-7.

K 2 HANS PETER LAURITZ BLOM, f. 10/11 1830, d. 14/3 1914, 1857 Politiassistent i Kbhvn's nordre Birk, Bopæl i Lyngby, 1887 Kancelliraad, 1900 Justitsraad, G, 15/10 1857 m. Augusta Valentine Cruse (Stamt. Cruse K 11). 4 Börn L 8-11.

K 3 ELISA EMMA BLOM, f. 19/9 1820, d. 28/7 1900.

K 4 AXEL BLOM, Assistent i Nationalbanken.

Börn af Jan Carl Blom K 1.

L 1 CAMILLA MARGRETHE BLOM, f. 12/11 1856, g. 9/3 1880, m. Stephan Frederik Olufsen Ravn, f. 8/11 1853, d. 21/9 1922, Sn. af Viceadmiral Marineminister Niels Frederik Ravn og Hustru Vilhelmine Sophie Olufsen, Premierlöjtnant 1878, Generalstabsofficer 1882/86, Kaptajn 1889. Afsked 1901, Chef for den kgl. Civillistes Bogholderi, Stor Skatmester og

og Sekretær i Odd Fellow Ordenen.

2 Börn M 1-2.

L 2 Carl Henrik Blom, f. Juli 1868, d. faa Dage efter.

L 3 Estella Blom, f. 30/8 1869, g. 17/9 1896 m. Carl A. Holm, Grosserer f. 12/8 1867. 2 Börn M 3-4.

L 4 Gaston Emanuel Blom, f. 16/8 1870, bosat i Amerika, Hustru Gunda.

L 5 Fernanda Blom, f. 19/2 1872, g. 5/10 1897 m. Hans Viggo Ravn, Fyrdirektör, f. 11/12 1857.

2 Börn M 5-6.

L 6 Carl Francis Blom, f. 9/11 1873, d. i Congo i 90erne.

L 7 Louis Christoval Blom, f. 15/8 1875, bosat i Algier, g. m. Estherina Cavalieros.

Börn af Hans Peter Lauritz Blom K 2.

L 8 Helene Blom, f. 16/10 1858, d. 5/4 1922.

L 9 Gustav Valentin Blom, f. 16/9 1860, forhv. Ejer af Skippinge Gaarden v. Dragsholm, bosat i Holbæk, g. 26/9 1892 m. Anna Emilie Jensen (f. 13/10 1870), Dt. af Niels Jensen, Spaanbækgaard, Holbæk, og Christine Jensen.

L 10 Tage Blom, f. 8/5 1862, fra 1888 Maskinfabrikant i Kbhvn., g. 1° 6/1 m. Frederikke Maribo, (f. 26/12 1847, d. 2/4 1918) Enke efter Blikkenslagermester Maribo og Dt. af Grosserer Wolf Hartvigsen og Johanne Hartvig, 2° 11/7 1917 m. Marie Semler, f. 5/10 1883.

L 11 Eva Blom, f. 2/6 1864, d. 23/7 1910, g. 10/11 1897 m. Kaptajn Gustav Victor Blom (f. 28/12 1860) Sn. af Oberst Otto Emanuel Blom (f. 24/12 1830) og

Pauline Augusta Gundelach (f. 23/6 1836, d. 21/9 1876).

Börn af Stephan Frederik Olufsen Ravn L 1.

M 1 PALLE RAVN, f. 1/4 1881, g. 17/1 1914 m. Karen Carlsen (f. 13/10 1876) opholder sig i Argentina.

M 2 KAREN RAVN, f. 9/5 1882, g. 9/3 1910 m. Carel van der Willingen, f. 14/10 1876, Ingeniör.
2 Börn N 1-2.

Börn af Carl A. Holm L 3.

M 3 EBBA MARIE HOLM, f. 9/1 1898.

M 4 ESTELLA HOLM, f. 5/10 1902.

Börn af Hans Viggo Ravn L 5.

M 5 HANS RAVN, f. 26/1 1900.

M 6 JÖRGEN RAVN, f. 19/1 1903.

Börn af Carel van der Willingen M 2.

N 1 CAREL VAN DER WILLINGEN, f. 1/7 1915.

N 2 ANNA MAGRETHE VAN DER WILLINGEN, f. 7/4 1920.

FAMILIEN LUCAS i England.

L 1 Edgar Lucas, f. 7/10 1845, g. 28/7 1875 m. Alice Erichsen (Stamt. Erichsen L 11), Sollicitor, bosat i London. 5 Börn M 1-5.

Börn af Edgar Lucas L 1.

M 1 Francis Herman Lucas, f. 10/2 1878, d. 13/4 1920, Financial Secretary of the East India Office, g. 1903 m. Helen Morris Smith, f. 22/2 1878, Dt. af Captain E. Morris Smith og Mary Gordon. 4 Börn N 1-4.

M 2 Phyllis Clara Lucas, f. 28/5 1880, g. 22/5 1903 m. Cecil Arthur Hunt, f. 8/3 1873, Barrister og Artist. 2 Börn N 5-6.

M 3 Rosamond Margaret Lucas, f. 25/5 1876, g. 17/3 1909 m. Cyril Bradley Rootham, f. Oct. 1875, Sn. af Daniel Wilberforce Rootham, Dr. of Music at St. John's Colledge, Cambridge. 1 Barn N 7.

M 4 Cecil Veronica Lucas, f. 4/9 1883, Artist.

M 5 Helga Lucas, f. 20/1 1885.

Börn af Francis Herman Lucas M 1.

N 1 Una Lucas, f. 14/3 1904.

N 2 Diana Lucas, f. 20/1 1907.

N 3 Nigel Oliver Lucas, f. 18/3 1910.

N 4 Helen Aurelia Lucas, f. 27/2 1912.

Börn af Cecil Arthur Hunt M 2.

N 5 Esmond Moore Hunt, f. 26/4 1907.
N 6 Vernon Arthur Hunt, f. 27/12 1913.

Barn af Cyril Bradley Rootham M 3.

N 7 Jasper St. John Rootham, f. 21/11 1910.

FAMILIEN SUHR i England.

L 1 Ole Suhr, f. 30/10 1865, d. 7/11 1907, Sn. af Godsejer Suhr, g. 1/10 1892 m. Dora Erichsen (Stamt. Erichsen L 12), Landmand.
2 Börn M 1-2.

Börn af Ole Suhr L 1.

M 1 Xenia Suhr, f. Sept. 1893.
M 2 Sylvia Suhr, f. Nov. 1894.

FAMILIEN PETTELAT i Frankrig.

L 1 Regis Pettelat, Caissier, Comptable, Hte. Marne, bl. a. 2 Sönner M 1-2.

Börn af Regis Pettelat L 1.

M 1 ANDRE GASTON PETTELAT, f. 14/11 1874, u. Krigen Oberst, Generalstabschef hos General Gouraud, efter Vaabenstilstanden forflyttedes m. samme til Beyrouth, General 1922, bosat i Paris, g. 14/9 1917 m. Jeanne Erichsen (Stamt. Erichsen M. 2). 3 Börn N 1-3.

M 2 REGIS PETTELAT, f. 30/4 1888, Löjtnant i den franske Hær for Kolonialtropperne, Administrateur des Colonies först i Beyrouth, sen. Tonkin, hvor bosat. G. 19/10 1917 m. Olga Yvonne Erichsen (Stamt. Erichsen M 5) sep. 1 Barn N 4.

Börn af André Gaston Pettelat M 1.

N 1 JEAN ERIC GUSTAVE, kaldet Loum, Pettelat, f. 5/4 1918.

N 2 EMMY ANDREE YVONNE MARIE, kaldet Petite Sœur, PETTELAT, f. 30/3 1920.

N 3 ANDREE HELGA LISETTE PETTELAT, f. 10/5 1924.

Barn af Régis Pettelat M 2.

N 4 GASTON MARC, kaldet Gégé, PETTELAT, f. 8/9 1918.

FAMILIEN RASMUSSEN.

K 1 ADOLPH RASMUSSEN, f. 26/3 1823, d. 5/12 1856, Lærer

g. m. Nicoline Johanne Erichsen (Stamt. Erichsen K 15). 4 Börn L 1-4.

Börn af Adolph Rasmussen K 1.

L 1 RASMUS RASMUSSEN, f. 13/6 1851, Lærer, g. m. Antoinette Böye, f. 20/11 1857, d. 29/12 1921. 5 Börn 1-5.

L 2 ERNST NICOLAI RASMUSSEN, Forpagter, g. 1° m. Elisabeth Blædel, 2° m. Emma Köhler.

L 3 CONSTANCE SOFIE RASMUSSEN, f. 29/10 1854.

L 4 HANS ULRIK RASMUSSEN, f. 12/6 1856, g. m. Helga Jespersen, f. 11/7 1860. 4 Börn M 6-9.

Börn af Rasmus Rasmussen L 1.

M 1 CAROLINE JOHANNE RASMUSSEN, f. 12/3 1880, g. m. Gartner Alfred Hansen.

M 2 DORA RASMUSSEN, f. 1881, g. m. Forstander Kragh Möller Hesselager. 2 Börn N 1-2.

M 3 GERDA RASMUSSEN, f. 1882 g. m. Tandlæge Arthur Christensen, Holbæk. 2 Börn N 3-4.

M 4 KARL ADOLF RASMUSSEN, f. 5/3 1884, g. m. Helene Hansen.

M 5 ANTOINETTE RASMUSSEN, f. 1887, g. m. Lærer Hans Christian Christiansen. 2 Börn N 5-6.

Börn af Hans Ulrik Rasmussen L 4.

M 6 KARL ADOLPH RASMUSSEN, f. 20/8 1888, Lærer i Faa-

borg g. m. Inger Esbensen, f. 30/1 1893.
2 Börn N 7-8.

M 7 Magda Eleonora Rasmussen, f. 4/3 1890, g. m. Telegrafist i Fredericia Evald Rasmussen, f. 4/11 1887.
2 Börn N 9-10.

M 8 Christian Hans Rasmussen, f. 17/7 1892, Sekretær i K. f. u. M. i Esbjerg g. m. Marie Dippel, f. 24/4 1894. 2 Börn N 11-12.

M 9 Agnes Nikoline Rasmussen, f. 22/10 1893, g. m. Lærer Kristian Bruun, f. 22/10 1892.
1 Barn N 13.

Börn af Kragh Möller Hesselager M 2.

N 1-2 To Sönner, yderl. Oplysn. mangler.

Börn af Arthur Christensen M 3.

N 3 En Datter, yderl. Oplysn. mangler.
N 4 En Sön, yderl. Oplysn. mangler.

Börn af Hans Christian Christiansen M 5.

N 5 Grethe Christiansen.
N 6 En Sön, yderl. Oplysn. mangler.

Börn af Karl Adolph Rasmussen M 6.

N 7-8 2 Dötre, Oplysn. mangler.

Börn af Evald Rasmussen M 7.

N 9 1 Datter, yderl. Oplysn. mangler.
N 10 1 Sön, yderl. Oplysn. mangler.

Börn af Christian Hans Rasmussen M 8.

N 11 1 Datter, Oplysn. mangler.
N 12 1 Sön, Oplysn. mangler.

Barn af Kristian Bruun M 9.

N 13 1 Datter, yderl. Oplysn. mangler.

FAMILIEN WARTHOE.

K 1 JOACHIM OTTO ANDREAS WARTHOE, f. 22/10 1830, d. 17/10 1905, g. m. Nielsine Dorthea Julie Erichsen (Stamt. Erichsen K 16). 3 Börn L 1-3.

Börn af Joachim Otto Andreas Warthoe K 1.

L 1 JULIAN MICHAEL LUND WARTHOE, f. 31/12 1859, d. i Argentina.
L 2 JOHANNE ERNESTINE WARTHOE, f. 25/10 1862, d. 17/4 1894, g. m. Köbmand Nicolaisen, skilt.
L 3 HELENE THOMASINE DORTHEA WARTHOE, f. 5/3 1864, g. m. Köbmand Christian Nielsen f. 20/6 1853. 2 Börn M 1-2.

Börn af Christian Nielsen L 3.

M 1 BENJAMIN HÖG WARTHOE NIELSEN, Bestyrer, f. 14/10 1888, g. m. Anna Margrethe Balslev, f. 24/6 1887.
3 Börn N 1-3.

M 2 RIGMOR WARTHOE NIELSEN, f. 16/8 1892, g. m. Gaardejer Christen Höjgaard, Lolland, f. 26/7 1892.
2 Börn N 4-5.

Börn af Benjamin Hög Warthoe Nielsen M 1.

N 1-3 Oplysn. mangler.

Börn af Christen Höigaard M 2.

N 4-5 Oplysn. mangler.

FAMILIEN FOLD.

K 1 FERDINAND THEODOR CHRISTIAN FOLD, f. 3/9 1834, d. 23/10 1891, Stationsforstander i Eskildstrup, g. m. Thora Erichsen (Stamt. Erichsen K 18).
7 Börn L 1-7.

Börn af Ferdinand Theodor Christian Fold K 1.

L 1 CHRISTIANE FREDERIKKE ERNESTINE JOHANNE FOLD, f.

9/1 1858, Lærerinde.

L 2 Adolfine Bernhardine Fold, f. 12/3 1859, Kontrollör v. D. S. B.

L 3 Alvilda Emma Amalie Marie Fold, f. 14/8 1860, g. m. Ernst Johan Erichsen (Stamt. Erichsen L 18).

L 4 Johanne Vilhelmine Christine Fold, f. 27/2 1862, g. m. Stationsforstander John Emil Carlberg, sep. 7 Börn M 1-7.

L 5 Niels Jörgen Christian Olrick Fold, f. 10/11 1863, d. 30/9 1905, Stationsforstander i Eskildstrup, g. m. Marie Junior. 3 Börn M 8-10.

L 6 Ernst Nicolai Erichsen Fold, f. 24/5 1866.

L 7 Anna Katharina Fold, f. 11/8 1869, g. m. Carl Johannes Jonsen (Stamt. Jonsen L 3).

Börn af John Emil Carlberg L 4.

M 1 John Fold Carlberg, f. 21/11 1888, Styrmand, d. 16/1 1919 i New York.

M 2 Ernst Gustav Carlberg, f. 18/3 1892, Hovmester, torpederet 28/3 1917.

M 3 Emil Adolf Carlberg, f. 18/3 1892, Skolebetjent, g. m. Aurelia Celina Morice f. 28/1 1894 St. Nazaire.

M 4 Aase Carlberg, f. 22/6 1894 g. m. Hans Peter Laurits Christian Sengebusch, f. 24/11 1893, Sekretær cand. phil.

M 5 Kai Johannes Fold, f. 21/12 1896, Assistent v. Vejviseren, g. m. Valborg Viola Caroline Margrethe Andreasen, f. 20/5 1900.

M 6 Aage Carlberg, f. 3/7 1898, Mekaniker.

M 7 Poul Ferdinand Thorvald Fold Carlberg, f. 4/5 1900, Trafikassistent.

Börn af Niels Jörgen Olrick Fold L 5.

M 8 Constantin Fold, f. 23/6 1890, Kontorchef i Odense, g. m. Charlotte Willadsen, f. 23/3 1886.

M 9 Sven Christian Fold, f. 15/12 1893, Jernbaneassistent i Gjedser, g. m. Carla Philippsen, f. 24/11 1890.
1 Barn N 1.

M 10 Else Marie Fold, f. 8/3 1895, g. m. Fabrikant Axel Larsen Stubbekjöbing, f. 4/11 1888.
2 Börn N 2-3.

Barn af Sven Christian Fold M 9.

N 1 Jörgen Fold, f. 18/8 1919.

Börn af Axel Larsen M 10.

N 2 Sven Arne Larsen, f. 13/12 1919.

N 3 En Pige, endnu udöbt, f. 11/6 1924.

FAMILIEN MADSEN.

K 1 Mads Madsen, Gartner paa Antwortskov, g. m. Louise Erichsen (Stamt. Erichsen K 20).
4 Börn L 1-4.

Börn af Mads Madsen K 1.

L 1 Carl Johannes Hill Madsen, g. m. Thea Dame.
5 Börn M 1-5.
L 2 Rigmor Erneste Johanne Madsen, d. ugift.
L 3 Aage Madsen, Styrmand, d., g. m. Kathrine Krohm.
2 Börn M 6-7.
L 4 Ingeborg Madsen, Sygeplejerske.

Börn af Carl Johannes Hill Madsen L 1.

M 1 Frederik Hill Madsen, f. 19/12 1899.
M 2 Ernst Hill Madsen, f. 26/2 1901.
M 3 Eva Hill Madsen, f. 22/5 1908.
M 4 Carl Hill Madsen, f. 15/9 1910.
M 5 Aage Hill Madsen, f. 14/5 1914.

Börn af Aage Madsen L 3.

M 6 Alexander Erik Madsen, f. 17/7 1902.
M 7 Edith Aase Margrethe Madsen, f. 23/2 1904.

FAMILIEN JONSEN.

K 1 Carl Jonsen, Lærer, f. 1/7 1842, g. m. Cathrine Marie Erichsen (Stamt. Erichsen K 21).
6 Börn L 1-6.

Börn af Carl Jonsen K 1.

L 1 MARIE CAROLINE JONSEN, f. 16/3 1864, Lærerinde, g. m. Hans Hansen, Gaardejer, f. 14/3 1863, d. 6/5 1906. 4 Börn M 1-4.

L 2 ERNST NICOLAI JONSEN, Overpolitibetjent, f. 16/6 1867 g. m. Marentine Olivia Rasmussen, f. 18/5 1876. 2 Börn M 5-6.

L 3 CARL JOHANNES JONSEN, f. 1/7 1870, Forretningsbestyrer, g. m. Anna Katharina Fold (Stamt. Fold L 7). 6 Börn M 7-12.

L 4 HANS BERNHARD JON JONSEN, Jurist, f. 16/6 1877 g. m. Valborg Hansigne Fischer, f. 10/10 1879. 6 Börn M 13-18.

L 5 AXEL JONSEN, Overtoldbetjent, f. 29/7 1880 g. m. Kirsten Rasmussen, f. 23/9 1881. 1 Adoptivbarn M 19.

L 6 VIGGO ALECANDER JONSEN, f. 29/8 1884, Statsbetjent, g. m. Dagmar Caroline Marie Erbs, f. 16/8 1883. 2 Börn M 20-21.

Börn af Hans Hansen L 1.

M 1 IDA CATHRINE HANSIGNE HANSEN, f. 12/10 1897, Lærerinde.

M 2 GEORG HANSEN, f. 27/10 1899, Kok.

M 3 OSCAR FERDINAND HANSEN, f. 13/6 1902, formodentlig bosat i Amerika.

M 4 MARIUS INGEMANN HANSEN, f. 18/10 1903, Mekaniker.

Börn af Ernst Nicolai Jonsen L 2.

M 5 Ernst Jörgen Lauritz Jonsen, f. 18/11 1907
M 6 Gunild Karta Marie Jonsen, f. 10/11 1911.

Börn af Carl Johannes Jonsen L 3.

M 7 Tage Jonsen, f. 20/11 1893, Hovmester, bosat i Amerika.
M 8 Inge Jonsen, f. 3/2 1896, g. m. Alfred Jörgen Bjerregaard, Kontorchef. 1 Barn N 1.
M 9 Ernst Jonsen, f. 14/8 1900, Assistent i Magistraten.
M 10 Bodil Alvilda Thora Katharina Jonsen, f. 6/9 1903, Bankassistent.
M 11 Kristian Fold Jonsen, f. 8/10 1905.
M 12 Alice Jonsen, f. 12/1 1908.

Börn af Hans Bernhard Jon Jonsen L 4.

M 13 Carl Jon Jonsen, f. 27/12 1901. Assistent i Magistraten.
M 14 Poul Jonsen, f. 26/4 1903, Bankassistent.
M 15 Hans Bernhard Jon Jonsen, f. 10/8 1905.
M 16 Knud Erik Jon Jonsen, f. 31/3 1907.
M 17 Grethe Betty Jon Jonsen, f. 27/9 1910.
M 18 Erik Viggo Jon Jonsen, f. 22/5 1918.

Adoptivbarn af Axel Jonsen L 5.

M 19 Gertrud Jonsen, f. 9/2 1917.

Börn af Viggo Alecander Jonsen L 6.

M 20 Karen Jonsen, f. 28/3 1915.

M 21 INGER JONSEN, f. 29/6 1920.

Barn af Alfred Jörgen Bjerregaard M 8.

N 1 JÖRGEN ALFRED BJERREGAARN, f. 24/2 1923.

I Følge Meddelelse i F. de Jessen's nyligt undsendte Bog *"Bibliographie de la Littérature Française relative au Danemark" (Paris, 1924)* skal nærværende Bog være den første trykt paa Dansk i Frankrig siden 1552.

TRYKFEJL.

Paa Titelblad 2, Linie 2. unde læs under.

Side	3	Lin.	2	Daligstuen læs Dagligstuen.
»	7	»	19	Bi læs bi.
»	17	»	6	hjem læs Hjem.
»	18	»	5	ubudne læs ubundne.
»	21	»	11	Melonkorner læs Melonkærner.
«	25	»	29	Frederikshols læs Frederiksholms.
»	26	»	13	forgylt læs forgyldt.
»	28	»	22	overleverede læs overlevede.
»	33	»	8	Wilhjelm læs Wilhelm.
»	43	»	19	matte læs maatte.
»	44	»	20	Moders læs Moderens.
»	55	»	10	efter Ordet nygift mangler en Tankestreg.
»	63	»	32	frosøgte læs forsøgte.
»	79	»	13	Maribo læs Maribos.
»	81	»	25	sin læs hans.

Rettelser til Stamtavlen.

Side	93	Lin.	24	Harries læs Harriet - (Ligel. S. 108 L. 18)
»	94	»	3	stud. læs cand.
»	107	»	19	Halbestadt læs Halberstadt.